

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 493 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΠΕΡΝΑΜΕ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις • Διαγραφή του χρέους
Φορολογία κερδών-πλουσίων • Κάτω η αλητεία των σκανδάλων
Έξω βάσεις και ΝΑΤΟ • Όχι σε πόλεμο, εθνικισμό, εξοπλισμούς
Στο δρόμο σπάμε την κρατική τρομοκρατία
Υγεία, Παιδεία, Ρεύμα, Νερό, Στέγη, Συγκοινωνίες
δημόσια και φθηνά για όλους

Με μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων Με μια Αριστερά Επαναστατική

Αύξηση κατώτατου μισθού:
Ούτε για ένα κομμάτι ψωμί
σελ. 4

Πολιτική
Ανεπιθύμητος ο Μπλίνκεν στην Ελλάδα
σελ. 9

Κίνα
Η οικονομική κατάσταση και οι ευσεβείς «δυτικοί» πόθοι
σελ. 13

Γαλλία
Ένα κίνημα γεννιέται ενάντια στην ασφαλιστική αντιμεταρρύθμιση
σελ. 14-15

Πρόταση δυσπιστίας: "Τραγική" οπερέτα με πρωταγωνιστή την πολιτική σήψη

Στις 25-27 Γενάρη, πραγματοποιήθηκε η «συζήτηση» για την πρόταση δυσπιστίας κατά της κυβέρνησης που κατέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ και αφορούσε στο σκάνδαλο των παρακολουθήσεων της ΕΥΠ κατά παραγγελία Μητσοτάκη, για μια σειρά βουλευτών, υπουργών της κυβέρνησης και υψηλόβαθμων κρατικών υπαλλήλων.

Για δυο μέρες, η αντιπαράθεση στον «ορνιθώνα της αστικής τάξης» (χαρακτηρισμός της Ρόζα Λούξεμπουργκ για το αστικό κοινοβούλιο) διεξήχθη μέσα σε ένα νοσηρό κλίμα αλληλοκατηγοριών και καταγγελιών, αλλά από ουσία τίποτα... Τελικά, με 156 ψήφους (αποκλειστικά της ΝΔ) η πρόταση καταψηφίστηκε. Ωστόσο, προκύπτουν ορισμένα συμπεράσματα για τον βούρκο της πολιτικής σκηνής:

Πρώτον, ΣΥΡΙΖΑ και Τσίπρας προσπαθούν να εμφανιστούν ως οι θεματοφύλακες της υπεράσπισης και αποκατάστασης των αστικών θεσμών, των οποίων η εικόνα αλλά και η εμπιστοσύνη στα μάτια των μαζών έχει πληγεί ανεπανόρθωτα από το καθεστώς Μητσοτάκη.

Ταυτόχρονα, καταφέρνει να συμπαρασύρει σε αυτόν το δρόμο το σύνολο της «αντιπολίτευσης».

Δεύτερον, ο «ανήξερως» Μητσοτάκης μαζί με το κυβερνητικό του συνάφι, ξεδιάντροπα «κάνουν τους Κινέζους» για το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων που έχει πάρει τρομακτικές διαστάσεις, φτάνοντας να παρακολουθεί τους ίδιους του τους υπουργούς, την ΠτΔ και τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ, Κ. Φλώρο.

Τρίτον, οι υπουργοί και βουλευτές της ΝΔ, τα «θύματα» των παρακολουθήσεων του Μητσοτάκη, υπερασπίστηκαν με πάθος την αθωότητά του. Ασφαλώς σε μία κυβέρνηση που τσαλαβουτάει στην διαφθορά και σε κάθε είδους ανηθικότητα (βλ. υποθέσεις Φουρθιώτη, Λιγνάδη, Μίχου, Πάτση, Χειμάρα, Novartis κ.ά.), ο Μητσοτάκης έχει «ράμματα για τις γούνες» όλης της κοινοβουλευτικής του ομάδας, με αποτέλεσμα να τους κρατάει «δεμένους».

Τέταρτον, το καθεστώς Μητσοτάκη, που πασχίζει ο ίδιος να οικοδομήσει από την αρχή της διακυβέρνησής του, αποδει-

κνύεται εξαιρετικά διάτρητο, αφού παρά το γεγονός ότι ελέγχει και παρακολουθεί τα πάντα, συνεχώς προκύπτουν διαφθορές σκανδάλων όπου πρωταγωνιστεί.

Πέμπτο, η «πάλη» του ΚΚΕ ενάντια σε ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ μεταφράστηκε απλώς σε μια θετική ψήφο στην πρόταση μομφής και δεν υπήρξε καμία προσπάθεια κινητοποίησης ενάντια στην κυβέρνηση.

Συμπερασματικά, ο Μητσοτάκης επιβιώνει ακόμα, εκβιάζοντας προς κάθε κατεύθυνση, και με αυτή την πολιτική σκοπεύει να πάει στις εκλογές, αφού του το επιτρέπει η απουσία «κοινοβουλευτικής» αντιπολίτευσης και κυρίως η αδυναμία του εργατικού κινήματος. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη μπορεί να έχει ημερομηνία λήξης, αλλά το καθεστώς Μητσοτάκη ήρθε για να μείνει, ανεξάρτητα από το ποια θα είναι η επόμενη κυβέρνηση. Μόνο με το εργατικό και το νεολαϊστικό κίνημα, με μια Αριστερά επαναστατική θα ανατραπεί ο Μητσοτάκης, αλλά και κάθε πρόθυμος συνεχιστής αυτής της ακραίας νεοφιλελεύθερης πολιτικής.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας ολοκληρώνοντας την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αναγκασμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτρωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Βαλκανικοί Πόλεμοι (1912-1913)**

Συγγραφείς: Καζιάρη Σοφία, Ιωαννίδης Μάριος

Χρονολογία έκδοσης: Φεβρουάριος 2023

Σελίδες: 62

Τιμή: 2 ευρώ

Όπως είναι γνωστό με την είσοδο του 20ου αιώνα θα ανοίξει το «Μακεδονικό Ζήτημα», ίσως το πιο σκοτεινό και αντιφατικό κεφάλαιο της ιστορίας των Βαλκανίων. Η Πηνελόπη Δέλτα στο βιβλίο της, Τα μυστικά του Βάλτου γράφει: «Ήταν ένα κράμα όλων των βαλκανικών λαών τότε η Μακεδονία. Έλληνες Βούλγαροι, Ρουμάνοι, Σέρβοι, Αλβανοί, χριστιανοί και μουσουλμάνοι ζούσαν φύρδη μίγδην κάτω από το βαρύ ζυγό των Τούρκων. Η γλώσσα τους ήταν η ίδια, η μακεδονική, ένα κράμα από σλάβικα κι ελληνικά, ανακατεμένα με λέξεις τουρκικές». Πα την ίδια περίοδο ο γάλλος ιστορικός V. Berard στο βιβλίο του, Τουρκία και Ελληνισμός, γράφει ένα περιστατικό με κάποιο ξενοδόχο ντυμένο με παραδοσιακή ελληνική φορεσιά να του δηλώνει σε άπταιστα ελληνικά: «Ναι γιατί εγώ είμαι από τη Σαλονίκη και πριν γίνω βούλγαρος τον καιρό που δεν ήξερα ακόμη, πίστευα πως ήμουν Έλληνας».

Αυτά τα δυο μικρά αποσπάσματα/μαρτυρίες δείχνουν ανάγλυφα, πράγμα που φαίνεται και από τα στατιστικά στοιχεία της σύνθεσης

του πληθυσμού που παρατίθενται στο κείμενο, ποια ήταν η κατάσταση στην περιοχή των Βαλκανίων που έμενε ακόμη κάτω από τον Οθωμανικό ζυγό. Αυτή η περιοχή σε σχήμα τεράστιου αχλαδιού με την Κωνσταντινούπολη στην κορυφή και την βάση στην Αδριατική, από την Πρέβεζα μέχρι την Σκόδρα, σφηνωμένο ανάμεσα στα καινούργια βαλκανικά κράτη, έφερε το όνομα Μακεδονία. «Δεν είχε καμιά συγκεκριμένη εθνική συνείδηση. Η εθνική συνείδηση διαμορφωνόταν μέσα από τη στέρηση, τις μνήμες, τα μικροσυμφέροντα, την ανασφάλεια της δύσκολης ζωής, την προσδοκία για μια καλύτερη ζωή, την προπαγάνδα, την εξαγορά, την βία».

Ταυτόχρονα, όμως, για τις πληθυσιακές μάζες της βαλκανικής θα άνοιγε μια ελπίδα για την πραγματοποίηση όλων ουτοπικών ονείρων, για μια ζωή ειρηνική, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση χωρίς διαίρεσεις και εθνικισμούς μέσα σε μια Βαλκανική Σοσιαλιστική Ομοσπονδία.

Από τον πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάιννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα**ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάιννενα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Όπως είχε ανακοινώσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, κατέθεσε (1/2/23) στη Βουλή την τροπολογία για την απαγόρευση συμμετοχής στις εκλογές σε «εγκληματικές οργανώσεις», με την οποία εισάγονται άκρως επικίνδυνες γενικεύσεις και προϋποθέσεις για τη συμμετοχή κομμάτων στις εκλογές. Στην εισαγόμενη τροπολογία προβλέπεται ότι στις βουλευτικές εκλογές λαμβάνουν μέρος είτε κόμματα ή συνδυασμοί κομμάτων, είτε μεμονωμένοι υποψήφιοι, που εκπληρώνουν τις εξής προϋποθέσεις:

α) «Το κόμμα να έχει ιδρυθεί νόμιμα.
β) Ο πρόεδρος, ο γενικός γραμματέας, τα μέλη της διοικούσας επιτροπής, ο νόμιμος εκπρόσωπος και η πραγματική ηγεσία του κόμματος να μην έχουν καταδικασθεί σε οποιονδήποτε βαθμό σε κάθειρξη για τα αδικήματα των κεφαλαίων 1-6 του Δεύτερου Βιβλίου του Ποινικού Κώδικα, ή σε οποιαδήποτε ποινή για εγκλήματα του Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικα που επισείουν την ποινή της ισόβιας κάθειρξης, ή σε ισόβια κάθειρξη για κάθε άλλο αδίκημα (...) Στο πλαίσιο του παρόντος άρθρου, η πραγματική ηγεσία έχει την έννοια ότι πρόσωπο άλλο από εκείνο που κατέχει τυπικά θέση προέδρου, γενικού γραμματέα, μέλους της διοικούσας επιτροπής ή νομίμου εκπροσώπου με συγκεκριμένες πράξεις του εμφανίζεται να ασκεί διοίκηση του κόμματος, ή να έχει τοποθετήσει εικονική ηγεσία, ή να έχει τον ηγετικό πολιτικό ρόλο προς το εκλογικό σώμα.

γ) Η οργάνωση και η δράση του κόμματος να εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Στην περίπτωση συνασπισμού κομμάτων οι ανωτέρω προϋποθέσεις πρέπει να συντρέχουν για καθένα από τα κόμματα που απαρτίζουν τον συνασπισμό. Η συνδρομή των προϋποθέσεων της παρούσας ελέγχεται αυτεπαγγέλτως από το Α' Τμήμα του Αρείου Πάγου».

Κατά την παρουσίαση της τροπολογίας στο υπουργικό συμβούλιο, ο Μη-

τσοτάκης είπε ότι αφορά «την προστασία της δημοκρατίας από εγκληματικές οργανώσεις και πρόσωπα. Εγκληματικές οργανώσεις που εμφανίζονται με τον μανδύα πολιτικών κομμάτων».

Πολύ ωραία λόγια για να είναι αληθινά

Μόνο αφελείς θα μπορούσαν να πιστέψουν ότι οι νεοφιλελεύθεροι του Μητσοτάκη με αυτή την τροπολογία ενδιαφέρονται να χτυπήσουν την Χρυσή Αυγή, το κόμμα του Κασιδιάρη και γενικότερα τους φασίστες. Και μόνο το όνομα και το ποιόν του αρμόδιου υπουργού, Μάκη Βορίδη που χειρίζεται την τροπολογία (και το όλο θέμα) αρκεί για να αντιληφθεί ο οποιοσδήποτε ότι πρέπει να είναι τουλάχιστον επιφυλακτικός. Ο σημερινός υπουργός Εσωτερικών Βορίδης είχε διοριστεί από τον δικτάτορα Παπαδόπουλο ως γραμματέας της νεολαίας της χουντικής ΕΠΕΝ (Εθνική Πολιτική Ένωση). Στα φοιτητικά του χρόνια κυνηγούσε με το τσεκούρι αριστερούς φοιτητές έξω από τη Νομική οπότε και διαγράφηκε παμψηφεί από τον σύλλογο φοιτητών της σχολής λόγω φασιστικής δράσης. Ίδρυσε το νεοφασιστικό κόμμα Ελληνικό Μέτωπο (1994-2005), λίγο μετά προσχώρησε στο ΛΑΟΣ του Καρατζαφέρη και αργότερα στη ΝΔ του Σαμαρά. Είχε ιδιαίτερες σχέσεις με τον πατριάρχη του ευρωπαϊκού νεοφασισμού, Λεπέν, είναι –όπως δήλωσε– φίλος της βασιλικής οικογένειας και παρευρέθηκε στην πρόσφατη κηδεία του Γκλύξμπουργκ.

Θα είναι κανένας διπλά αφελής ώστε να δεχτεί ότι το κόμμα των νεοφιλελεύθερων του Μητσοτάκη, θέλει «να προστατεύει τη δημοκρατία και τις δημοκρατικές ελευθερίες» από τους φασίστες. Αυτοί που στα χρόνια που βρίσκονται στην εξουσία:

Ποιος θα μας φυλάξει από τους φύλακες;

α) Υπερασπίζονται με όλα τα μέσα τα συμφέροντα των καπιταλιστών και των ολιγαρχών του πλούτου και δημιουργούν μια κοινωνία της φτώχειας, του ζόφου και του τρόμου.

β) Ψήφισαν δεκάδες αντεργατικούς νόμους.

γ) Περιορίσαν το δικαίωμα των ελεύθερων συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων.

δ) Περιορίσαν το δικαίωμα εργαζομένων να συνδικαλιζούνται ελεύθερα και απειλούν να καταργήσουν το νόμο 1264/82.

ε) Κατάργησαν το πανεπιστημιακό άσυλο και ίδρυσαν πανεπιστημιακή αστυνομία για να δώσουν ένα αποφασιστικό χτύπημα στο φοιτητικό κίνημα.

στ) Ταυτίστηκαν απόλυτα και συμπορεύτηκαν με τις εκάστοτε πολιτικές των ΗΠΑ-ΕΕ σε όλα τα θέματα, με αποκρύφωμα τον πόλεμο στην Ουκρανία.

ζ) Παραβιάζουν συστηματικά το Σύνταγμα στις πιο θεμελιώδεις διατάξεις του, όπως στην περίπτωση των υποκλοπών.

Θα είναι κανένας τριπλά αφελής ώστε να πιστέψει ότι στην ΕΕ –όπου η θεωρία των «δύο άκρων» έχει γίνει το επίσημο δόγμα, ψηφίζονται η μία μετά την άλλη αποφάσεις και οδηγίες που ταυτίζουν το φασισμό με τον κομμουνισμό, βρίσκονται στην κυβέρνηση ακροδεξιά και φασίζοντα κόμματα με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα το κόμμα της ιταλίδας πρωθυπουργού– ενδιαφέρονται για τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Αλλού στοχεύουν, όχι στον Κασιδιάρη

Ασφαλώς το σημερινό πολιτεύμα ούτε ελεύθερο ούτε δημοκρατικό είναι. Με την εισαγόμενη τροπολογία: α) Με την αρμοδιότητα του Α' Τμήματος

«του Αρείου Πάγου να εξετάζει εάν ένα κόμμα που κατέρχεται στις εκλογές υπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του πολιτεύματος», δίνει το δικαίωμα στους δικαστές να κρίνουν ουσιαστικά (μέχρι τώρα ήταν μόνο τυπικά, διοικητικά) το καταστατικό, το πρόγραμμα, την ιδεολογία και τους σκοπούς ενός κόμματος. Έτσι, ένα κόμμα ή μια οργάνωση που παλεύει για μια εναλλακτική σοσιαλιστική κοινωνία, θα μπορεί να τίθεται εκτός νόμου.

β) Με τη γενικόλογη αναφορά σε καταδικές (και μάλιστα σε οποιοδήποτε βαθμό) και αδικήματα, μπορεί να υπάρξουν αποκλεισμοί για ψύλλου πήδημα και πράξεις υπεράσπισης δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

γ) Με τη νεοεισερχόμενη και άκρως επικίνδυνη έννοια της «πραγματικής ηγεσίας» και παρόμοιες διατάξεις, δίνεται η δυνατότητα μεγαλύτερου ελέγχου του αστικού κράτους –σε μια εποχή που οργιάζει ο χαφιεδισμός– στο εσωτερικό των κομμάτων.

Δεν είμαστε τόσο αφελείς να πιστέψουμε ότι ο πραγματικός τους στόχος είναι η «προστασία της δημοκρατίας» όπως ισχυρίστηκε ο αρχικορίος Μητσοτάκης, ούτε ότι οι συνοδοιπόροι του Κασιδιάρη, της Μερόνι και τόσων άλλων ακροδεξιών και νεοφασιστών μεταμορφώθηκαν ξαφνικά σε διώκτες τους.

Καμιά αντιδημοκρατική ιδεολογία όπως και ο φασισμός δεν αντιμετωπίζονται με αντιδημοκρατικές διατάξεις και με μια γενική αντιδημοκρατική αναδίπλωση που εξαπλώνονται σαν πανούκλα πάνω στην ΕΕ. Η τροπολογία, λίγους μήνες πριν τις εκλογές, κι ενώ μέχρι τώρα ο Κασιδιάρης κι άλλοι φασίστες ενεργούσαν ελεύθερα ακόμα και μέσα από τις φυλακές, εξυπηρετεί πρόσκαιρους ψηφοθηρικούς λόγους των ά(χ)ρηστων νεοφιλελεύθερων. Ούτε η αστική δικαιοσύνη θα βάλει τέλος στους φασίστες. Οριστικό φραγμό στον Κασιδιάρη, στους φασίστες αλλά και στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα που τους γεννά και τους θρέφει, μπορεί να βάλει μόνο το εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Ένας χρήσιμος δείκτης οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης μιας χώρας είναι ο βαθμός πρόσβασης που απολαμβάνουν οι πολίτες της, στην ηλεκτρική ενέργεια. Το Διεθνές Πρακτορείο Ενέργειας (International Energy Agency IEA) ορίζει τον τρόπο με τον οποίο κάτι τέτοιο είναι δυνατόν να μετρηθεί και η μέθοδος ορισμού του περιλαμβάνει τις παρακάτω μεταβλητές: Πρώτον, το μέγεθος του ηλεκτρικού δικτύου, και επομένως, τη μεταφορά του ηλεκτρισμού σε όσο το δυνατόν περισσότερες περιοχές μιας χώρας. Δεύτερον, το επίπεδο ασφαλών συνθηκών μαγειρικής εντός των σπιτιών και, τρίτον, προσδιορίζεται από ένα μίνιμουμ επίπεδο κατανάλωσης μηνιαίας. Σε παγκόσμιο επίπεδο υπολογίζεται πως το 2016 το 13% (το οποίο αντιστοιχεί σε περίπου 940 εκατομμύρια ανθρώπους) των νοικοκυριών δεν είχε πρόσβαση στην ηλεκτρική ενέργεια, με τις χώρες τις υποσαχάριας Αφρικής να κατέχουν τα πρωτεία. Η κατάσταση γίνεται ακόμα πιο δραματική όσον αφορά στα «καθαρά καύσιμα» που χρησιμοποιούνται ανά τον κόσμο για την μαγειρική: το 40% του παγκόσμιου πληθυσμού (ή περίπου 3 δισ. άνθρωποι) δεν έχει πρόσβαση σε αυτά και καταφεύγει σε λύσεις (καύση ξύλου, κάρβουνου, υπολειμμάτων καλλιεργειών κ.λπ.) που αυξάνουν τον κίνδυνο θανάτου και προκαλούν, μεταξύ άλλων, πνευμονοπάθειες, εμφράγματα, καρκίνο των πνευμόνων, ΧΑΠ κ.ά., λόγω μόλυνσης του αέρα σε εσωτερικό χώρο.

Πρόσφατη μελέτη του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ (Η άνιση κατανομή του φορολογικού βάρους στα νοικοκυριά στην Ελλάδα, Καπλάνογλου Γεωργία, 2023), διαπιστώνει πως, ενώ η οικονομική βάση όλων των εσόδων της 10ετίας 2009-2019 (οι διάφορες συνιστώσες του ΑΕΠ) συρρικνώνονταν με ταχύ ρυθμό, οι αυξήσεις στους φορολογικούς συντελεστές ήταν συνεχείς και υψηλές, γεγονός που κράτησε σε σχεδόν σταθερά ύψη τα έσοδα της Γενικής Κυβέρνησης. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η μελέτη: «Οι έμμεσοι φόροι αποτελούσαν τη βασικότερη πηγή φορολογικών εσόδων σε όλη τη διάρκεια της σύγχρονης ιστορίας της Ελλάδας, γεγονός που δεν συνάδει με το επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης, αφού οι πιο αναπτυγμένες χώρες συνήθως διαθέτουν πιο εξελιγμένο φοροελεγκτικό μηχανισμό αλλά και δυνατότητα αναδιανομής, σε αντίθεση με τις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες οι οποίες στηρίζονται αναγκαστικά στην έμμεση φορολογία». Στην Ελλάδα παρ' όλα αυτά, το μερίδιο των έμμεσων φόρων στο ΑΕΠ αυξήθηκε από το 13,9% το 2009, στο 17,5% το 2019. Επιπλέον, το 2008 οι έμμεσοι φόροι απορροφούσαν κατά μέσο όρο το 11,4% της καταναλωτικής δαπάνης των νοικοκυριών, με την επιβάρυνση αυτή να φτάνει στο 15,2% το 2014 και στο 15,7% το 2019, με μισθούς και συντάξεις που συνεχώς συρρικνώνονταν!

Προεκλογική αύξηση Μητσοτάκη Δεν φτάνει ούτε για ένα κομμάτι ψωμί

Ο Μητσοτάκης ο πρεσβύτερος, εκτός πολλών άλλων, καταγράφηκε ως διαβόητος στη νεότερη ελληνική πολιτική ιστορία και για το... μαθηματικό αξίωμα $0\%+0\%=14\%$, 30 χρόνια πριν, το 1993, όταν ως πρωθυπουργός προσπάθησε να πείσει τους εργαζόμενους ότι θα πάρουν 0% αύξηση το πρώτο εξάμηνο και 0% το δεύτερο εξάμηνο και στο τέλος του χρόνου θα έχουν πάρει αύξηση 14% ! Το μήλο κάτω από την μηλιά έπεσε.

Σύμφωνα με την ενδιάμεση έκθεση της ΓΣΕΕ (Νοέμβριος 2022) στο επίπεδο του κατώτατου μισθού, η Ελλάδα κατέχει την 11η θέση από τη 16η στην οποία βρισκόταν το 2021 (πριν την πενιχρή αύξηση του κατώτατου μισθού). Ωστόσο, «ο κατώτατος μισθός στην Ελλάδα εξακολουθεί να είναι κάτω από το επίπεδο της αξιοπρεπούς διαβίωσης. Η απώλεια αγοραστικής δύναμης του κατώτατου μισθού είναι διαρκής όσο αυξάνεται το επίπεδο τιμών και επομένως θα πρέπει να υπάρξει νέα και σημαντική αύξησή του το 2023». Όπως επισημάνει η έκθεση, η υποχώρηση της αγοραστικής δύναμης λόγω της ακρίβειας έφτασε το 40% για τα εισοδήματα κάτω από τον κατώτερο μισθό, το 19% για όσους αμείβονται με τον κατώτατο μισθό και περιορίστηκε σε ένα ποσοστό από 9% - 14% για τα εισοδήματα έως 1.100 ευρώ.

Τριάντα χρόνια μετά το 1993, ο υιός Μητσοτάκη στις 31/12/2022 έβγαλε διάγγελμα που υποσχέθηκε ότι... θα ξεπεράσει στα μαθηματικά τον πατέρα του. Την 1η Απρίλη ο Μητσοτάκης ανήγγειλε ότι θα δώσει αυξήσεις στους μισθούς οι οποίες σύμφωνα με δημοσιεύματα θα κυμαίνονται από $3,5\%$ έως $4,5\%$. Σύμφωνα με τον ίδιο, παρά το ότι η ακρίβεια μείωσε τον βασικό μισθό, οι εργαζόμενοι από 1η Απρίλη θα έχουν αυξήσεις στους μισθούς... αλλά οι αυξήσεις δύσκολα αρκούν για να αγοράσεις ένα κομμάτι ψωμί. Είναι δεδομένο ότι η ακρίβεια δεν θα σταματήσει (πόσο μάλλον όταν το πολεμικό μέτωπο στην Ουκρανία συνεχίζεται και ενδέχεται ο πόλεμος να μεταφερθεί και σε άλλη χώρα), τον Ιανουάριο η τιμή ανά μεγαβάτώρα σκαρφάλασε στα $226,36$ ευρώ στην Ελλάδα που έχει επιστρέψει στη θέση της πρωταθλήτριας, πολύ ακριβότερα και από την αμέσως επόμενη χώρα, την Σλοβακία ($208,41$ ευρώ).

Βέβαια, πέρα από τις αυτές καθαυτές μνημονιακές κυβερνητικές πολιτικές, και κυρίως των Τσίπρα και Μητσοτάκη, ευθύνη έχουν και οι ηγεσίες των γραφειοκρατικοποιημένων συνδικαλιστικών οργανώσεων. Στην επίθεση των μνημονίων η ΓΣΕΕ, ιδιαίτερα την τελευταία 7ετία έμεινε σχεδόν με τα χέρια σταυρωμένα, παρακολουθώντας απλά σαν θεατής την αύξηση που δόθηκε στον κατώτατο μισθό από το κράτος ($2\% + 7,5\%$). Είναι χαρακτηριστικό ότι το 2021 υπογράφηκαν από τις συνδικαλιστικές ενώσεις 16 εθνικές κλαδικές και ομοιοπεγελματικές συμβάσεις, 9 τοπικές ομοιοεπαγγελματικές και 182 επιχειρησιακές, ενώ συνολικά οι κλαδικές συμβάσεις που έχουν υπογραφεί από το 2020, δεν ξεπερνούν τις 24.

Από το 2018 επί κυβέρνηση Τσίπρα είχε ξεκαθαριστεί πλήρως ότι ο κατώτατος μισθός θα καθορίζεται από τον εκάστοτε υπ. Εργασίας και υπουργικό συμβούλιο, δηλαδή από το αστικό κράτος. Και μάλιστα ύστερα από διαβούλευση με τους «κοινωνικούς εταίρους» τον ΣΕΒ, τους βιομηχάνους, τους εργοδότες κ.λπ. Ενεργοποιήθη-

κε έτσι ο μνημονιακός νόμος Βρούτση - Σαμαρά που τις κατήργησε (συγκεκριμένα για την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας) και προέβλεπε «αυξήσεις» μόνο με βάση τους «οικονομικούς δείκτες». Μάλιστα τότε είχε δώσει τα συγχαρητήριά του στην υπ. Εργασίας Αχτσιόγλου ο ακραίος μνημονιακός και νεοφιλελεύθερος Βρούτσης λέγοντας πως του «έκαναν την τιμή να χειροκροτήσουν ένθερμα και να υποστηρίξουν τον ν. 4172/2013 περί κατώτατου μισθού».

Παρότι προεκλογικά ο Μητσοτάκης είχε δεσμευτεί ότι θα προχωρούσε σε αυξήσεις, αυτό δεν έγινε ποτέ. Μάλιστα το 2020, σύμφωνα με το ν. 4764/2020 (Ρυθμίσεις για την προστασία της δημόσιας υγείας από τις συνέπειες της πανδημίας του κορονοϊού, την ενίσχυση των ΜΜΜ, την επιτάχυνση της απονομής των συντάξεων, τη ρύθμιση οφειλών προς τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης και άλλες κατεπείγουσες διατάξεις) και συγκεκριμένα το άρθρο 110, μετατέθηκε για τον Ιούλιο του 2021 η εισήγηση του υπουργού για το ύψος του κατώτατου μισθού. Μέχρι σήμερα δεν έχει δοθεί ακόμα, και αυτό σημαίνει ότι ο κατώτατος μισθός έμεινε στα τάρταρα για πέντε συνεχόμενες χρονιές!

Πίσω από τον εμπαιγμό της κυβέρνησης προς τους εργαζόμενους, το μνημονιακό καθεστώς με όλο το αντεργατικό οπλοστάσιό του παραμένει και ενισχύεται: νόμος Χατζηδάκη, κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και των συλλογικών συμβάσεων εργασίας (ΣΣΕ), κατάργηση της επεκτασιμότητας και της μετενέργειας, κατάργηση στην πράξη της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης, έκτρωμα του υποκατώτατου μισθού, πάγωμα των τριετιών και κατάργηση των επιδομάτων, επαναφορά του λοκ άουτ, απαγόρευση της απεργίας, κ.ά. Το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης όχι μόνο παραμένει άθικτο, αλλά γίνεται όλο και πιο δεσποτικό, πατώντας στο λαϊκό την εργατική τάξη με την ακρίβεια, τον πόλεμο, το φόβητρο της ανεργίας και περιθωριοποίησης. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, η όποια «αύξηση» στο μισθό δοθεί (και για εκλογικούς λόγους), δεν θα μπορέσει ούτε στο ελάχιστο να αντισταθμίσει τη βίαιη, δραματική «εσωτερική υποτίμηση» των πραγματικών μισθών, της αξίας της εργατικής δύναμης που έχει επέλθει απ' όλα τα παραπάνω.

Ο μόνος τρόπος να ξεφύγουμε από αυτή τη βαρβαρότητα είναι να επιβάλουμε τη δική μας λύση και να διώξουμε όλους αυτούς που μας καταδικάζουν να ζούμε στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Να στηριχτούμε στις δυνάμεις μας, στην αλληλεγγύη και την ενότητά μας. Να δημιουργήσουμε επιτροπές και σωματεία μέσα σε χώρους δουλειάς για να διεκδικήσουμε πραγματικές αυξήσεις. Να οργανώσουμε την Αντεπίθεση μας και να απαλλαγούμε μια και καλή από τα νεοφιλελεύθερα σκουπίδια, που με λύσσα επιτίθενται στα εργατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες μας.

■ *Κιτσώνης Βαγγέλης*

*Για ένα κομμάτι ψωμί δε φτάνει μόνο η δουλειά,
για ένα κομμάτι ψωμί πρέπει να δώσεις πολλά.*

*Δεν φτάνει μόνο το μυαλό σου,
δε φτάνει μόνο το κορμί σου*

*Το πιο σπουδαίο είναι η ψυχή σου δική μου
Έχει τους νόμους της αυτή η ιστορία,*

Δεν φτάνει μόνο η δουλειά

Χάρης και Πάνος Κατσιμίχας, «Για ένα κομμάτι ψωμί»

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

50 ακόμη περιστατικά παράνομων επαναπροωθήσεων

Μαρτυρίες για 50 υποθέσεις παράνομων επαναπροωθήσεων και απελάσεων που αφορούν σε τουλάχιστον 2.157 θύματα έχει καταγράψει ο Μηχανισμός που σύστησε η Εθνική Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, το ανεξάρτητο συμβουλευτικό όργανο της Πολιτείας σε θέματα προστασίας δικαιωμάτων. Μάλιστα, οι δεκάδες μαρτυρίες αλληλοεπιβεβαιώνονται καθώς και από αυτές και από πολλές άλλες προκύπτει, «επαναλαμβανόμενο πλαίσιο με οργανωμένο χαρακτήρα», δράση ατόμων με «πολιτικά» πλάι σε ένστολους, χρήση εγκαταστάσεων σε συγκεκριμένα γεωγραφικά σημεία κ.λπ., που μοιάζουν περισσότερο με οργανωμένο σχέδιο, παρά με μεμονωμένες «αυθαιρεσίες».

Τα περιστατικά καταγγέλλονται από 58 ατομικές μαρτυρίες που καταγράφηκαν μέσω προσωπικών συνεντεύξεων απευθείας με τα θύματα. Με κριτήριο την αναφερόμενη τοποθεσία εντοπισμού των θυμάτων από τις αρχές, σε 24 περιστατικά τα θύματα εντοπίστηκαν στη συνοριακή περιοχή του ποταμού Έβρου, σε 7 περιστατικά στην ενδοχώρα, σε 6 περιστατικά σε νησί της ελληνικής επικράτειας και σε 13 περιστατικά στη θαλάσσια περιοχή κοντά σε κάποιο ελληνικό νησί.

Εδώ και χρόνια, οι πρακτικές τους αποτελούν μια συνεχόμενη απάνθρωπη ρατσιστική πολιτική σε πρόσφυγες και μετανάστες και έχουν ως στόχο να ξεμπερδεύουν μια και καλή με το μεταναστευτικό, μην υπολογίζοντας καμία ανθρώπινη ζωή. Οι επαναπροωθήσεις μεταναστών έχουν αυξηθεί, η βίαιη μεταχείριση μεταναστών δεν έχει όρια.

Μυτιλήνη: Η μεγαλύτερη δικογραφία ποινικοποίησης της ανθρωπιστικής βοήθειας

Ένταξη και σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, διευκόλυνση μεταφοράς υπηκόων τρίτων χωρών, ξέπλυμα μαύρου χρήματος, κατασκοπεία από κοινού, παράβαση του νόμου που αφορά παρεμβολή ραδιοσυχνότητας, παροχή σημαντικών πληροφοριών σε εγκληματική οργάνωση, διευκόλυνση μεταφοράς, είναι κάποια από τα πλημμελήματα που επισύρουν έως και 8 χρόνια φυλάκισης και κακουργήματα που επισύρουν ποινή έως και 20 χρόνια, με τα οποία έρχονται αντιμέτωποι αλληλέγγυοι.

Εδώ και τεσσεράμισι χρόνια η ελληνική δικαιοσύνη κυνηγά 24 εθελοντές - αλληλέγγυους επειδή βοήθησαν πρόσφυγες δίνοντάς τους νερό, κουβέρτες και πρώτες βοήθειες. Από αυτούς, κάποιοι βρέθηκαν στη φυλακή της Χίου για 106 ημέρες. Ανάμεσα στους κατηγορούμενους βρίσκεται και η Sarah Mardini (έμεινε επίσης στη φυλακή για 106 μέρες στον Κορυδαλλό), Σύρια πρόσφυγας και ακτιβίστρια, η ιστορία της οποίας ενέπνευσε την ταινία του Netflix «Οι κολυμβήτριες». Πρόκειται για την πρώτη πρόσφυγα που αντιμετωπίζει τέτοιο κατηγορητήριο.

Στα πρόσωπα των ανθρώπων αυτών διώκονται οι αξίες της αλληλεγγύης και της συντροφικότητας και προσπαθούν να ποινικοποιήσουν κάθε μορφής αντίσταση και αγώνα.

Άγρια κακοποίηση προσφύγων στο ΚΕΔ Σάμου

Πρόσφυγες που κατοικούν στο ΚΕΔ Σάμου καταγγέλλουν ότι αστυνομικοί - συνοριοφύλακες τους ξυλοκόπησαν άγρια και αναίτια αφού τους μετέφεραν σε σκοτεινό σημείο του camp.

Οι αστυνομικές επιθέσεις ποικίλουν, καθώς θύματα ξυλοδαρμού στο συγκεκριμένο camp έχουν υπάρξει πολλοί αιτούντες άσυλο ανά τακτά χρονικά διαστήματα, με την κατάσταση να αποτελεί πλέον «κοινό μυστικό» μεταξύ των υπηρεσιών του camp και του διευθυντή του ΚΕΔ Σάμου, ο οποίος φυσικά δεν προχώρησε σε ενημέρωση του αρμόδιου εισαγγελέα. Οι μετανάστες υπέφεραν με σοβαρά τραύματα, ενώ ο ένας υπέστη ρήξη τυμπανικού υμένα μετά από άγρια χτυπήματα στο κεφάλι, με αποτέλεσμα να χάσει μέρος της ακοής του. Ο διοικητής του camp επισκέφθηκε τα θύματα ζητώντας «συγγνώμη» για το περιστατικό.

Φαίνεται πως η ΕΛΑΣ, μαζί με τα πάσης φύσεως τσιράκια της, παραμένει το ίδιο αδιάτακτη και δολοφονική. Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης έχει επανέλθει πιο σκληρό και αντεργατικό και η γενίκευσή του δεν θα αργήσει να γίνει πλήρως αισθητή.

Φιάσκο η αύξηση συντάξεων: Διπλή εξαπάτηση των συνταξιούχων

Στις 28/12/22 υπεγράφη από τον υπουργό Εργασίας Κ. Χατζηδάκη και τον αναπληρωτή υπουργό Οικονομικών Θ. Σκυλακάκη η απόφαση για την αύξηση των κύριων συντάξεων από 1η Ιανουαρίου 2023 (η πρώτη αύξηση συντάξεων μετά από 12 χρόνια!). Σύμφωνα με την ΚΥΑ, το συνολικό ποσό των κύριων συντάξεων με έναρξη καταβολής έως και την 31/12/22 αυξάνεται από την 01/1/23 κατά 7,75%.

Ο ίδιος ο πρωθυπουργός, χωρίς ίχνος ντροπής δήλωσε ότι η πολιτική της κυβέρνησης έχει ουσιαστικό κοινωνικό πρόσημο στήριξης των πιο ευάλωτων συμπολιτών μας. Όπως ακριβώς θα περίμενε κανείς, ο Μητσοτάκης «έξεχσε» να αναφέρει ότι αυτή η αύξηση ουσιαστικά εξαϊλώνεται από τον πληθωρισμό που βρίσκεται στο 10%, ενώ η νέα αύξηση τιμών βασικών αγαθών και ενέργειας (πάνω από 10-15% και συνολικά τον τελευταίο χρόνο 40-50%) οδηγεί εκατοντάδες χιλιάδες συνταξιούχους σε ακραία φτώχεια και εξαθλίωση.

Ωστόσο η κοροϊδία της κυβέρνησης-συμμορίας του Μητσοτάκη, έχει και συνέχια. Ενώ η κυβέρνηση θριαμβολογούσε ότι τις δήθεν αυξήσεις θα λάβει το 94% των συνταξιούχων, οι μισοί σχεδόν συνταξιούχοι, περίπου το 45% είτε δεν έλαβαν την «αύξηση», είτε έλαβαν πολύ μικρότερο ποσό από αυτό που ανέμεναν. Πιο συγκεκριμένα 910.000 συνταξιούχοι δεν λαμβάνουν καμία αύξηση λόγω υψηλής προσωπικής διαφοράς. Αυτοί αντιστοιχούν στο 34,5% των συνταξιούχων της χώρας (συνολικά 2,6

εκ.). Δηλαδή 1 στους 3 συνταξιούχους δεν θα λάβει καθόλου αύξηση!

Τέλος άλλοι 258.000 συνταξιούχοι έλαβαν πολύ μικρότερες αυξήσεις από εκείνες που θα έπρεπε: Με τις ονομαστικές αναπροσαρμογές πολλές συντάξεις ξεπέρασαν το αφορολόγητο όριο, άρα υπόκεινται σε κρατήσεις υπέρ της εφορίας. Ενώ ορισμένες εξ αυτών πληρώνουν και εισφορά αλληλεγγύης. Η οποία, όταν ξεπεράσει το προαναφερθέν ποσό, επιβάλλεται στο συνολικό εισόδημα και όχι μόνο στο τμήμα που ξεπερνά το συγκεκριμένο όριο.

Προεκλογική παροχολογία των μνημονιακών κομμάτων

Μετά το φιάσκο της «αύξησης» που προκάλεσε την οργή και την αγανάκτηση των συνταξιούχων, λίγο πριν τις εκλογές, η κυβέρνηση σκαρφίστηκε ένα καινούριο αφήγημα: α) θα εξετάσει πρόσθετη παρέμβαση για την αντιμετώπιση του προβλήματος των συνταξιούχων με προσωπική διαφορά, οι οποίοι δεν καλύπτονται από την τελευταία αύξηση των συντάξεων, β) την χορήγηση προκαταβολής για τις εκκρεμείς επικουρικές συντάξεις, λόγω γήρατος, αναπηρίας ή θανάτου. Το μέτρο αφορά σε ασφαλισμένους που έχουν υποβάλει αίτηση, πριν από την 1η Ιουλίου 2022 και για τους οποίους έχει εκδοθεί απόφαση κύριας σύνταξης ίδιας κατηγορίας με την αιτούμενη επικουρική. Η προκαταβολή θα χορηγηθεί έως τις 15 Μαρτίου 2023, και ισούται με 100 ευρώ για κάθε μήνα καθυστέρησης της έκδοσης της επικουρικής σύνταξης, για

επικουρικές συντάξεις γήρατος και 50 ευρώ για επικουρικές συντάξεις, λόγω αναπηρίας. Ωστόσο αυτά είναι χρήματα που θα έπρεπε να είχαν καταβληθεί εδώ και τουλάχιστον 5 χρόνια στους δικαιούχους αλλά λόγω της αναληθσίας και της ανικανότητας των α(χ)ρήστων της κυβέρνησης δεν έχουν καταβληθεί!

Από την προεκλογική παροχολογία δεν θα μπορούσε να λείπει ο ΣΥΡΙΖΑ κι ο πρόεδρος του Τσίπρας, που συναγωνίζεται επάξια στην αθλιότητα την ΝΔ και τον Μητσοτάκη. Κατηγόρησε την κυβέρνηση ότι περιέκοψε τη 13η σύνταξη ενώ είχε δεσμευτεί ότι θα τη διατηρήσει και δεν έδωσε τα αναδρομικά από δώρα και επικουρικές συντάξεις με βάση την απόφαση του ΣτΕ. Επίσης αναφέρθηκε στις δεσμεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ προς τους συνταξιούχους για επαναφορά της 13ης σύνταξης, επιστροφή των αναδρομικών, προανήγγειλε μέτρα για την αποκατάσταση της αδικίας με την προσωπική διαφορά (η οποία θεσμοθετήθηκε από τον νόμο Κατρούγκαλου!), ενώ δεσμεύθηκε και για μέτρα αντιμετώπισης της αισχροκέρδειας που ροκανίζει το εισόδημα των συνταξιούχων. «Έξεχσε» βέβαια κι αυτός τα δικά του έργα επί διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, με το ασφαλιστικό τερατούργημα, το νόμο Κατρούγκαλου που έβαλε ταφόπλακα στην κοινωνική ασφάλιση με μείωση των κοινωνικών δαπανών πολλών δισ., με μειώσεις συντάξεων, παροχών, προνοιακών επιδομάτων, αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης κ.ά. (βλ. Εργατική Πάλη Ιανουάριος - Μάρτιος 2016).

Η λύση δεν θα έρθει με λόγια στη βουλή

Ενόψει των επερχόμενων εθνικών εκλογών ξεκίνησε ήδη μια πλειοδοσία αγοραίων υποσχέσεων και για τους συνταξιούχους, για να αρπάξουν τις ψήφους τους, τόσο από την ΝΔ όσο κι από τους ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ κ.λπ. Το ασφαλιστικό-συνταξιοδοτικό δεν λύνεται με ευκολογία αλλά με ριζοσπαστικές λύσεις! Οι μαζικές κινητοποιήσεις στη Γαλλία ενάντια στο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο Μακρόν (βλ. σχετικό άρθρο), δείχνουν τον δρόμο. Μόνο μια κυβέρνηση των εργαζομένων που θα βασίζεται στην κινητοποίηση των ιδίων των εργαζομένων μπορεί να μας βγάλει από τον μνημονιακό κυκεώνα και να επιφέρει πραγματικές λύσεις: Την κατάργηση των νόμων Βρούτση, Κατρούγκαλου και όλων των αντιασφαλιστικών νόμων προηγούμενων ετών από ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ. Δημόσια, δωρεάν, ενιαία και υποχρεωτική Κοινωνική Ασφάλιση (Σύνταξη-Υγεία-Πρόνοια) για όλους (ντόπιους και μετανάστες) χωρίς προϋποθέσεις! Πλήρη Σύνταξη στα 60 για τους άντρες και στα 55 για τις γυναίκες. Στα 55 και 50 αντίστοιχα για τα Β.Α.Ε. Ενιαίο Ταμείο όλων των εργαζομένων με τις καλύτερες παροχές και προϋποθέσεις για όλους. Διαχείριση και Έλεγχος του Ταμείου από τους εργαζόμενους χωρίς καμία κρατική παρέμβαση. Τέλος, να επιστραφούν όλα τα κλεμμένα από κράτος και εργοδότες. Απαγόρευση χρήσης των αποθεματικών για τζογάρισμα στο χρηματιστήριο ή για κρατική χρήση και για το χρέος.

■ Νίκος Κτενάς

Αγροτικές κινητοποιήσεις Να «θερίσουμε» την κυβέρνηση Μητσοτάκη

Τον τελευταίο μήνα οι κινητοποιήσεις αγροτών και κτηνοτρόφων έχουν πυκνώσει. Στις 8 Ιανουαρίου 2023, η Πανελλαδική Επιτροπή των Μπλόκων (το συντονιστικό των αγροτών) συνεδρίασε στη Νίκαια της Λάρισας, με συμμετοχή εκπροσώπων από δεκάδες αγροτικούς συλλόγους από όλη τη χώρα, και αποφάσισε ένα σχέδιο κλιμάκωσης του αγώνα, με πρώτη κινητοποίηση τις μαζικές συγκεντρώσεις, στις 22 Ιανουαρίου, έξω από γραφεία συνεταιρισμών, σε πλατείες χωριών και ολιγόωρους αποκλεισμούς κόμβους επαρχιακών και εθνικών οδών. Αυτή η κινητοποίηση είχε μεγάλη επιτυχία.

Η μοναδική, αλλά ενδεικτική, απάντηση της κυβέρνησης στους αγωνιζόμενους αγρότες ήταν η επίθεση των ΜΑΤ με χημικά στην κινητοποίησή τους στην Καρδίτσα. Κατά τα άλλα δεν έλειψαν οι αερολογίες από τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης ότι «η κυβέρνηση έχει ήδη ενισχύσει τους αγρότες σε σχέση με το αγροτικό πετρέλαιο και την αγορά λιπασμάτων και ζωοτροφών» και ότι η κυβέρνηση θα εξετάσει περαιτέρω μέτρα στήριξης των αγροτών, με βάση τις «δημοσιονομικές δυνατότητες».

Τα βασικά αιτήματα των αγροτών είναι:

1) Αναπλήρωση του χαμένου εισοδήματος. Με αποκορύφωμα τον τελευταίο χρόνο, η συντριπτική πλειοψηφία των προϊόντων έχουν πωληθεί κάτω από το κόστος παραγωγής. Αυτό σημαίνει μια μείωση των εισοδημάτων των αγροτών και κτηνοτρόφων, που οδηγεί πολλούς είτε στην μείωση της παραγωγής είτε στην παύση της και το ξεπούλημα της περιουσίας τους.

2) Μείωση του κόστους παραγωγής. Εγγύηση αξιοπρεπούς εισοδήματος με θέσπιση κατώτερης εγγυημένης τιμής στα προϊόντα. Συγκεκριμένα απαιτούν αφορολόγητο πετρέλαιο, πλαφόν στην τιμή του αγροτικού ρεύματος και κατάργηση του Χρηματιστηρίου Ενέργειας, επιδότηση λιπασμάτων, εφοδίων και ζωοτροφών. Οι τιμές ενέργειας έχουν αυξηθεί πάνω από 30%, οι ζωοτροφές 23% και τα λιπάσματα 56% – και συνολικά το κόστος παραγωγής έχει εκτοξευθεί περισσότερο από 25% (λιγότερο από την αύξηση των τιμών όπου πουλάνε τα προϊόντα τους οι αγρότες και κτηνοτρόφοι).

3) Να δοθούν άμεσα οι αποζημιώσεις από τον ΕΛΓΑ. Προσλήψεις προσωπικού στον ΕΛΓΑ για την ταχύτερη και απλούστερη καταβολή των αποζημιώσεων, θέσπιση νέου κανονισμού για 100% αποζημίωση, αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης. Εδώ και 9 μήνες, από τις τελευταίες μεγάλες ζημιές, οι αγρότες δεν έχουν λάβει ούτε καν τα πορίσματα των εκτιμήσεων, και συνεπώς καθυστερούν οι αποζημιώσεις.

4) Αύξηση των κρατικών επενδύσεων στον πρωτογενή τομέα.

5) Τερματισμός των πλειστηριασμών πρώτης κατοικίας και των χωραφιών.

Η μακρόχρονη παρακμή του αγροτικού τομέα

Οι σημερινές κινητοποιήσεις των αγροτών έχουν ως βαθύτερη αιτία την μακρόχρονη παρακμή του αγροτικού τομέα στην Ελλάδα: η άμεση πτώση του εισοδήματός τους τον τελευταίο χρόνο είναι μόνο ο πυροδότης. Αυτή η πτώση του εισοδήματος οφεί-

λεται τόσο στην σοκαριστική αύξηση του κόστους παραγωγής και στην σχετικά μικρή αύξηση των τιμών των προϊόντων τους. Την έκρηξη των τιμών των αγροτικών προϊόντων στις πόλεις την καρπώνεται το εμπορικό κεφάλαιο, οι λεγόμενοι «μεσάζοντες», από τους χονδρέμπορους ως τα σούπερ μάρκετ.

Η παρακμή του αγροτικού τομέα στη χώρα μας δεν οφείλεται τόσο στα εγγενή προβλήματά του (όπως είναι π.χ. ο μικρός κλήρος), όσο στη νεοφιλελεύθερη πολιτική τόσο της ΕΕ όσο και των ελληνικών κυβερνήσεων. Η μακροχρόνια αυτή νεοφιλελεύθερη πολιτική διέλυσσε ή εξασθένησε τους αγροτικούς συνεταιρισμούς, κατάργησε την Αγροτική Τράπεζα και τις χαμηλότοκες πιστώσεις, ρήμαξε την βιομηχανία παραγωγής λιπασμάτων και αγροτοεφοδίων (επί της ουσίας λειτουργεί ένα μόνο εργοστάσιο) αλλά και τις μεγάλες βιομηχανίες επεξεργασίας αγροτικών προϊόντων (με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα τη Βιομηχανία Ζάχαρης), και τελμάτωσε τις κρατικές επενδύσεις. Το αποτέλεσμα είναι οι καλλιεργήσιμες εκτάσεις να πέσουν από 23 εκ. στρέμματα το 1991 σε 16,9 εκ. το 2019, να μείνει υπανάπτυκτη η κτηνοτροφία (το ίδιο διάστημα τα βοοειδή αυξήθηκαν μόνο από 602 σε 738 χιλιάδες κεφάλια, οι χοίροι μειώθηκαν από 986 σε 706 χιλιάδες κεφάλια κ.ο.κ.).

Σήμερα ο αγροτικός τομέας απειλείται και από την νέα Κοινή Αγροτική Πολιτική της ΕΕ, που στοχεύει στην μείωση των επιδοτήσεων αλλά κυρίως στη μεταφορά του κόστους της μετάβασης «προς πολιτικές φιλικές προς το περιβάλλον» πάνω στις πλάτες των αγροτών. Επιπλέον απειλείται από την

επιταχυνόμενη κλιματική κρίση, μια που τα «ακραία» καιρικά φαινόμενα (ξηρασίες, παγετοί, ζεστός χειμώνας κ.ά.) πολλαπλασιάζονται.

Να περάσουμε στην ταξική αντεπίθεση

Οι κινητοποιήσεις των αγροκτηνοτρόφων πρέπει να συνεχιστούν, να μαζικοποιηθούν και να κλιμακωθούν μέχρι την νίκη. Οι παχιές προεκλογικές υποσχέσεις δεν πρέπει να αποπροσανατολίσουν τον αγώνα. Μια ουσιαστική κλιμάκωση απαιτεί εκτός από αύξηση των κινητοποιήσεων και μια μεταφορά τους προς τα αστικά κέντρα. Οι αγρότες και οι εργαζόμενοι πρέπει να ενώσουμε τις δυνάμεις μας απέναντι στην κυβέρνηση. Δεν πρέπει να πληρώσουμε την κρίση τους!

Οι νεοφιλελεύθεροι της ΝΔ, του ΣΥΡΙΖΑ και κάθε τυχαρίστου υποτακτικού της ΕΕ δεν θέλουν ούτε μπορούν να εφαρμόσουν κάποια φιλολαϊκή πολιτική. Μόνο στηριγμένοι στις δικές μας δυνάμεις και μέσα από τους κοινούς μας αγώνες μπορούμε να νικήσουμε. Πρέπει να απαιτήσουμε άμεση μείωση του ΦΠΑ και πλαφόν στις τιμές στα καύσιμα, την ενέργεια, τα βασικά είδη πρώτης ανάγκης. Πρέπει να αυξηθούν οι μισθοί και οι συντάξεις και να υπάρξει γενναία κρατική ενίσχυση των αγροτικών και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Να προτάξουμε το αίτημα για εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος, για να εφαρμόσουμε στην πράξη την διαγραφή των χρεών των λαϊκών στρωμάτων, το σταμάτημα της αρπαγής της γης και των σπιτιών και, αντίθετα, την αύξηση των πιστώσεων και επενδύσεων για την παραγωγή. Απέναντι στην ενίσχυση του μεγάλου κεφαλαίου, να αντιτάξουμε την ανάγκη για ένα πρόγραμμα δημόσιων παραγωγικών επενδύσεων και την αναζωογόνηση των αγροτικών συνεταιρισμών.

Εκπαιδευτικοί

Ατομική Αξιολόγηση: Θα την τσακίσουμε με τους αγώνες μας

Με διαδικασίες εξπρές και μέσα σε ένα άσχετο νομοσχέδιο του υπουργείου Μεταφορών, το υπουργείο Παιδείας φέρνει τροπολογία και ξεκινά αποσπασματικά την ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Η τροπολογία προβλέπει στις Περιφέρειες (Κρήτης, Πελοποννήσου, Βόρειου και Νότιου Αιγαίου) που έχουν ολοκληρωθεί οι διαδικασίες επιλογής των Συμβούλων, να ξεκινήσει η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Ξεκινά άμεσα από τους νεοδιόριστους εκπαιδευτικούς και το Ειδικό Βοηθητικό Προσωπικό του 2020 (τους πρώτους που διορίστηκαν μετά από 10 χρόνια μηδενικών διορισμών), τους οποίους μάλιστα κρατά σε ομηρία αφού δεν τους μονιμοποιεί, παρότι η διετής δόκιμη θητεία τους έχει ολοκληρωθεί από τον Οκτώβρη του 2022. Και φυσικά έπονται όλοι οι υπόλοιποι εκπαιδευτικοί νεοδιόριστοι και μη σ' όλη την Ελλάδα. Το υπουργείο αρχίζει από επαρχιακές περιοχές και τμηματικά γιατί φοβάται μαζικές αντιδράσεις, αφού γνωρίζει ότι η αξιολόγηση είναι πλήρως απονομιμοποιημένη στις συνειδήσεις των εκπαιδευτικών και την απορρίπτουν καθολικά στις διάφορες μορφές της εδώ και 40 χρόνια.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, παρότι διανύει τους τελευταίους μήνες της θητείας της (ουσιαστικά βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο), επιλέγει να συνεχίσει ακάθεκτη τη βάρβαρη νεοφιλελεύθερη επίθεσή της στη Δημόσια Εκπαίδευση, όπως και στην Υγεία, κ.ά. Μέχρι το τελευταίο λεπτό διακυβέρνησής της θα κάνει ό,τι μπορεί για να υλοποιήσει το καταστροφικό έργο της, το πλήρως

ευθυγραμμισμένο με τις κατευθύνσεις της ΕΕ και του ΟΟΣΑ. Έχουν στόχο την πλήρη ιδιωτικοποίηση της Δημόσιας Εκπαίδευσης και τη δημιουργία ενός αυτόνομου - κατηγοριοποιημένου σχολείου το οποίο θα γιγαντώνει τους ταξικούς φραγμούς στη μόρφωση και θα πετά εκτός σχολείου τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ένα σχολείο - επιχείρηση που θα λειτουργεί με βάση τη λογική της αποδοτικότητας και του ανταγωνισμού, με διευθυντές - μάντζερ, με εκπαιδευτικούς - πωλητές ελκυστικών εκπαιδευτικών υπηρεσιών, με γονείς - πελάτες που θα αγοράζουν όση μόρφωση αντέχει η τσέπη τους για τα παιδιά τους. Μέσα σ' ένα τέτοιο σχολείο δεν χωρούν εργασιακά δικαιώματα, μισθό και συνδικαλιστικές ελευθερίες, ούτε στέρεες επιστημονικές γνώσεις και προσπάθεια εξασφάλισης ίσων μορφωτικών δικαιωμάτων για όλα τα παιδιά.

Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής εντάσσεται η ατομική αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, η οποία είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση και την αυτονομία της σχολικής μονάδας. Παρά τις διαβεβαιώσεις της Κεραμέως ότι δεν πρόκειται για τιμωρητική αξιολόγηση, το γεγονός ότι χτυπά πρώτους τους νεοδιόριστους και μάλιστα συνδέει την αξιολόγησή τους με τη μονιμοποίησή τους, φανερώνει ότι η αξιολόγηση θα φέρει άρση της μονιμότητας στο δημόσιο σχολείο και σύντομα θα οδηγήσει σε απολύσεις. Αν ένας νεοδιόριστος αξιολογηθεί αρνητικά, παραμένει δόκιμος για άλλα 2 έτη, θα επιμορφωθεί και αξιολογηθεί 2 φορές στο τέλος κάθε χρόνου, και αν στο τέλος της

τετραετίας πάλι δεν τα καταφέρει - μπορεί ο νόμος να μην το αναφέρει ρητά αλλά - ο δημοσιοϋπαλληλικός κώδικας προβλέπει απόλυση μετά από 2 αρνητικές αξιολογήσεις. Τα ίδια θα ισχύσουν το αμέσως επόμενο διάστημα για όλους.

Η αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών είναι πλήρως συνδεδεμένη με τις επιδόσεις των μαθητών μέσω της τράπεζας θεμάτων στα Λύκεια και των εξετάσεων τύπου Pisa στη Γ' Γυμνασίου και Στ' Δημοτικού, πράγμα που επηρεάζει το περιεχόμενο και τις μεθόδους διδασκαλίας. Η εκπαιδευτική διαδικασία θα μετατραπεί σε εκμάθηση τυποποιημένων γνώσεων και μεθοδολογιών.

Η ατομική αξιολόγηση θα συνδεθεί με τον μισθό και τη μισθολογική εξέλιξη. Ο Μητσοτάκης στις πρόσφατες προεκλογικές εξαγγελίες του για τους δημόσιους υπαλλήλους (άρα και τους εκπαιδευτικούς) αντί για αυξήσεις στους πετσοκομμένους από τα μνημόνια μισθούς μας, «έταξε» νέο μισθολόγιο από 1/1/2024 που είναι βέβαιο ότι θα προβλέπει για τους «άριστα» αξιολογημένους εκτός από μόρια για διευθυντικές θέσεις, κάποιες αυξήσεις με τη μορφή μπόνους, ενώ για τους υπόλοιπους θα οδηγήσει σε καθήλωση ή μείωση μισθού.

Η αξιολόγηση είναι μία διαδικασία ενταγμένη στο συνολικό σχέδιο για την εκπαίδευση της κυβέρνησης της ΝΔ, που εκφράζεται με ένα σύνολο μέτρων που εφαρμόζει ή θα εφαρμόσει (νέο σύστημα προσλήψεων - προσοντολόγιο και ΑΣΕΠ, νέο σύστημα πρόσβα-

σης στα ΑΕΙ, τράπεζα θεμάτων, Ν. 4823/2021, μέντορες - συντονιστές κ.ά.), που κύριο στόχο έχουν την απαλλαγή του κράτους από την υποχρέωση χρηματοδότησης του δημόσιου σχολείου, το άνοιγμα μιας τεράστιας αγοράς εκπαιδευτικών υπηρεσιών, την απομαζικοποίηση του δημόσιου σχολείου και την ενοχοποίηση των εκπαιδευτικών και των μαθητών για όλα τα χάλια που οι νεοφιλελεύθερες - μνημονιακές πολιτικές έφεραν και εξακολουθούν να φέρνουν στην εκπαίδευση.

Η αξιολόγηση θα διαλύσει το παιδαγωγικό κλίμα και θα φέρει ένα ζοφερό, ανασφαλές και πρωτόγνωρα ανταγωνιστικό τοπίο μέσα στο σχολείο. Ο Διευθυντής και ο Σύμβουλος θα αξιολογούν ταυτόχρονα με τους μέντορες και τους συντονιστές που είναι υπό την εποπτεία τους και είναι εκπαιδευτικοί του σχολείου. Έτσι σπάει η συνοχή των συλλόγων διδασκόντων, χάνεται η συνεργασία και η αλληλεγγύη αφού στήνεται για πρώτη φορά μια ιεραρχία στα σχολεία, που μοιάζει με αυτή των επιχειρήσεων και θα εφαρμόσει ένα μέρος της ατομικής αξιολόγησης.

Δεν θα τους το επιτρέψουμε. Μέσα από Γενικές Συνελεύσεις και συγκρότηση Επιτροπών Αγώνα να οργανώσουμε έναν πολύμορφο αγώνα διαρκείας. Με στάσεις εργασίας, απεργία - αποχή και αποκλεισμούς όταν οι αξιολογητές εμφανιστούν στα σχολεία και στις τάξεις. Αλλά και με απεργίες και διαδηλώσεις με μαθητές και γονείς να υπερασπίσουμε τα εργασιακά μας δικαιώματα, τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών μας αλλά και τον δημόσιο - δωρεάν χαρακτήρα του σχολείου.

Ιδιωτικοποίηση - εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης Μονόδρομος για τους νεοφιλελεύθερους

Η κυβέρνηση της ΝΔ λίγο πριν κλείσει τα 4 χρόνια ακραίας νεοφιλελεύθερης επίθεσης και λεηλασίας, συνεχίζει ακάθεκτη τα χτυπήματα στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ενώ η ελληνική κοινωνία «πνίγεται» από την ακρίβεια και την εντεινόμενη φτωχοποίηση, η Κεραμέως σπεύδει να εφαρμόσει όλες τις βασικές διατάξεις του ν. Πλασιού, που ήρθε για να καταργήσει τη δημόσια - δωρεάν εκπαίδευση.

Με την πρόσφατη κακοκαιρία φανερώθηκε πάλι η τρομακτική ανικανότητα του επιτελικού μπάχαλου. Στην Αθήνα, πολλές σχολές πλημμύρισαν σε Γεωπονικό, ΕΚΠΑ, Πάντειο. Στο ΕΜΠ, φοιτητές έδωσαν εξεταστική με φακούς, λόγω διακοπής ρεύματος, ενώ στο ΠΑΠΕΙ οι εξετάσεις ακυρώθηκαν από την πρωτανεία, καθώς δεν ήταν ασφαλές για τους φοιτητές να το προσεγγίσουν. Την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση της ΝΔ δίνει συνειδητά 16 εκατ. για εξοπλισμούς στην Ουκρανία, τα πανεπιστήμια και τα σχολεία καταρρέουν με την πρώτη μπόρα λόγω της

χρόνιας υποχρηματοδότησης, πολλές φορές θέτοντας σε κίνδυνο ακόμα και τη σωματική ακεραιότητα των φοιτητών - μαθητών. Αυτή είναι η ταξική μείωση του κράτους, όπου οι φόροι των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων αντί να πηγαίνουν στην ενίσχυση της Παιδείας, της Υγείας και των κοινωνικών αναγκών, καταλήγουν στη χρηματοδότηση των δυτικών ιμπεριαλιστών και στις τσέπες ημέτερων του μνημονιακού σурφετού.

Μετά το φιάσκο της ΟΠΠ και την επιβολή διδασκόντων στα μεταπτυχιακά, η κυβέρνηση επιλέγει να χτυπήσει τους συλλόγους και τον φοιτητικό συνδικαλισμό με την προκήρυξη ηλεκτρονικών φοιτητικών εκλογών με ενιαία ψηφοδέλτια σχεδόν σε όλα τα ΑΕΙ της χώρας. Επιδίδουν να τσακίσουν τις οργανωμένες δομές του φοιτητικού κινήματος και όποιον αγωνίζεται ενάντια στην νεοφιλελεύθερη επίθεση στην εκπαίδευση. Όμως, αυτή τους η προσπάθεια απέτυχε παταγωδώς, καθώς στο ΕΜΠ μόνο στη ΣΕΜΦΕ μπόρεσε να βρεθεί εφορευτική επιτροπή για την διεξαγωγή των ηλεκτρονικών εκλογών - παρωδία. Στο ΠΑΜΑΚ η πρωτανεία προκήρυξε δύο φορές τις εκλογές λόγω μη συμμετοχής των φοιτητών σε αυτές και στο Πανεπιστήμιο Κρήτης η αποχή ξεπέρασε το 90%! Προκειμένου να μειωθεί η αποχή, η πρωτανεία του ΑΠΘ προκήρυξε σχεδόν έναν μήνα νωρίτερα τις εκλογές για την 21η Φλεβάρη. Για το προχώρημα της ιδιωτικοποίησης - εμπορευματοποίησης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι επιδιώκουν να χτυπήσουν τις δομές του φοιτητικού κινήματος με τις ηλεκτρονικές εκλογές των

εκπαιδευτικών αντίστοιχα.

Ταυτόχρονα, στο στόχαστρο των επιθέσεων έχει μπει η πλήρης εμπορευματοποίηση της φοιτητικής μέριμνας. Η κυβέρνηση προχωράει στο ξεπούλημα των φοιτητικών λεσμών ΕΜΠ, ΕΚΠΑ και ΑΠΘ και της δημόσιας παρουσίας τους σε ιδιώτες - αρπακτικά με ΣΔΙΤ. Πρόκειται για το χτύπημα του πυρήνα της δημόσιας - δωρεάν εκπαίδευσης και των πιο ταξικών κομματιών των φοιτητών που δεν μπορούν να σπουδάσουν, αν δεν έχουν πρόσβαση σε δωρεάν σίτιση στις λέσχες και σε δωμάτιο στις εστίες. Αφήνουν την φοιτητική μέριμνα να ρημάζει, ενώ μπουκνώνουν τους ιδιώτες με ζεστό χρήμα και εντείνουν τον ταξικό αποκλεισμό για όσους φοιτητές δεν μπορούν να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη. Όσο οξύνεται η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, η ακρίβεια και ο πληθωρισμός, τόσο περισσότερο η Κεραμέως χτυπάει την μέριμνα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι απολύσεις των εργαζομένων από τον εργολάβο της λέσχης του ΑΠΘ (επαναπροσλήφθηκαν μετά από κινητοποιήσεις φοιτητών και εργαζομένων) και η προσπάθεια επιβολής κάρτας σίτισης σε αποκεντρωμένα από το ΑΠΘ τμήματα (Σχολή Καλών Τεχνών).

Παράλληλα, με την ανεργία να φτάνει το 50% στη νεολαία, η ελίτ θέλει τους νέους αμόρφωτους, ανειδίκευτους και χωρίς επαγγελματικά δικαιώματα, γι' αυτό εμπορευματοποιούν την ήδη αποσπασμένη από τα πτυχία διδακτική επάρκεια. Σύμφωνα με τους νεοφιλελεύθερους, στο Πανεπιστήμιο Α.Ε. ο τίτλος της διδακτικής επάρκειας δεν μπορεί να δίνεται δωρεάν, όντας ενσωματωμένος στο πτυχίο, αλλά πρέπει να αποτελεί

ένα πανάκριβο εμπόρευμα προς πώληση, με δύο επιπρόσθετα εξάμηνα (ήδη θέσπισαν 700 ευρώ δίδακτρα για σεμινάριο του ΕΚΠΑ). Η εφαρμογή αυτής της διάταξης, μαζί με την διάταξη των επί πληρωμή μεταπτυχιακών στοχεύουν να καταστήσουν τα πτυχία κουρελόχαρτα, να βάλουν τους φοιτητές σε ένα ατελείωτο κυνήγι προσόντων, σεμιναρίων (που πρώτος ο ΣΥΡΙΖΑ με τον ν. Γαβρόγλου εισήγαγε την λογική του προσοντολόγιου) και να τους προετοιμάσουν για το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης (απλήρωτη και ανασφάλιστη εργασία, μισθό πείνας κ.ά.).

Να μην δεχτούμε να μας κλέψουν την δημόσια - δωρεάν εκπαίδευση που κατακτήσαμε με αίμα μέσα από το Πολυτεχνείο και τους αγώνες της Μεταπολίτευσης! Να περάσουμε στην απεπιθέση, με ένα αγωνιστικό σχέδιο που θα προάγει την ενότητα στην δράση, την αυτοοργάνωση μέσα στις δομές των φοιτητικών μας συλλόγων (γενικές συνελεύσεις, επιτροπές κ.ά.), με έναν αγώνα διαρκείας για να ανατρέψουμε το καθεστώς Μητσοτάκη και να επιβάλλουμε τις ανάγκες μας στην πράξη. Για να γίνει όμως αυτό, χρειάζεται το φοιτητικό κίνημα να απεγκλωβιστεί από τα αδιέξοδα σχέδια της ΚΝΕ (που έφτασε να επικροτεί το επίδομα των 600 ευρώ στους μηχανισμούς καταστολής) και των ΕΑΑΚ που περιορίζονται σε συμβολικές κινήσεις και «μεγάλα λόγια» («νικήσαμε», «τους σαρώσαμε»). Να ανατρέψουμε τους νόμους Κεραμέως και την κυβέρνηση της ΝΔ μαζί με τους μαθητές, τους εκπαιδευτικούς και τους εργαζόμενους με μαζικές διαδηλώσεις, καταλήψεις και συγκρούσεις στον δρόμο με ένα επαναστατικό σχέδιο, όπως αυτό που προτάσσει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη.

ΠΑΔΑ: Η διοίκηση ταΐζει απλόχερα με κρατικό χρήμα τους φίλους της

Το τελευταίο διάστημα, έκπληκτος ο ελληνικός λαός βλέπει την διαφθορά, τη σήψη, την εγκληματικότητα να διαπερνούν το αστικό πολιτικό προσωπικό. «Πάτσηδες», «Καϊλήδες», λαμόγια που με αρπαχτές θησαυρίζουν τη στιγμή που τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δεν έχουν να φάνε. Οι «άριστοι» της ΝΔ ταΐζουν χρήμα με το κιλό τα «δικά τους παιδιά», επιχειρηματίες, ημέτερους και ελίτ. Για άλλη μία φορά το βάρος της κρίσης φορτώνεται στις πλάτες του ελληνικού λαού που αντιμετωπίζει την ενεργειακή κρίση, την ακρίβεια, την ανεργία. Δεκάδες αντιδραστικά και αντικοινωνικά νομοσχέδια εφαρμόζονται (π.χ. νόμος Χατζηδάκη, ν/σ για ιδιωτικοποίηση της πρόνοιας των ανέργων κ.ά.), τα δημοκρατικά δικαιώματα συνεχώς περιστελλούνται και οι μηχανισμοί καταστολής γιγαντώνονται, εξοπλίζονται και στρατιωτικοποιούνται. Το αστικό κράτος επιδιώκει να αποδεδμευτεί από το περριτό –σύμφωνα με αυτούς– κόστος της δημόσιας-δωρεάν παιδείας, όσο πιο γρήγορα γίνεται. Αξιοποιώντας διατάξεις που θεσπίζουν συμβούλια διοίκησης στα πανεπιστήμια εισάγοντας εξωπανεπιστημιακούς, μάνατζερ, CEO, βιομηχάνους αλλά και εταιρίες «Διαχείρισης και Αξιοποίησης της Δημόσιας Περιουσίας» των πανεπιστημίων που ιδρύονται κατά παραγγελία του νόμου. Αυτό άλλωστε είναι το βασικό άρμα των νεοφιλελεύθερων για το «καλύτερο» ξεπούλημα της περιουσίας και των δομών του πανεπιστημίου. Δομές και υποδομές

της περιουσίας των πανεπιστημίων, κτήρια που μπορούν να αξιοποιηθούν για την ανέγερση εστιών, για εγκαταστάσεις, αίθουσες και υποδομές ξεπουλιούνται έναντι πινακίου φακής σε ιδιώτες αρπακτικά. Όλη αυτή η κατάσταση δεν είναι παρά η εφαρμογή και η μετάφραση στην πράξη του νεοφιλελεύθερου δογματός, «απαγορεύεται το απαγορεύεται για το κεφάλαιο».

Βουτηγμένη στα σκάνδαλα είναι και η διοίκηση και η πρυτανική αρχή του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής. Σύμφωνα με πρόσφατο δημοσίευμα της «Εφ.συν.», 2 από τα 6 συνολικά μέλη του πρυτανικού συμβουλίου καταγγέλλουν σε επιστολή τους στον πρύτανη, αντιδημοκρατικές διαδικασίες και κακή οικονομική διαχείριση. Σοβαρό είναι επιπλέον το ζήτημα των απευθείας αναθέσεων, όπου εγκρίνεται η παράταση σύμβασης χωρίς να γνωρίζουν τα υπόλοιπα μέλη του συμβουλίου τους όρους, το περιεχόμενο και γιατί προτιμήθηκε τελικά η συγκεκριμένη εταιρία. Απάντηση δίνει προϊστάμενος της διοίκησης του πανεπιστημίου, ο οποίος δηλώνει ανοιχτά ότι δεν χρειάζεται γνωμοδότηση σε ό,τι αφορά τις απευθείας αναθέσεις σε συλλογικό όργανο. Γιατί όμως εφόσον δεν χρειαζόταν η έγκριση του οργάνου για τη σύναψη της σύμβασης, καλείται εν συνεχεία να αποφασίσει για την παράτασή της; Η σήψη τους έχει φτάσει σε σημείο που δυο αντιπρυτάνεις κάνουν λόγο για «προειλημμένες αποφάσεις που απλώς έρχονται στα συλλογικά όργανα προς έγκριση, χωρίς να έχει προηγηθεί συζήτηση».

Μία τέτοια περίπτωση είναι η ανάθε-

ση του έργου, ύψους 74.400 ευρώ, για το οποίο δόθηκε διάστημα μόλις 10 ημερών για την υποβολή προτάσεων και μάλιστα την περίοδο του Δεκαπενταύγουστου. Η εισήγηση διενέργειας του διαγωνισμού δεν συνοδεύτηκε από σχέδιο διακήρυξης, ούτε από κάποιο έγγραφο το οποίο εξειδικεύει τις υπηρεσίες και δράσεις που θα αναλάβει ο ανάδοχος του έργου, ενώ φαίνεται ότι κατατέθηκε προσφορά μόνο από μία εταιρεία. Δεν είναι καθόλου τυχαίο που αυτή η μόνη εταιρία που κατέθεσε προσφορά είναι η ίδια εταιρία που έχει αναλάβει διάφορα άλλα έργα από την διοίκηση, για λογαριασμό του πανεπιστημίου ύψους δεκάδων χιλιάδων ευρώ τη φορά.

Ενα ακόμη μείζον ζήτημα που προκύπτει και πάλι από τα καταγεγραμμένα πρακτικά συνεδριάσεων του Πρυτανικού αφορά τη δυσλειτουργία ενός άλλου οργάνου του ΠΑΔΑ. Όπως προκύπτει από τη συνεδρίαση 13 της 8ης Σεπτεμβρίου 2022, ένα εκ των πέντε μελών της επιτροπής αυτού του οργάνου δεν προσκλήθηκε και επομένως δεν συμμετείχε στις διαδικασίες. Τελευταία φορά που ενημερώθηκε σχετικά με τις δραστηριότητες της επιτροπής ήταν στις 18/3/2022, όπως υποστηρίζει σε ηλεκτρονικό μήνυμα που απέστειλε στα μέλη του Πρυτανικού Συμβουλίου. Αυτό σημαίνει ότι δεν έλαβε γνώση για εννέα πρακτικά της επιτροπής που έφτασαν και εγκρίθηκαν από το Πρυτανικό και τα οποία, όπως προκύπτει από την ιστοσελίδα του Πανεπιστημίου, αφορούσαν διαγωνισμούς συνολικού ύψους πάνω από 700.000 ευρώ. Ενδεικτικό είναι ότι το προαναφερθέν μέ-

λος έχει υποβάλει δύο φορές παραίτηση από την επιτροπή εξαιτίας του θέματος που προέκυψε, οι οποίες δεν έγιναν δεκτές.

Το καπάκι της σήψης του συστήματος άνοιξε και όλα αυτά τα «μπουμπούκια» των α(χ)ρήστων, του επιτελικού κράτους, των μυστικών υπηρεσιών «παρελαύνουν» μπροστά στα έκπληκτα μάτια των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών μαζών και της νεολαίας. Η μπόχα που βγαίνει από τους νεοφιλελεύθερους γύπες και ιδιαίτερα από τις «γαλάζιες ακρίδες» δεν φεύγει με «γιατροσόφια» ή «φερετζέδες» όπως «εξεταστικές επιτροπές» ή ενίσχυση των «θεσμών διαφάνειας» κ.λπ., που κατά κανόνα προτείνει ο ΣΥΡΙΖΑ και τα άλλα μνημονιακά κόμματα. Οι τελευταίες δεκαετίες και κυρίως τα τελευταία 3,5 χρόνια επί υπουργίας Κεραμέως δεν είναι παρά μια απόπειρα διάλυσης και ιδιωτικοποίησης της Παιδείας. Όλες οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις έχουν βάλει το χέρι τους να ξεπουλήσουν οτιδήποτε δημόσιο, τσακίζοντας όλες τις κατακτήσεις της μεταπολίτευσης ενώ δίνουν δισ. σε εξοπλισμούς, αστυνομία και επιχειρήσεις. Μόνο οι σκληροί αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας που θα έχουν σαν στόχο την ικανοποίηση των αιτημάτων τους (αυξήσεις μισθών, σταμάτημα της ακρίβειας, των ιδιωτικοποιήσεων κ.λπ.) αλλά και την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, μπορούν να απαλλάξουν την ελληνική κοινωνία από αυτόν τον χωρίς προηγούμενο βούρκο.

■ Τάσος Π.

Απογραφή 2021: Σε οικονομικό και κοινωνικό μαρασμό

Μετά από πολλή καθυστέρηση, ανακοινώθηκαν τον Δεκέμβρη του 2022 τα οριστικά αποτελέσματα της ΕΛΣΤΑΤ για την απογραφή του πληθυσμού. Τα στοιχεία είναι αποκαλυπτικά: ο μόνιμος πληθυσμός έφτασε τα 10.400.000 μέσα σε μια δεκαετία (2011-2021), έχοντας υποστεί μείωση κατά 383.000. Κάτι παραπάνω δηλαδή από τον πληθυσμό της Πάτρας χάθηκε! Το νούμερο αυτό ίσως είναι ευνοϊκό, καθώς η ΕΛΣΤΑΤ εμφανίζει «τυπικό σφάλμα» στις εκτιμήσεις της, με αντίστοιχες μετρήσεις να φτάνουν εντέλει την πληθυσμιακή μείωση στις 485.000. Σε αυτή τη δεκαετία εμφανίζεται η μεγαλύτερη πτώση πληθυσμού από τις αρχές εμφάνισης του ελληνικού κράτους και η δεύτερη αριθμητική μείωση σε σειρά, μετά την αμέσως προηγούμενη απογραφή του 2011. Η Ελλάδα έχει επίσης την 9η χειρότερη ετήσια μεταβολή του πληθυσμού της μεταξύ όλων των χωρών της Ευρώπης, συναγωνιζόμενη μόνο τις χώρες του πρώην «υπαρκτού σοσιαλισμού», με τις τελευταίες να βρίσκονται σταθερά σε

συρρίκνωση και κοινωνική αποσύνθεση, μετά την κατάρρευση των γραφειοκρατικών καθεστώτων. Και μάλλον, οι προβλέψεις για μείωση κατά 1 εκατομμύριο το 2050 είναι αισιόδοξες, αν σκεφτεί κανείς ότι μέσα σε 10 χρόνια η προβλεπόμενη πτώση έχει εκπληρωθεί σχεδόν στο μισό της.

Αν και η κάμψη του πληθυσμού δεν εμφανίστηκε χθες, η σημερινή συρρίκνωση είναι μια αισθητή χειρότερηση. Αυτό οφείλεται σε 3 βασικούς παράγοντες: το αρνητικό ισοζύγιο γεννήσεων - θανάτων, η μετανάστευση από την Ελλάδα στο εξωτερικό και η μείωση των μεταναστευτικών ροών προς την χώρα.

Ειδικά στο πρώτο υπήρξε σημαντική επιδείνωση, ιδιαίτερα στην τριετία της πανδημίας. Μέσα στη δεκαετία, οι θάνατοι ήταν κατά 310.000 πάνω από τις γεννήσεις, με την «ψαλίδα» να μεγαθύνεται στην διετία 2020-21.

Από την άλλη, περίπου 450.000 Έλληνες μετανάστευσαν στο εξωτερικό, και μάλιστα οι πιο παραγωγικές ηλικίες. Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, οι μετανάστες που έρχονται στη χώρα είναι λιγότεροι συγκριτικά με αυτούς που φεύγουν από την επικράτεια, δείκτης που είναι κι αυτός προφανώς επηρεασμένος από την κρίση. Η προσφυγική κρίση μετά το 2015, δεν άλλαξε συνολικά αυτή την μείωση.

Δεν είναι μόνο το ποσοτικό στοιχείο της υπόθεσης που είναι ανησυχητικό, ότι δηλαδή «θα μείνουμε λιγότεροι». Οι πιο νέες ηλικιακές ομάδες θα μειώνο-

νται, με τους άνω των 65 να γίνονται το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού, φτάνοντας το 30% μέχρι το 2050, όπως αντίστοιχα αυξητική θα είναι και η διάμεση ηλικία (γύρω στα 50 έτη). Βέβαια, τα στοιχεία «παραβλέπουν» ότι το προσδόκιμο ζωής έπεσε στην Ελλάδα κατά 1 χρόνο και 1 μήνα μεταξύ 2020-21, λόγω της δολοφονικής διαχείρισης του covid. Άρα, είμαστε και λιγότεροι και θα ζήσουμε χειρότερα!

Αυτή η επιταχυνόμενη μείωση των κατοίκων θυμίζει κατάσταση εμπόλεμης χώρας. Και πράγματι, βιώσαμε έναν ταξικό πόλεμο, που εκδηλώθηκε με μια λυσσασμένη επίθεση από την αστική τάξη μέσω των μνημονίων, ενάντια στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι ντόπιοι καπιταλιστές κήρυξαν χρεωκοπία που μας την φόρτωσαν στην πλάτη με ανεργία, φτώχεια και εξαθλίωση και μας οδηγούν σε σταδιακό μαρασμό και αφανισμό της κοινωνίας.

Οι πολιτικές αντιμετώπισης του δημογραφικού προβλήματος που προτείνουν τα αστικά κόμματα και think tanks είναι γελοίες, αλλά και προσβλητικές για τους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Με επιχειρήματα «της φορμόλης», προτείνουν μονότονα τις ίδιες νεοφιλελεύθερες πολιτικές επιδομάτων - «πτωχοκομείου» για τις οικογένειες, που δεν φτάνουν ούτε για τα στοιχειώδη. Το πρόβλημα της έλλειψης παιδικών σταθμών λύνεται ως δια μαγείας με τα vouchers προς τους ιδιωτικούς παιδικούς σταθμούς, για να αρπάξει πάλι κάθε λαμόγιο

από το δημόσιο χρήμα. Η γνωστή Καθημερινή γράφει ότι το δημογραφικό είναι «ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα στην Ελλάδα», για να διαφημίσει την Eurobank που πετάει ψίχουλα σε ΜΚΟ και δίνει χαμηλότοκα δάνεια σε οικογένειες, αυτή που (μαζί με όλες τις τράπεζες) για να «σωθεί», έκοψε μισθούς, συντάξεις και τώρα μας παίρνουν και τα σπία.

Το δημογραφικό είναι ένα από τα πιο σοβαρά ζητήματα που δείχνει μια προχωρημένη κοινωνική αποσύνθεση, μια κοινωνία σε πραγματικό αδιέξοδο και μια οικονομία που αυτοκαταστρέφεται. Σκοταδιστικές, θρησκώληπτες αντιλήψεις από τη μία και καθησυχασμοί του Μητσοτάκη ότι «δεν κινδυνεύει με αφανισμό το ελληνικό έθνος, γιατί έχει αποδείξει ανά τους αιώνες ότι αντέχει» από την άλλη, είναι επικίνδυνες ανοησίες και κρύβουν τον πραγματικό υπεύθυνο. Χρειαζόμαστε εθνικοποίηση της παραγωγής, με κρατική ενίσχυση των δομών φροντίδας, του δημόσιου συστήματος Υγείας και Παιδείας, για να ζήσουμε εμείς και οι μελλοντικές γενιές με αξιοπρέπεια. Απαιτούνται τομές και επαναστατικές ρήξεις για να διώξουμε το σάπιο πολιτικό κατεστημένο, που είναι βουτηγμένο στο νεοφιλελευθερισμό και την διαφθορά, έχοντας κάτσει σαν ακοήθης όγκος πάνω μας. Θα αλλάξουμε πορεία από την «εξάλειψη» που μας οδηγούν με μια άλλη πολιτική, επαναστατική και σοσιαλιστική.

■ Χάρης Μάργαρης

Συνέντευξη Μητσοτάκη:

Πλασματική εικόνα για την οικονομία... φτώχεια κι εξαθλίωση για τους εργαζ

**Στην πρώτη
θεματική συνέντευξη
για την Οικονομία,
Ανάπτυξη, Αγορά
εργασίας, στις 23/01,
ο Κ. Μητσοτάκης
ενόψει εκλογών
επανέλαβε τα άθλια
ψέματα για τα
δήθεν επιτεύγματα
της ακραίας
νεοφιλελεύθερης
πολιτικής του.**

■ Σοφία Καρασαλίδου

Στη συνέντευξή του στις 23/01 ο Κ. Μητσοτάκης απέδωσε τον πληθωρισμό και την ακρίβεια στην «παράνομη εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και τις αυξήσεις στις τιμές ενέργειας», ενώ επανέλαβε για πολλοστή φορά ότι «ο πληθωρισμός είναι εισαγόμενος» και άρα δεν φταίει σε τίποτε η δική του πολιτική. Η πολιτική του μάλιστα, όπως επιβεβαιώνεται, κατάφερε να αντιμετωπίσει μια σειρά κρίσεις με επιτυχία, και αυτή του πληθωρισμού. Ισχυρίστηκε ότι «εξουδετέρωσε μια σειρά πληθωριστικές βόμβες» και διατύπωσε την άποψη ότι μάλλον ο πληθωρισμός τιθασεύεται και ότι τα «χειρότερα ως προς την αύξηση των τιμών στο ράφι, τα έχουμε δει». Και όλα αυτά τα πέτυχε με το «καλάθι του νοικοκυριού», την επιδότηση της τιμής του ρεύματος... Υπερασπίστηκε μάλιστα το «καλάθι του νοικοκυριού» ως σημαντικό μέτρο, που μάλιστα θα το εφαρμόσουν κι άλλες χώρες, όπως η Γαλλία. Και δεσμεύτηκε ότι θα συνεχίσει την πολιτική της ελεημοσύνης των διαφόρων pass...

Ο «πρόθυμος» Μητσοτάκης δεν χάνει ευκαιρία να ενοχοποιεί μόνο τη Ρωσία για τον πόλεμο στην Ουκρανία. Στην πραγματικότητα όμως ο πόλεμος αυτός είναι πόλεμος του ΝΑΤΟ με τη Ρωσία, και προοίμιο του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. Αποτελεί συνέπεια του ανταγωνισμού για παγκόσμια κυριαρχία των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (ΗΠΑ, ΕΕ) απέναντι στους ανταγωνιστές τους, Ρωσία και Κίνα. Στον πόλεμο αυτό η Ελλάδα, με την πολιτική του μισθοφόρου των ΗΠΑ, του Μητσοτάκη, των υπόλοιπων αστικών κομμάτων και της αστικής ελίτ, συμμε-

τέχει με κάθε τρόπο και βέβαια όλα τα δεινά του πολέμου φορτώνονται στις πλάτες των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αυτούς τους θανάσιμους κινδύνους βέβαια δεν θα τους ομολογήσει ποτέ ο Μητσοτάκης και με άθλια ψέματα θα δικαιολογήσει την «τοποθέτησή του με τη σωστή πλευρά της ιστορίας». «Σωστή πλευρά» για τα συμφέροντα της οικονομικής ελίτ που εκπροσωπεί, του πιο γκρίζου κερδοσκοπικού και αρπακτικού κεφαλαίου. «Σωστή πλευρά» για τα συμφέροντα της πολιτικής ελίτ που μόνο βάρβαρες επιθέσεις στα στοιχειώδη δικαιώματα των εργαζομένων εξαπολύει και μέσα σε ένα περιβάλλον βαθιάς κρίσης των αστικών θεσμών, σήψης και διαφθοράς αναζητά σαν μοναδικά ερείσματα τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και ΕΕ.

Οι αυξήσεις στις τιμές ενέργειας είναι μια δεύτερη πλευρά του ανταγωνισμού στα πλαίσια ενός οικονομικού πολέμου που μαινεται μεταξύ των βασικών παγκόσμιων ανταγωνιστών. Άρα το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και η οικονομική κρίση του που οδηγεί σε πολέμους, είναι το πραγματικά ένοχο για τα δεινά των εργαζομένων και την τρομακτική απειλή που απλώνει πάνω από την ανθρωπότητα.

Στα καθ' ημάς ο Μητσοτάκης υποστήριξε ότι αν και η ακρίβεια είναι «εισαγόμενη» η κυβέρνηση έκανε ό,τι μπορούσε για να αντιμετωπίσει την κατάσταση (βλέπε: τις ελεημοσύνες των pass) στα πλαίσια πάντα της δημοσιονομικής πειθαρχίας. Για τον κατώτατο μισθό ανακοίνωσε την αύξηση - ψίχουλα από την 1η Απριλίου και όχι από την 1η Μαΐου, όπως προγραμματιζόταν. Μάλιστα ισχυρίστηκε ότι αυτό δεν είναι προεκλογική κίνηση! Και αυτό το παρουσίασε σαν αύξηση στους μισθούς άξια λόγου, όταν δεν καλύπτει καν τον πληθωρισμό, όταν αφορά έναν στους τέσσερις εργαζόμενους και όταν ένας στους τρεις εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα αμειβεται με 330 ευρώ καθαρά. Από την άλλη, ο μέσος μισθός είναι μόλις 817 ευρώ καθαρά, μικρότερος κατά 40% από τον κατώτατο μισθό στην ευρωζώνη. Επίσης το κομμάτι των εργαζομένων που δεν μπορούν να καλύψουν τα βασικά με τον μισθό τους, μεγαλώνει διαρκώς, ενώ κοντά στο 50% της κοινωνίας επιβιώνει μετά βίας κοντά στο όριο φτώχειας.

Για τους εργαζόμενους στο δημόσιο ανακοίνωσε νέο μισθολόγιο το 2024 με σύνδεση μισθού-αξιολόγησης. Μίλησε για καλούς μισθούς σε «ειδικότητες με μεγάλη ζήτηση» και συνέδεσε την οποία αύξηση στους μισθούς «με τη

βελτίωση της παραγωγικότητας της ελληνικής οικονομίας» και «τις δυνατότητες των επιχειρήσεων». Έτσι, μπροστά στην απότομη φτωχοποίηση που επιφέρει ο πληθωρισμός και η ακρίβεια στο σύνολο των εργαζομένων, ο Μητσοτάκης αποκλείει τις οριζόντιες αυξήσεις για τους εργαζόμενους και επιχειρεί να τους εξαπατήσει με τον κατώτατο μισθό, που θα φτάσει στα 751 ευρώ μεικτά, δηλαδή στα επίπεδα που ήταν πριν δώδεκα χρόνια.

Στο μέτωπο της ανεργίας επιχειρήσε να παρουσιάσει μια ψεύτικη εικόνα λέγοντας ότι οι ρυθμοί μείωσής της, κυρίως στους νέους και τις γυναίκες είναι καλύτεροι από τον μέσο όρο στην ΕΕ! Το γεγονός ότι η ανεργία στους νέους είναι 39% και ότι μόνο τους μήνες Οκτώβριο, Νοέμβριο χάθηκαν 200.000 θέσεις εργασίας ξεπερνιέται από τον Μητσοτάκη με τη δικαιολογία ότι «ξεκινάμε από μια πιο υψηλή βάση» από την ΕΕ! Οι σταθερές θέσεις εργασίας που υποσχέθηκε καταντούν ανέκδοτο, όταν τα στοιχεία του συστήματος ΕΡΓΑΝΗ καταγράφουν το διάστημα μεταξύ Ιανουαρίου και Νοεμβρίου του 2022, 2.643.224 απολύσεις, δηλαδή ο απόλυτος αριθμός των απολύσεων ξεπερνάει τον αριθμό των μισθωτών στον ιδιωτικό τομέα (2.249.599).

Ο Μητσοτάκης ισχυρίστηκε ότι εφαρμόσε το προεκλογικό του πρόγραμμα για μείωση των φόρων. Βέβαια ο ΕΝΦΙΑ ζει και βασιλεύει! Ακόμη περισσότερο οι πλέον άδικοι έμμεσοι φόροι με την ακρίβεια στην ενέργεια και τα βασικά καταναλωτικά αγαθά έχουν πάρει την ανηφόρα για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τονώνοντας σημαντικά τα φορολογικά έσοδα για τα οποία περηφανεύεται η κυβέρνηση. Επιπλέον το 2022 υπήρξε αύξηση των άμεσων (φόρος εισοδήματος που κατά βάση πληρώνουν οι μισθωτοί) και έμμεσων φόρων και προβλέπεται νέα αύξηση στον κρατικό προϋπολογισμό το 2024. Τόνισε τη διαφωνία του με την προσωρινή μείωση των έμμεσων φόρων «γιατί η μείωση δεν φτάνει στον καταναλωτή!» Στο μόνο που ήταν ειλικρινής είναι η μείωση των φόρων στο κεφάλαιο και στις επιχειρήσεις.

Τέλος ο Μητσοτάκης αναφέρθηκε στο στόχο της ανάκτησης της επενδυτικής βαθμίδας από τους διεθνείς οίκους αξιολόγησης και στην κατάσταση της ελληνικής οικονομίας. Για μια ακόμη φορά παρουσιάστηκε σαν ο μοναδικός σωτήρας της οικονομίας, λέγοντας ότι οι διεθνείς οίκοι και οι αγορές περιμένουν να δουν τα αποτελέσματα των εκλογών. «Αν υπάρξει κυβερνητι-

Ανεπιθύμητος ο Μπλίνκεν στην Ελλάδα!

όμενους!

κή αστάθεια ή κυβέρνηση που ακολουθεί άλλο πρόγραμμα, τότε επενδυτική βαθμίδα δεν θα δούμε ούτε με τα κιάλια» μας απειλησε. Βέβαια η ανάκτηση της επενδυτικής βαθμίδας σημαίνει να δανειζεται η χώρα προς όφελος πάντα του κεφαλαίου με μείωση του πρόσθετου κόστους δανεισμού. Θεωρείται μέτρο που θα σταθεί αντιστάθμισμα στην αύξηση των επιτοκίων και του κόστους δανεισμού που αυτή επιφέρει. Συνδυάζεται όμως με την πορεία των δημοσιονομικών και την επαναφορά των αιμοσταγών πρωτογενών πλεονασμάτων από το 2023. Πράγμα που θεωρείται εφικτός στόχος σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του υπουργείου Οικονομικών για τον προϋπολογισμό του 2023 και από την υπεραπόδοση των φορολογικών εσόδων του 2022.

Κατά τα άλλα ο Μητσοτάκης ξεπέρασε στα γρήγορα το ζήτημα του ελλείμματος τρεχουσών συναλλαγών, του χαμηλού δείκτη παραγωγικότητας σαν δύο παράγοντες που μειώνουν την ανταγωνιστικότητα της ελληνικής οικονομίας. Το έλλειμμα, όπως είπε, οφείλεται στην αύξηση των τιμών ενέργειας που θα καλυφθεί με τη γρήγορη «πράσινη μετάβαση»! Αυτό που επανέλαβε είναι ότι υπάρχει «θετική εικόνα της χώρας στο εξωτερικό» και «μεγάλο ενδιαφέρον για επενδύσεις». Η πραγματική κατάσταση της ελληνικής οικονομίας είναι μια χρεοκοπία διαρκείας. Το ΑΕΠ μόλις επανήλθε στα επίπεδα του 2019, το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος γιγαντώθηκε, η αύξηση του κόστους των πρώτων υλών και ενέργειας εκτίναξε το κόστος παραγωγής, καταποντίζοντας την ανταγωνιστικότητα, οι επενδύσεις έχουν πέσει στα τάρταρα και η αποεπένδυση είναι τεράστια σε σχέση με το 2010, καθώς χάθηκε το 1/3 της παραγωγικής δυνατότητας (περίπου 24 δισ. σταθερού κεφαλαίου), η συμμετοχή της βιομηχανίας στο ΑΕΠ είναι μόλις στο 8%. Αυτή η υποβάθμιση του ελληνικού καπιταλισμού φυσικά δεν αντιμετωπίζεται με τη «θετική εικόνα της χώρας» ή τον ισχυρισμό του Μητσοτάκη ότι υπάρχουν «πολλοί δείκτες», «που πιστοποιούν τη σημαντική βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας». Μόνο που δεν μπήκε στον κόπο να τους αναφέρει!

Για τις 20-21 Φεβρουαρίου σχεδιάζεται η επίσκεψη του υπ. Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μπλίνκεν στην Αθήνα. Ο απεσταλμένος της κυβέρνησης Μπλίντεν και του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, έχει αναδειχθεί ως ο ενορχηστρωτής της προμελετημένης σύγκρουσης με Ρωσία και Κίνα και κύριος εκφραστής της στρατηγικής των «Δημοκρατικών» που επιδιώκει μια άμεση στρατιωτική σύγκρουση με Ρωσία-Κίνα θεωρώντας πως δεν υπάρχει άλλη λύση για να σταματήσει ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός την υποβάθμισή του και την άνοδο των ιμπεριαλιστών της Ανατολής. Μετά την πρόκληση της Ρωσίας σε σύγκρουση με την Ουκρανία, τώρα ετοιμάζουν το άνοιγμα νέων εστιών σύγκρουσης. Στα Βαλκάνια, στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο, όπου θέλουν να ξεριζώσουν την ρωσική επιρροή υποτάσσοντας στην ΕΕ και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, κύρια την Σερβία αλλά και δυνάμεις σε Βουλγαρία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη με ορμητήριο τα προτεκτοράτα του Κοσόβου και της Βόρειας Μακεδονίας. Στο Αιγαίο και την Αν. Μεσόγειο θέλουν να ελέγξουν τους ναυτικούς δρόμους εξόδου του ρωσικού στόλου σφίγγοντας την περικύκλωση της Ρωσίας και ελέγχοντας εμπορικές συμφωνίες για την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων της περιοχής. Ο στραγγαλισμός του ρωσικού ιμπεριαλισμού είναι το πρώτο βήμα για το χτύπημα του κινέζικου ιμπεριαλισμού που είναι ο κύριος στόχος. Οι ΗΠΑ ενορχηστρώνουν το άνοιγμα της σύγκρουσης με την ενίσχυση της αποσχιστικής κυβέρνησης της Ταϊβάν που θέλει την πλήρη ανεξαρτησία από την Κίνα. Αυτή η εστία θα εκραγεί το επόμενο διάστημα.

Άξονας Ελλάδας, Κύπρου, Ισραήλ και ΗΠΑ

Ο Μπλίνκεν ήδη έχει κάνει μια, υποτίθεται «πυροσβεστική», επίσκεψη στο Ισραήλ. Αφού αναγνώρισαν την Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσα του Ισραήλ, χαρακτήρισαν ως τρομοκράτες τους αγωνιζόμενους παλαιστίνιους και τις οργανώσεις τους, καλύπτουν την κατοχή και τον στραγγαλισμό της Γάζας, τους εποικισμούς, τις φυλακίσεις και τις δολοφονίες χιλιάδων Παλαιστίνιων, εξοπλίζουν σαν αστακό το Ισραήλ — τώρα ζητάνε την αποκλιμάκωση της σύγκρουσης. Ο λόγος είναι κυρίως η αποφυγή κοινωνικών εκρήξεων στον αραβικό κόσμο υπέρ των Παλαιστίνιων, που θα δυσκολεύει την ενσωμάτωση αυτών των χωρών και των καθεστώτων τους στα αμερικανικά σχέδια.

Είχε προηγηθεί περιοδεία στην Αφρική, σε ανταγωνισμό με ταυτόχρονα περιοδείες του κινέζου και ρώσου υπ. Εξωτερικών, μια και η Αφρική (με τεράστιες πλουτοπαραγωγικές δυνατότητες) είναι σημαντικό πεδίο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών.

Της επίσκεψης στην Ελλάδα θα προηγηθεί επίσκεψη στην Τουρκία. Μέσα σε προεκλογική περίοδο για τον Ερντογάν, αυτή η επίσκεψη έχει διπλή

σημασία. Ο Ερντογάν θα εμφανιστεί ως συνομιλητής των Αμερικανών και θα λάβει θετική ψήφο από την κυβέρνηση Μπλίντεν για τα F-16 — από την άλλη οι ΗΠΑ θα τον πιέσουν για ταύτιση με τις ΝΑΤΟϊκές επιλογές (είσοδο Φινλανδίας-Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, αποκοπή από Ρωσία, συντονισμός με Ελλάδα και υπόλοιπες ΝΑΤΟϊκές χώρες στο αντιρωσικό μέτωπο). Η μείωση της έντασης με Ελλάδα είναι ένα ζητούμενο για τους Αμερικανούς, όχι όμως προαπαιτούμενο στην διαπραγμάτευση με τον Ερντογάν.

Στην Αθήνα θα γίνει και τετραμερής συνάντηση των πιο πρόθυμων συμμάχων των ΗΠΑ, του άξονα Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ με τις ΗΠΑ. Οι στόχοι της συνάντησης είναι πολλαπλοί (βλ. Ιράν, Τουρκία, Παλαιστίνη, Συρία, συνολικά Αν. Μεσόγειος, κ.ά.). Για την Ελλάδα οι αμερικανικές απαιτήσεις είναι επίσης πολλαπλές:

α) Να δημιουργηθεί μια ισορροπία/σύμπλευση μεταξύ ελληνικού και τούρκικου καπιταλισμού σε ΝΑΤΟϊκό έδαφος. Ο κύριος στόχος είναι η ανάκτηση από την Δύση, της Τουρκίας. Η Ελλάδα παίζει τον ρόλο του «αγκαθιού στα πλευρά» του τούρκικου καπιταλισμού που το ενισχύουν στρατιωτικά (F-35) για να πιέζουν την Τουρκία. Μία Τουρκία που αποδεδειγμένα κινείται αυτόνομα και δεν φοβάται να επεμβαίνει και στρατιωτικά χωρίς ιμπεριαλιστικές εγκρίσεις, βλ. Συρία, Λιβύη, κ.ά.

β) Να ασκήσουν επιρροή οι χώρες του άξονα στο εσωτερικό των Βαλκανίων πιέζοντας την σέρβικη ηγεσία να συμβιβαστεί με τα σχέδια ΗΠΑ-ΕΕ και να υποταχτεί άνευ όρων στη Δύση. Να ενισχύσουν κυβερνήσεις που αντιτίθενται στην ρωσική επιρροή.

γ) Να ενισχυθεί/αναβαθμιστεί η βάση της Αλεξανδρούπολης και γενικά η εποπτεία των ΗΠΑ στους χερσαίους διαδρόμους προς Βαλκάνια και Ευρώπη και του θαλάσσιου χώρου της Ελλάδας, για την μεταφορά αμερικανικού LNG, για τον έλεγχο της εισόδου-εξόδου στο Αιγαίο και την αν. Μεσόγειο.

δ) Να έχουμε τον ρόλο του «λαγού» των Αμερικανών στο εσωτερικό της ΕΕ, πρωτοστατώντας στην αντιρωσική ρητορική, τις κυρώσεις, τις αποστολές όπλων και τεχνολογίας στην Ουκρανία. Ζητάνε από τον Μητσοτάκη να στείλει και τεθωρακισμένα Leopard στον Ζελένσκι, πιέζοντας Γερμανούς

και άλλες χώρες να στείλουν και αυτές βαρύ οπλισμό. Πιθανό είναι να ζητηθεί και η μεταφορά των ρωσικών S300 από την Κρήτη στην Ουκρανία και να πληρωθεί η αντικατάστασή τους με αμερικανικούς Patriot.

Η πώληση όπλων και η συνεργασία Ecxop Mobil με Κύπρο και Ελλάδα είναι στο μενού της συνάντησης.

Σίγουρα στις επαφές με τα αστικά κόμματα της Ελλάδας και κυρίως την κυβέρνηση, οι ιμπεριαλιστές ξεκαθαρίζουν πως απαιτούν μια σύντομη προεκλογική περίοδο και γρήγορα μια σταθερή κυβέρνηση που θα συνεχίσει να εξυπηρετεί άμεσα τα στρατιωτικά σχέδια των αμερικανών ιμπεριαλιστών και να ξεζουμίζει τον ελληνικό λαό για να ξεπληρώνει τα δανεικά των ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών.

Αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στους πολεμοκάπηλους έλληνες καπιταλιστές

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη αλλά και συνολικά οι έλληνες καπιταλιστές που εξυπηρετεί — ειδικά το χρηματοπιστωτικό και εφοπλιστικό κεφάλαιο — έχει πολεμοκάπηλη και άκρως επικίνδυνη πολιτική τακτική. Χρεοκοπημένη εδώ και χρόνια, βουτηγμένη στη διαφθορά και τα σκάνδαλα, επιζεί από τις «ενέσεις» βοήθειας των ιμπεριαλιστών. Όσο πιο πολύ χρειάζεται τις ενέσεις (ρευστότητας, πολιτικής στήριξης) για να επιβιώνει οικονομικά και πολιτικά, τόσο πιο ενδοτική γίνεται στις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών. Για να ξεκοκαλίσουν ΕΣΠΑ, ταμείο Ανάκαμψης και ευρωπαϊκά προγράμματα —για να τους ανεβάσουν επενδυτική βαθμίδα οι αμερικανικοί οίκοι αξιολόγησης ώστε να μπορούν να δανειζονται με ακριβά επιτόκια και να τους προστατεύουν στοιχειωδώς από τον τούρκικο καπιταλισμό— έχουν στοιχηθεί στην πρώτη γραμμή των πιο πρόθυμων συμμάχων εξίσου δεδομένοι με το Ισραήλ, και μας σέρνουν κάθε μέρα πιο βαθιά στην δίνη του πολέμου. Πιθανά να μας στείλουν και στην πρώτη γραμμή, κρέας για την εξυπηρέτηση των σχεδίων των ΗΠΑ. Είναι ακραία επικίνδυνη κυβέρνηση όπως και τα μαφιόζικα Κεφάλαια που εξυπηρετεί και απαιτείται να παλέψουμε για ένα μαχητικό αντιπολεμικό κίνημα που θα διακόψει την εμπλοκή της χώρας μας στον πόλεμο.

Κεντρική πολιτική εκδήλωση της ΟΚΔΕ

Σάββατο 4 Μαρτίου, 18:30, Νομική Αθηνών

«**Σ**τέκομαι με σεβασμό μπροστά στην εντολή που μας έδωσε ο ελληνικός λαός και με πλήρη επίγνωση της μεγάλης ευθύνης. Η δουλειά ξεκινά τώρα»: αυτά ήταν τα λόγια του Κυριάκου Μητσοτάκη, όταν στις 7 Ιουλίου 2019 ορκίστηκε πρωθυπουργός της χώρας. Από εκείνη τη στιγμή ξεκίνησαν τα ψέματα. 4 χρόνια μετά, κάθε προπαγάνδα για «ανάπτυξη», έχει διαψευστεί παταγωδώς, με τον Μητσοτάκη να παίρνει τη σκυτάλη από τις προηγούμενες προδοτικές μνημονιακές κυβερνήσεις (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ), αναπαράγοντας την ίδια φτηνή προπαγάνδα με τους «αντιπάλους» του – και το 2015, τα λόγια του Αλέξη Τσίπρα όταν ορκίστηκε πρωθυπουργός, αφού πρώτα είχε υπογράψει ένα ακόμα σκληρό μνημόνιο, ήταν ακριβώς τα ίδια (στο μόνο που διαφέρουν αυτοί οι δύο είναι... στη γραβάτα)– και με νεοφιλελεύθερες πολιτικές, να σπρώχνει εργαζόμενους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα ολοένα και πιο κοντά στο γκρεμό. Ως εδώ όμως! Η ΟΚΔΕ καλεί όλους και όλες στην **κεντρική πολιτική εκδήλωση, το Σάββατο 4 Μαρτίου στις 18:30 στη Νομική Αθηνών**, να συζητήσουμε από κοντά για την οργάνωση του αγώνα για να επικρατήσει μια Αριστερά επαναστατική, ώστε να διώξουμε οριστικά όλους τους μνημονιακούς και νεοφιλελεύθερους παλιάτσους,

που για την καρέκλα της εξουσίας είναι ικανοί για τα χειρότερα εγκλήματα σε βάρος της κοινωνίας.

«Οι χορτάτοι μιλάνε στους πεινασμένους για τις μεγάλες εποχές που θα 'ρθουν»

Αν και ο στίχος από το ποίημα του Μπρεχτ γράφτηκε το 1939, στην Ελλάδα του 2023, μέσα σε μια πραγματικότητα ακρίβειας, φτώχειας, χρεωκοπίας, πολέμου και τρομοκρατίας, φαντάζει πιο επίκαιρος από ποτέ. Σήμερα βρισκόμαστε σε μια κρίση χειρότερη από τις προηγούμενες. Αστικά επιτελεία, ΕΕ και «πετσωμένα» ΜΜΕ ρίχνουν τις ευθύνες στον «πόλεμο του Πούτιν», ώστε να συγκαλύψουν την αποτυχία του καπιταλιστικού συστήματος, τον δικό τους πλουτισμό και προχωρούν σε εκτόξευση των στρατιωτικών δαπανών, για να ικανοποιηθούν τα επικίνδυνα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ. Όμως η κρίση είχε εμφανιστεί πριν τον πόλεμο: οξύνθηκε από την πανδημία και την ανικανότητα της κυβέρνησης Μητσοτάκη να την αντιμετωπίσει.

Η ακρίβεια οφείλεται στην κρίση και χρεωκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Πάνω από μια 10ετία, η παραγωγή αδυνατεί, οι επενδύσεις έχουν σταματήσει. Στη θέση τους έχουμε έναν ορυμαγδό

νόμων και επιθέσεων ενάντια στο σύνολο της κοινωνίας (αντεργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη, v. Κεραμέως για τη διάλυση της Δημόσιας - Δωρεάν παιδείας, v. Πλεύρη για ιδιωτικοποίηση της Υγείας, κ.ά.). Κι ενώ χιλιάδες νοικοκυριά δεν μπορούν να ανασάνουν από τους υπεργικούς λογαριασμούς ενέργειας, οι ιδιωτικοποιήσεις (με χαρακτηριστικό παράδειγμα τη ΔΕΗ), το πλιάτσικο κρατικού χρήματος, τα «δωράκια» εκατ. στα golden boys και τα βρωμερά σκάνδαλα, δεν έχουν τελειωμό.

Η πραγματική ακρίβεια είναι πολύ μεγαλύτερη από τον επίσημο πληθωρισμό. Οι τιμές στα βασικά είδη εκτοξεύονται μέρα με τη μέρα. Το 2022, η τιμή του ήδη πανάκριβου φυσικού αερίου 3πλασιάστηκε, του ρεύματος 5πλασιάστηκε. Οι αντιλαϊκοί έμμεσοι φόροι αυξήθηκαν 5 δις. λόγω της αύξησης των τιμών και οι άμεσοι (εφορία) 1,5 δις. Οι καπιταλιστές (μεγάλοι βιομήχανοι, σούπερ μάρκετ κ.λπ.) αυξάνουν τις τιμές ανεξέλεγκτα, ώστε να αυξήσουν τα κέρδη τους. Κι ενώ πλουτίζουν, πληρώνουν φόρους μόλις 4 δις. τον χρόνο. Αντίθετα, οι φόροι μισθωτών και αυτοαπασχολούμενων είναι πάνω από 11 δις.

Η πλειοψηφία της κοινωνίας ζει στα όρια της φτώχειας: 1 στους 7 στερείται βασικά αγαθά, 1 στους 5 βρίσκεται σε κίνδυνο φτώχειας και 1 στους 3 δεν έχει την δυνατότητα

να πληρωθεί ιατρικές εξετάσεις. Η «λύση» της κυβέρνησης: Από τα «λόγια» («Θα τελειώσει ο χειμώνας, δεν θα χρειάζεστε θέρμανση», δήλωσε ο Μητσοτάκης), πέρασε στις «πράξεις», με pass ελεημοσύνης και «καλάθια του νοικοκυριού» που αποδείχτηκαν ξεκάθαρη κοροϊδία. Βέβαια, λεφτά (τα δικά μας) έχει για εξοπλιστικές δαπάνες, το στρατό και τις συμμορίες της αστυνομίας! Τις τελευταίες, τις στηρίζει και το ΚΚΕ, που βαδίζει στο δρόμο των αστικών κομμάτων, καθώς ψήφισε υπέρ στο να δοθεί το κατάπτυστο επίδομα των 600 ευρώ στους δολοφόνους της ΕΛΑΣ την ημέρα που συμμορίτες της ομάδας ΔΙΑΣ σκότωσαν τον 16χρονο Κώστα Φραγκούλη, πυροβολώντας τον στο ψαχνό...

Τα πλατιά μέτωπα της Αριστεράς: Λύση ή μια βουτιά στο νερό;

Ενόψει εκλογών, «ξεπετάγονται» διάφορες «πρωτοβουλίες» ή «συγκολλήσεις» μέσα στην Αριστερά, ως λύση στα προβλήματα, καθαρά εκλογικίστικη, μένοντας σε απόψεις ότι το κίνημα πάει καλά (:). Να ξεκαθαρίσουμε πως, ως επαναστάτες μαρξιστές, δεν αρνούμαστε μια πραγματική μετωπική πολιτική,

ωστόσο αυτή προϋποθέτει ένα σχέδιο επέμβασης και αγώνων που να δείχνει την αντικαπιταλιστική προοπτική, την εναλλακτική της σοσιαλιστικής επανάστασης και να μη βασίζεται σε ρεφορμιστικές λύσεις τύπου «βαδίζουμε μαζί στις εκλογές αλλά χτυπάμε χωριστά». Νισάφι με τις εκλογικίστικες συγκολλήσεις που εμποδίζουν την αναγέννηση και μαζικοποίηση της επαναστατικής πολιτικής.

Κόντρα στην ηττοπάθεια, η ΟΚΔΕ αγωνίζεται για την οικοδόμηση μιας στέρεας κομμουνιστικής δύναμης με ενωτική πολιτική, μέσα από τους αγώνες. Με όπλο την μαρξιστική θεωρία, επιμένουμε στη συσπείρωση μιας αγωνιστικής πρωτοπορίας. Παλεύοντας για ένα νέο ρεύμα πολιτικοποίησης, για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του κινήματος σε επαναστατική κατεύθυνση. Στις εκλογές, ξέρουμε ότι όποια κυβέρνηση κι αν βγει, η «επόμενη μέρα» θα είναι ακόμα πιο σκληρή. Γι' αυτό, ούτε απέχουμε ούτε διαλέγουμε κανένα «μικρότερο κακό» (που πάντα οδηγεί στο μεγαλύτερο), αλλά στηρίζουμε μια τέτοια δύναμη, που έχει πυξίδα και εφαρμόζει έμπρακτα ένα σχέδιο αγώνων ικανό να οδηγήσει στη νίκη.

5η Συνδιάσκεψη ANΤΑΡΣΥΑ: Προχωρά «Ενωτικά και Αντικαπιταλιστικά» (!) – Θα υπάρξει 6η Συνδιάσκεψη;

«... δεν ήμουν πολύ σίγουρος ότι θα σας δω σε κάποια συνδιάσκεψη [...] Σε κάθε συνδιάσκεψη φαίνεται ότι η ANΤΑΡΣΥΑ είναι σε χειρότερη οργανωτική κατάσταση [...] (και) σε αυτή την Συνδιάσκεψη βασικό μας θέμα είναι οι εκλογές [...] έχουμε καταλήξει να κάνουμε και Συνελεύσεις (επιτροπών) για τις εκλογές» (Εισήγηση «Πρωτοβουλίας για μια ANΤΑΡΣΥΑ αντικαπιταλιστική και επαναστατική»)

Πραγματοποιήθηκε το Σαββατοκύριακο 21-22/1 η 5η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Κατά τις επίσημες διακηρύξεις, στη Συνδιάσκεψη συγκεντρώθηκαν περίπου 600 αντιπρόσωποι από 72 επιτροπές πανελλαδικά. Ωστόσο έγκειται ένας προβληματισμός αν όντως αυτοί οι 600 εκπροσωπούν κάποιους και αν ναι, πόσους. Γίνεται λόγος περί 2.000, ωστόσο το νούμερο είναι μάλλον φουσκωμένο, καθώς τότε τα μπλοκ της ANΤΑΡΣΥΑ στο δρόμο θα έπρεπε να είναι μεγαλύτερα. Άλλωστε, και οι τοπικές επιτροπές της ANΤΑΡΣΥΑ έχουν πάψει προ πολλού να λειτουργούν — επαναιτιούργησαν τώρα λόγω Συνδιάσκεψης και των επερχόμενων εκλογών.

Η Συνδιάσκεψη ξεκίνησε με την εισήγηση της πλειοψηφίας του Πανελλαδικού Συντονιστικού Οργάνου/ΠΣΟ (NAP) και ακολούθησαν οι εισηγήσεις της μειοψηφίας (ΣΕΚ), της «Πρωτοβουλίας για μια ANΤΑΡΣΥΑ αντικαπιταλιστική και επαναστατική» (Σπάρτακος) και του ΕΚΚΕ. Χαιρετισμούς απήθηναν οργανώσεις της Αριστεράς, μεταξύ των οποίων και η ΟΚΔΕ. Η ΑΡΙΣ έχοντας αποχωρήσει από την ANΤΑΡΣΥΑ δεν εμφανίστηκε και καταπώς φαίνεται θα αυτοδιαλυθεί στο ΚΚΕ.

Το υπόλοιπο διήμερο πραγματοποιήθηκαν τοποθετήσεις εκπροσώπων και στο τέλος οι ψηφοφορίες των κειμένων και των οργάνων. Το Κείμενο Θέσεων υπερψηφίστηκε με 65,15% υπέρ, ενώ το κείμενο Πολιτικής Απόφασης με 58,55% υπέρ, με τις βάσεις και των δύο κειμένων να αποτελεί το σχέδιο του NAP. Το μειωμένο ποσοστό υπερψηφίσης της Πολιτικής Απόφασης φανερώνει «διαρροές» από τη μεριά της πλειοψηφίας.

Η Πολιτική Απόφαση καταλήγει στα εξής: «Η ANΤΑΡΣΥΑ έχει αντέξει όλα αυτά τα χρόνια, γιατί έχει μια σημαντική πολιτική-προγραμματική συμφωνία σε σοβαρά ζητήματα ... Με πίστη σε αυτή την πεποίθηση, η 5η Συνδιάσκεψη πρέπει να αποτελέσει αφετηρία ενός νέου άλματος».

Το συμπέρασμα αυτό είναι εντελώς εκτός πραγματικότητας, πρώτα απ' όλα γιατί η ANΤΑΡΣΥΑ ξεκίνησε το 2009 ως ένα αντικαπιταλιστικό εκλογικό μέτωπο και πλέον: α) Οι μισές της οργανώσεις έχουν αποχωρήσει και καταλήξει στον ρεφορμισμό (ΑΡΑΣ, ΑΡΙΣ κ.ά.). β) Οι οργανώσεις που έμειναν, συρρικνώθηκαν και υπέφεραν από αρκετές διασπάσεις (οι οποίες είχαν την ίδια κατάληξη με τους αποχωρήσαντες), ενώ αρκετοί ανένταχτοι αγωνιστές οδηγήθηκαν στην αποστράτευση. Αυτά τα φαινόμενα οφείλονται στην απογοήτευση και σύγχυση που σπέρνουν οι διαφωνίες μεταξύ των οργανώσεών της.

Συνολικά, ο 14ετής οργανωτικός απολογισμός είναι ιδιαίτερα βαρύς για την ANΤΑΡΣΥΑ: Πλέον συσπειρώνει λιγότερο από το 1/5 του δυναμικού από την ίδρυσή της. Δεύτερον, οι θέσεις της διακατέχονται από εκλεκτικισμό, με θολές διατυπώσεις ώστε να «χωράνε όλοι».

Τα διαφορετικά ή/και αντίθετα πολιτικά σχέδια εντός της ANΤΑΡΣΥΑ καταλήγουν σε έντονες συγκρούσεις και σε μια διασπαστική εικόνα στο δρόμο.

Η μέχρι στιγμής κριτική αφορούσε στο παρελθόν και το παρόν της ANΤΑΡΣΥΑ — το μέλλον της προδιαγράφεται ακόμη χειρότερο. Αν «η 5η Συνδιάσκεψη πρέπει να αποτελέσει αφετηρία ενός νέου άλματος», τότε το άλμα θα είναι προς το κενό, γιατί πώς και για πόσο ακόμη θα διατηρείται ενιαία η ANΤΑΡΣΥΑ, όταν το ΣΕΚ προσανατολίζεται προς την στήριξη του «Στούντιο», μιας πιο «πλατιάς» εκλογικίστικης συγκόλλησης — εν δυνάμει δωρητή σώματος του ΜέΡΑ25; Οι παρακάτω τοποθετήσεις είναι χαρακτηριστικές:

α) Καταληκτική ΣΕΚ: «Είναι η ΛΑΕ ρεφορμιστικό κόμμα; Όχι, είναι μια ημιτελής ρήξη με το ρεφορμισμό (!) ... Η έκκλησή μας, το κάλεσμά μας είναι όλες και όλοι να συμβάλουμε για να προχωρήσει η ενωτική Πρωτοβουλία που ξεκίνησε στο Στούντιο ... εκεί πρέπει να στρατευτούμε όλες και όλοι».

β) Τοποθέτηση της, συμπλεύσας με το ΣΕΚ και «ανένταχτης» Δ. Κουτσούμπα: «Πέντε χρόνια πριν, στη Συνδιάσκεψη είχαμε 1.000 μέλη παραπάνω [...] Η 17 Νοέμβρη [...] υπήρχε μεγαλύτερο ρεφορμιστικό πράγμα από αυτούς; (!) [...] Με το όπλο στο χέρι μπορείς να καταλήξεις εκεί (σ.σ. στο ρεφορμισμό). Είναι μια δικής διαπάλη. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε όλοι μαζί. Γιατί ο ένας τραβάει τον άλλο πιο αριστερά (!). Αλλά ο εξαρχής σεχαρισμός, το «δεν συζητάω με κανέναν για να μη με μολύνει», ήταν πάντα βασιλική οδός για να φτάσεις στον ρεφορμισμό [...] Ευχαριστώ τους συντρόφους του ΣΕΚ που μπόρεσε να είναι (σ.σ. η ANΤΑΡΣΥΑ)

έστω με το ένα πόδι μέσα σε αυτή την ιστορία (σ.σ. του «Στούντιο») [...] να μη χαρίζουμε τις δυνάμεις που ήταν στο Στούντιο σε ένα άλλο-πρόσαλλο πολιτικό σχέδιο, αυτό της ΛΑΕ».

Πραγματικό μνημείο σοφιστείας και πολιτικού οπορτουνισμού... Όχι, κα. Κουτσούμπα, δεν σε πάει κανένα όπλο και καμία διαφύλαξη των αρχών του επαναστατικού μαρξισμού στον ρεφορμισμό! Αντίθετα, η εγκατάλειψη αυτών των αρχών και το «εκλογικό φλερτ» με το Στούντιο και αστικές δυνάμεις σε πάνε γραμμή όχι απλά στον ρεφορμισμό, αλλά στην αστικοποίηση της αριστεράς και τη στήριξη νεοφιλελεύθερων — «προοδευτικών» κατά τ' άλλα— κυβερνήσεων! Έτσι περιθωριοποιείται και εξαφανίζεται η Άκρα Αριστερά και εμφανίζεται ο κάθε απατεώνας Τσίπρας ως η μόνη εναλλακτική!

Η ΟΚΔΕ παλεύει για να βάλει ένα ανάχωμα στα αδιέξοδα και τη ρεφορμιστική καταρράκτη αυτού του χώρου. Με τον εμπλουτισμό της μαρξιστικής θεωρίας, την παραγωγή μιας σύγχρονης επαναστατικής πολιτικής, την οικοδόμηση μιας στέρεας, κομμουνιστικής, εργατικής δύναμης, συσπειρώνοντας νέους αγωνιστές μέσα στους αγώνες, στην υπόθεση της σοσιαλιστικής επανάστασης. Σε αυτή τη βάση καλούμε όποιον θέλει πραγματικά να παλέψει, να κάνει μια τομή στη σκέψη και την πρακτική του. Να εγκαταλείψει το καράβι της ANΤΑΡΣΥΑ που βυθίζεται, τον δρόμο της ηττοπάθειας, της αποστράτευσης και του εκλογικού κρετινισμού και να στηρίξει τη σοβαρή προσπάθεια της ΟΚΔΕ με όλες του τις δυνάμεις.

■ Σωτήρης Κ.

Ουκρανία

Σε μετωπική σύγκρουση NATO – Ρωσία

Σχεδόν ένα χρόνο μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, και ενώ μέχρι τώρα ο πόλεμος NATO – Ρωσίας διεξαγόταν μέσω του καθεστώτος Ζελένσκι και της αφειδούς στρατιωτικής-οικονομικής ενίσχυσής του, η πρόσφατη απόφαση των ΗΠΑ και της Γερμανίας να εφοδιάσουν την Ουκρανία με βαρέα άρματα μάχης, σηματοδοτεί μια καμπή: την ανοιχτή πλέον είσοδο της Δύσης στον πόλεμο και την έναρξη μιας εξαιρετικά επικίνδυνης κλιμάκωσης της σύγκρουσης του NATO με τη Ρωσία. Από την πλευρά της, η Ρωσία περνάει στην αντεπίθεση καταλαμβάνοντας ουκρανικά εδάφη και ετοιμάζοντας την άμυνά της (στρατιωτική, αλλά και πολιτική-οικονομική).

Το έδαφος είχε προετοιμαστεί με την «αιφνιδιαστική» επίσκεψη Ζελένσκι στην Ουάσινγκτον τέλη Δεκεμβρίου, που συνοδεύτηκε από ένα πακέτο στρατιωτικής βοήθειας ύψους 1,85 δισ. δολαρίων –επιπλέον στα 44 δισ. που περιμένουν την έγκριση του Κογκρέσου– και, κυρίως, την εξαγγελία αποστολής αντιαεροπορικών συστημάτων Patriot στην Ουκρανία. Επρόκειτο για μια απόφαση που μαρτυρά τη δραματική κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει η ουκρανική οικονομία και κοινωνία εξαιτίας των εκτεταμένων καταστροφών στις υποδομές που προκαλούν οι ρωσικοί βομβαρδισμοί, αλλά και μια πρώτη ένδειξη της πιο άμεσης εμπλοκής που είχε αποφασιστεί από την αμερικανική κυβέρνηση. Στην τελική απόφαση φαίνεται να συντέλεσε και το μυστικό ταξίδι του διευθυντή της CIA, Γουίλιαμ Μπερνς στο Κίεβο, στα μέσα Ιανουαρίου, για μια εξέταση της κατάστασης από κοντά και ίσως των δυνατοτήτων επίλυσης της σύγκρουσης.

Μεγαλύτερη εμπλοκή της ΕΕ

Παράλληλα, τις τελευταίες εβδομάδες ασκούνταν έντονες πιέσεις από την Ουάσινγκτον στο Βερολίνο για αποστολή βαρέων αρμάτων, καθώς είχε αρχίσει να διαφαίνεται η επέλαση του ρωσικού στρατού στην περιοχή του Ντονμπάς, αναμένεται νέα ευρεία επίθεση της Ρωσίας την άνοιξη και τα προβλήματα του καθεστώτος Ζελένσκι αυξάνονται. Η ίδια η αμερικανική κυβέρνηση επιχείρησε να αποφύγει, τουλάχιστον προς το παρόν, μια περαιτέρω άμεση εμπλοκή και να τη φορτώσει στη Γερμανία. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε άμεση επίθεση της τελευταίας στη Ρωσία και κατακόρυφη όξυνση της κρίσης στις σχέσεις Γερμανίας/Ευρώπης - Ρωσίας, εξέλιξη συμφέρουσα, από κάθε άποψη, για το αμερικανικό καθεστώς. Η άρνηση του Σολτς, που ήδη αντιμετωπίζει την έντονη εσωτερική δυσαρέσκεια για τα μεγάλα οικονομικά προβλήματα και το συνεχιζόμενο πόλεμο, «έπεισε» τον Μπάιντεν να αναλάβει την πρωτοβουλία ανακοινώνοντας την αποστολή 31 αρμάτων M1 Abrams. Η Γερμανία ακολούθησε με 14 Leopard-2, ενώ 13 χώρες ακό-

μα έχουν σπεύσει να ενταχθούν στην ομάδα των προθύμων (ανάμεσά τους: Βρετανία, Πολωνία, Ισπανία, Ολλανδία, Φινλανδία, Νορβηγία, — θέμα χρόνου είναι να ενδώσει στην πίεση και η Ελλάδα, η ευρωπαϊκή χώρα με τα περισσότερα Leopard). Και ο Μακρόν, που μέχρι πρόσφατα μιλούσε για μια δίκαιη ειρήνη και εγγυήσεις ασφαλείας για τη Μόσχα, χαίρησε την απόφαση της Γερμανίας και δήλωσε ανοιχτός στο ενδεχόμενο αποστολής γαλλικών αρμάτων μάχης Leclerc. Επιβεβαιώθηκε, για ακόμη μια φορά, η ουσιαστική υποταγή της ΕΕ στις πολιτικές επιλογές των ΗΠΑ ακόμα και όταν, εκτός από την οικονομική καταστροφή, είναι ξεκάθαρος ο κίνδυνος ενός γενικευμένου πολέμου στο έδαφός της.

Πίσω από την αποστολή των δυτικών τανκς

Είναι αλήθεια ότι το σύνολο των βαρέων αρμάτων που έχουν προσφερθεί μέχρι στιγμής υπολείπονται κατά πολύ των ουκρανικών αξιώσεων (είναι περίπου τα μισά) και είναι αμφίβολο το κατά πόσο θα συμβάλλουν στο να γύρει η ζυγαριά σε βάρος της Ρωσίας. Επίσης, πέρα από το χρονικό διάστημα που χρειάζεται μέχρι να παραδοθούν, σημαντικό πρόβλημα αποτελεί η εκπαίδευση σε αυτά που, στην καλύτερη περίπτωση, φτάνει τους τρεις μήνες. Δεν είναι λοιπόν αδικαιολόγητη η πίεση Ζελένσκι για διεύρυνση της βοήθειας με μαχητικά αεροσκάφη και πυραυλικά συστήματα μεγάλου βεληνεκούς, ακόμα και υποβρύχια και πολεμικά πλοία. Αποτελούν προϋπόθεση για να αντιμετωπίσει τη ρωσική αντεπίθεση αλλά και να διατηρήσει το καθεστώς του, που παραπαίει κάτω από το βάρος σκανδάλων (παραιτήσεις υπουργών και αξιωματούχων και δικαστικές διώξεις άλλων για υπεξαίρεσεις και κερδοσκοπία), την κοινωνική δυσαρέσκεια (που δεν καλύπτεται πια πίσω από την υπεράσπιση της πατρίδας) και τα τεράστια οικονομικά προβλήματα: Για το 2022 η συρρίκνωση της οικονομίας φτάνει το 35-40%, το εμπορικό έλλειμμα έχει διπλασιαστεί φτάνοντας τα 6,1 δισ., οι εξαγωγές –ιδίως αγροτικών

προϊόντων– έχουν καταβαραθρωθεί μετά την κατάληψη των λιμανιών της Αζοφικής και της Μαύρης Θάλασσας από τους Ρώσους, η ακραία φτώχεια πλήττει το 50% του πληθυσμού και η ανεργία ανέρχεται στο 35%. Παρόλ' αυτά το 43% του προϋπολογισμού της χώρας κατευθύνεται σε στρατιωτικές-πολεμικές δαπάνες, με αποτέλεσμα να μη μπορεί να καλυφθεί το έλλειμμα του προϋπολογισμού, ενώ η οικονομική βοήθεια των συμμάχων έχει τη μορφή δανείων και όχι επιδοτήσεων, με συνέπεια την υπερχρέωση της χώρας, το χρέος της οποίας βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο 83% και ανεβαίνει αλματωδώς. Σα να μην έφταναν όλα αυτά, το 1/3 του πληθυσμού των 44 εκατομμυρίων έχει εκτοπιστεί, με τα 8 εκατομμύρια να είναι πρόσφυγες σε άλλες χώρες.

Ένα κρίσιμο ερώτημα είναι κατά πόσο η ΝΑΤΟϊκή συμμαχία και κυρίως οι ΗΠΑ είναι διατεθειμένες να προχωρήσουν ως το τέρμα σε αυτό το μονοπάτι της κατά μέτωπο επίθεσης που φαίνεται να παίρνουν ή απλά επιχειρούν να αυξήσουν τα διαπραγματευτικά τους όπλα ενόψει μιας απόπειρας συμβιβασμού. Πάντως, έχουν ήδη αρχίσει να ακούγονται φωνές για αποστολή μαχητικών αεροσκαφών (π.χ. από την Ολλανδία και τη Σλοβακία) και φαίνεται πως μια τέτοια συζήτηση ανοίγει παρά την νέα κλιμάκωση που συνεπάγεται. Πιθανά το τοπίο να ξεκαθαρίσει το Φλεβάρη, στη σύνοδο των υπουργών άμυνας των «προθύμων» που θα γίνει στην αμερικανική στρατιωτική βάση Ράμσταϊν, στη νοτιοδυτική Γερμανία. Οι ΗΠΑ, πάντως, ωφελημένες κατά πολύ από την μέχρι τώρα έκβαση των πραγμάτων και με την ασφάλεια που τους δίνει η απόσταση, δεν αποκλείεται να επιχειρήσουν να κλείσουν τη μαύρη τρύπα της Ουκρανίας και να ασχοληθούν με τα υπόλοιπα μέτωπα που έχουν ανοίξει, κυρίως απέναντι στην Κίνα.

Η ρωσική αντεπίθεση

Από την άλλη πλευρά, η Ρωσία δείχνει να εγκαταλείπει μια στάση αναμονής και υποχωρήσεων που κρατούσε

ως τώρα και να βαδίζει πιο αποφασιστικά. Σίγουρα η εικόνα ανικανότητας ή αδυναμίας των τελευταίων μηνών (η υποχώρηση στο Χάρκοβο, το Ντονμπάς και τη Χερσώνα, τα πλήγματα σε ρωσικό έδαφος, μεγάλες απώλειες στρατιωτών κ.λπ.), στοίχησε στον Πούτιν την αμφισβήτηση των επιλογών του από μια αυξανόμενη μερίδα Ρώσων και έβαλε, για πρώτη φορά, στο τραπέζι το ενδεχόμενο της ήττας της Ρωσίας. Επίσης έχει αρχίσει να βαρραίνει η πίεση των κυρώσεων και του μεγάλου οικονομικού κόστους του παρατεταμένου πολέμου όσο προετοιμασμένο κι αν ήταν, όπως αποδείχτηκε, το ρωσικό καθεστώς.

Στρατιωτικά λοιπόν ο Πούτιν πέρασε στην αντεπίθεση ανακαταλαμβάνοντας εδάφη στην περιοχή του Ντονμπάς (μέχρι στιγμής τις πόλεις Σολεντάρ και Βούλενταρ). Η επίσκεψή του τα τέλη Δεκεμβρίου στη Λευκορωσία αποκάλυψε ότι έχει προχωρήσει η ενοποίηση της στρατιωτικής μηχανής των δύο χωρών και ότι η Λευκορωσία διαθέτει πλέον ρωσικά αντιαεροπορικά συστήματα S-400 και πυραύλους Iskander με δυνατότητα να πλήξουν π.χ. την Πολωνία, ενώ πληροφορίες μιλούν για μεγάλο όγκο ρωσικών δυνάμεων που έχουν μεταφερθεί στη γείτονα χώρα. Έγινε επίσης γνωστό ότι οι λευκορώσοι πιλότοι εκπαιδεύονται στο χειρισμό πυρηνικών κεφαλών, με τις οποίες ενδέχεται να εξοπλιστεί η χώρα τους. Έτσι, η Ρωσία αποκτά μια «ζώνη αποτροπής» στα δυτικά της πλάτους 500 χιλιομέτρων και τη δυνατότητα να απειλήσει από τα Βόρεια το Κίεβο ώστε να απασχολήσει τον ουκρανικό στρατό και να χτυπήσει από το Νότο.

Όσον αφορά στις πολιτικές-οικονομικές συμμαχίες, οι καλές σχέσεις με την Κίνα και η στήριξη από μέρους της επιβεβαιώθηκαν με την επίσκεψη Μεντβέντεφ στο Πεκίνο, πάλι στα τέλη του Δεκεμβρίου. Εκεί συνομολογήθηκε η φιλία και κοινή προσέγγιση των δυο χωρών στα παγκόσμια ζητήματα, καθώς και ο στρατηγικός συντονισμός τους σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, το Σύμφωνο της Σαγκάης, τις BRICS και την G20. Σε ανάλογο επίπεδο διατηρούνται οι σχέσεις με το Ιράν και την Ινδία, ενώ η επιδείνωση των σχέσεων ΗΠΑ – Τουρκίας το τελευταίο διάστημα λειτουργεί εμφανώς προς όφελος του ρωσικού καθεστώτος.

Στη δεδομένη στιγμή, φαίνεται πολύ πρόωρο να κρίνει κανείς πόσο αποφασισμένοι είναι οι δυο βασικοί αντίπαλοι ΗΠΑ – Ρωσία, να οδηγήσουν τη σύγκρουση στα άκρα, ακόμα και σε ένα πυρηνικό όλεθρο. Αυτό ωστόσο που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί είναι πως πρόκειται για ένα πόλεμο υπαρξιακής σημασίας και για τις δύο πλευρές, ιδιαιτέρως για τις ΗΠΑ. Είναι, λοιπόν, απίθανο κάποιος από τους δύο να υποχωρήσει. Είναι αντίθετα, περισσότερο πιθανό τα πράγματα να οδηγηθούν στα άκρα και σε ένα γενικευμένο πόλεμο.

■ Μαρία Κτιστάκη

Νίκη στη λαϊκή εξέγερση των περουβιανών μαζών!

Το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα που απομάκρυνε και έκλεισε στην φυλακή τον πρόεδρο Πέδρο Καστίγιο στις 7 Δεκεμβρίου, προκάλεσε μια τεράστια κοινωνική έκρηξη. Η κυβέρνηση της νέας προσωρινής προέδρου Ντίνα Μπολουάρτε, επέβαλε κατάσταση έκτακτης ανάγκης στρατιωτικοποιώντας τη Λίμα και τις νότιες περιοχές Πούντο και Κούσκο. Ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα επικρατεί πολεμικό κλίμα με μόνιμες περιπολίες του στρατού στους δρόμους και 12.000 αστυνομικούς επί ποδός για τον εκφοβισμό και την τρομοκρατία του κύματος διαδηλωτών που συγκρούονται με τις δυνάμεις καταστολής.

Τον παλμό στις διαδηλώσεις δίνουν ομάδες αυτοχθόνων, εργάτες γης και βιομηχανικοί εργάτες, όπως και εργάτες ορυχείων, που ήταν από τους πρώτους που απάντησαν στην αστυνομική βία με αποκλεισμούς αυτοκινητόδρομων και άλλες δυναμικές μορφές πάλης. Η συμμετοχή όλο και περισσότερων τομέων και περιοχών ανάγκασε την συνδικαλιστική γραφειοκρατία της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργαζομένων του Περού να καλέσει σε εθνική απεργία στις 19 Ιανουαρίου, παρότι λίγες εβδομάδες νωρίτερα συμμετείχε σε συμφιλιωτικές συζητήσεις μεταξύ της κυβέρνησης και άλλων «ανεξάρτητων αρχών» που απαρτίζουν τη λεγόμενη «Εθνική Συμφωνία», μια θεσμική ομπρέλα επιβολής της ταξικής ειρήνης στη χώρα που λειτουργεί κάτω από την επίβλεψη του Κογκρέσου από το 2002.

Η γενική απεργία (ονομάστηκε «κατάληψη της Λίμα» από τα διεθνή ΜΜΕ) συγκέντρωσε διαδηλωτές από κάθε άκρη του Περού. Φοιτητές και απεργοί προχώρησαν σε κατάληψη δυο κεντρικών πανεπιστημίων του Σαν Μάρκος και του Εθνικού Πολυτεχνείου για την στέγαση των διαδηλωτών που έφταναν από όλη τη χώρα. Το μένος της καταστολής από την κυβέρνηση ήταν τέτοιο που η αστυνομία και ο στρατός, καταπατώντας τον νόμο του Περού για ανεξαρτησία των Πανεπιστημίων, εισέβαλαν στο Σαν Μάρκος εκκενώνοντας την κατάληψη και προχωρώντας σε 200 συλλήψεις.

Οι φτωχές λαϊκές μάζες καταγγέλλουν ως παράνομη την προεδρία της Μπολουάρτε και τις ενέργειες του κοινοβουλίου, αλλά και του δικαστικού συστήματος ενώ το κύριο αίτημά τους είναι η παραίτηση της προέδρου, το κλείσιμο του σημερινού Κογκρέσου, η κατάργηση του παρόντος συντάγματος (κληρονομιά της δικτατορίας του Αλμπέρτο Φουτζιμόρι το '93) και η δημιουργία Συντακτικής Συνέλευσης. Υπό την πίεση της εξέγερσης ξεκίνησαν συζητήσεις στο Κογκρέσο για την επίσηυση των εκλογών, ωστόσο –μέχρι και τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο– δεν έχει καταφέρει να διεξαχθεί ομαλά η ψηφοφορία στο Κογκρέσο, κάτι που πυροδότησε εκ νέου τις διαδηλώσεις.

Η εξέγερση στο Περού είναι το αποκορύφωμα ετών πολιτικής καταπίεσης των αυτοχθόνων της χώρας, τεράστιων ποσοστών φτώχειας και επισφάλειας για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, καθώς και της διαφθοράς του πολιτικού συστήματος που έχει δημιουργήσει μία βαθιά κρίση αντιπροσωπείας και πολιτικής αστάθειας.

Από τη μία, η περίοδος διακυβέρνησης του Καστίγιο απέδειξε ότι η κυβέρνησή του, αντί να αντιπροσωπεύει μια εναλλακτική λύση για την εργατική τάξη υποστήριξε τους ίδιους θεσμούς του δικτατορικού καθεστώτος, καθώς συνεργάστηκε και συνθηκολόγησε με τα συμφέροντα της αστικής τάξης. Από την άλλη, η σημερινή κρίση έχει ενισχυθεί σημαντικά από 30 χρόνια νεοφιλελευθερισμού. Μετά την άνοδο στην εξουσία του Φουτζιμόρι με το πραξικόπημα του 1992 δημιουργήθηκαν οι νομικές συνθήκες που

ευνοούν τα κέρδη των μεγάλων επιχειρηματιών, κλείνοντας το μάτι στα ξένα συμφέροντα και στην καταπάτηση των δικαιωμάτων και των αναγκών της εργατικής τάξης, των αγροτών και των λαϊκών στρωμάτων.

Φυσικά, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δεν μένει αμέτοχος. Την ημέρα του μακελειού στην πόλη Χουλιάκα που άφησε πίσω του 19 δολοφονημένους διαδηλωτές από την αστυνομία, οι ΗΠΑ μέσω της πρεσβείας στη Λίμα συνεχάρησαν την Μπολουάρτε για την επιχείρησή της ενάντια σε «συμμορίες ναρκωτικών» και δήλωσαν πως στηρίζουν τη συνεργασία του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και της Αστυνομίας του Περού. Εν μέσω της εξέγερσης (συμπτωματικά;) η πρέσβειρα Λίσα Κένα ανακοίνωσε πως οι ΗΠΑ θα διαθέσουν έκτακτη ενίσχυση 8 εκατ. για την αντιμετώπιση των ναρκο-καλλιέργειών στο Νότο (το επίκεντρο των συγκρούσεων). Κανένα ενδιαφέρον δεν έχει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός για την πάταξη του εμπορίου των ναρκωτικών. Αυτό που ονομάζει «πόλεμο ενάντια στα ναρκωτικά» στη Λατινική Αμερική το έχει ονομάσει «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» στη Μέση Ανατολή.

Πέρα από αυτό, οι ΗΠΑ έχουν τεράστιο οικονομικό συμφέρον από τη συνέχιση των εξορυκτικών επιχειρήσεων στα μεταλλεία της χώρας. Στα ορυχεία, οι πολυεθνικές έχουν στήσει παιχνίδι θανάτου στις πλάτες των εργατών και του περιβάλλοντος. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλά οδοφράγματα έχουν στηθεί από διαδηλωτές σε οδικές αρτηρίες που συνδέουν τα ορυχεία με τα μεγάλα λιμάνια εμποδίζοντας την εξαγωγή των ορυκτών (57% των εξαγωγών της χώρας οφείλεται στις εξορύξεις χαλκού, χρυσού, μόλυβδου αερίου και πετρελαίου). Σε όλη αυτή την κατάσταση, μέλη του υπουργείου Ενέργειας και Εξόρυξεων ευχαρίστησαν τις ΗΠΑ για τη στήριξη και τόνισαν την αποφασιστικότητα της χώρας για επέκταση της παραγωγής υδροποιημένου φυσικού αερίου (η μέχρι τώρα παραγωγή εξάγεται εξ ολοκλήρου στην Ευρώπη η οποία είναι επισφαλής ενεργειακά λόγω των αμερικανικών - αντιρωσικών κυρώσεων). Αν και η μαζική λαϊκή εξέγερση που ξεσπά φαίνεται να μην σταματά εύκολα, η αντιδραστική αστική τάξη υπερασπίζεται εμμονικά τα προνόμιά της τα οποία ταυτίζει με εκείνα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Το μαζικό κίνημα κατά του πραξικόπηματος στο Περού έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο που η κρατική βία δεν λειτουργεί για να το σταματήσει. Παρά τους νεκρούς, τις συλλήψεις και την κρατική καταστολή, ο αγώνας δεν υποχωρεί. Η καπιταλιστική ολιγαρχία και οι πολυεθνικές των ορυχείων φοβούνται τι μπορεί να σημαίνει η επίτευξη του αιτήματος των εξεγερμένων για μια Συντακτική Συνέλευση. Η εθνικοποίηση του φυσικού αερίου και της εξορυκτικής βιομηχανίας ήταν μέσα στις προεκλογικές δεσμεύσεις που έκαναν τον Καστίγιο να εκλεγεί. Η ίδια δημοσκόπηση που αποκάλυψε πως 79% του πληθυσμού είναι ενάντια στην κυβέρνηση Μπολουάρτε και το Κογκρέσο, έδειξε επίσης ισχυρή υποστήριξη στις εθνικοποιήσεις.

Παρά την μαχητικότητα που δείχνουν οι λαϊκές μάζες, υπάρχει ο κίνδυνος αδιεξόδου, το οποίο θα τις εξουθενώσει και θα τις απογοητεύσει συνυπολογίζοντας και την απουσία μιας επαναστατικής δύναμης που θα είναι ικανή να συγκρουστεί με την απάνθρωπη ντόπια αντιδραστική ελίτ και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Τώρα είναι η ώρα οι εργαζόμενοι και οι φτωχές μάζες να φτάσουν τον αγώνα μέχρι τέλους. Το ερώτημα για το ποιος κυβερνά τη χώρα έχει τεθεί, μένει ο εργαζόμενος λαός του Περού να φτάσει τον αγώνα μέχρι το τέλος διώχνοντας την πραξικοπηματία Μπολουάρτε, επιβάλλοντας Συντακτική Συνέλευση και μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

■ Αναστασία Δηματά

στον κόσμο...

Παλαιστίνη

Στις 26 Γενάρη λίγο πριν τις 7 το πρωί, ο προσφυγικός καταυλισμός Τζενίν πνίγηκε στο αίμα έπειτα από στρατιωτική επιδρομή που πραγματοποιήθηκε από το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Η αιματηρή αυτή επίθεση είχε ως αποτέλεσμα 10 νεκρούς, μέσα στους οποίους βρίσκονται και δύο παιδιά, καθώς και δεκάδες που νοσηλεύονται με σοβαρά τραύματα από πυρά. Οι εικόνες της τρομοκρατικής επίθεσης του ισραηλινού στρατού είναι φριχτές: άμαχοι Παλαιστίνιοι δέχονται πυρά μέσα στα σπίτια τους, μία 61χρονη μητέρα έξι παιδιών δολοφονήθηκε με σφαίρα που πέρασε από το παράθυρο του υπνοδωματίου της, ρίψη δακρυγόνων στην παιδική πτέρυγα του δημοσίου νοσοκομείου του Τζενίν, πυροβολισμοί ασθενοφόρων για την παρεμπόδιση περίθαλψης των τραυματιών, κ.ά.

Ο προσφυγικός καταυλισμός Τζενίν φιλοξενεί περισσότερους από 22.000 Παλαιστίνιους που εκδιώχθηκαν από τα αρχικά τους σπίτια το 1948 κατά τη διάρκεια της «Νάκμπα» («Καταστροφή» – η εθνοκάθαρση και εκτόπιση του παλαιστινιακού λαού), ενώ το 2002 οι ισραηλινές δυνάμεις υποστηριζόμενες από μαχητικά αεροσκάφη εισέβαλαν στο στρατόπεδο με περισσότερα από 150 τεθωρακισμένα τανκς και δολοφόνησαν 52 Παλαιστίνιους. Ο κύριος στόχος των ισραηλινών ένοπλων δυνάμεων είναι η εγκαθίδρυση ενός ολοένα και πιο τρομοκρατικού, δολοφονικού καθεστώτος, αλλά και το ξερίζωμα κάθε αντίστασης του παλαιστινιακού λαού, όπως οι Ταξιαρχίες του Τζενίν. Αυτές δημιουργήθηκαν από μια μικρή ομάδα μαχητών για την παρεμπόδιση των ισραηλινών δυνάμεων και την προστασία του καταυλισμού από τις δολοφονικές τους επιθέσεις. Ενώ η πολιτική της Παλαιστινιακής Αρχής και του Ισραήλ μετά το τέλος της δεύτερης Ιντιφάντα το 2005 οδήγησαν σε μεγάλο βαθμό στην εξάρθρωση της ένοπλης αντίστασης στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, οι μαχητές στο Τζενίν άρχισαν να αναδιοργανώνονται στον απόηχο της λαϊκής παλαιστινιακής εξέγερσης του Μάη του 2021. Η δημιουργία των Ταξιαρχιών Τζενίν οδήγησε στην εμφάνιση παρόμοιων ομάδων σε πολλές πόλεις, χωριά και καταυλισμούς προσφύγων στη βόρεια κατεχόμενη Δυτική Όχθη, γεγονός που το Ισραήλ επιχειρεί να συντρίψει με σχεδόν καθημερινές επιδρομές και δολοφονίες Παλαιστίνιων εδώ και πάνω από ένα χρόνο.

Συγκεκριμένα το 2022, ο συνολικός αριθμός των Παλαιστίνιων που σκοτώθηκαν ήταν 231(!). Στις δολοφονίες αυτές δεν περιλαμβάνονται μόνο Παλαιστίνιοι που πυροβολήθηκαν από Ισραηλινούς στρατιώτες ή εποίκους. Περιλαμβάνονται, επίσης, Παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι που πέθαναν μέσα στις ισραηλινές φυλακές λόγω μη παροχής ιατρικής περίθαλψης και άθλιων συνθηκών. Ακόμα, μεταξύ των 173 που σκοτώθηκαν στη Δυτική Όχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ, ήταν 39 παιδιά ηλικίας 17 ετών και κάτω, δηλαδή σχεδόν 27% των συνολικών θανάτων στην επικράτεια.

Οι επιθέσεις, οι οποίες έρχονται μετά από ένα χρόνο εντατικοποιημένης ισραηλινής στρατιωτικής βίας και βίας εποίκων πυροδότησε μια αλυσίδα γεγονότων που ώθησαν τα πράγματα σε σοβαρή κλιμάκωση. Από τη μέρα της επίθεσης στο Τζενίν, οι ισραηλινός στρατός έχει σκοτώσει άλλους τρεις, συμπεριλαμβανομένου ενός 17χρονου νέου, και τραυμάτισε δεκάδες άλλους με πραγματικά πυρά σε συγκρούσεις στη Δυτική Όχθη. Από τις αρχές Ιανουαρίου 2023, τουλάχιστον 35 Παλαιστίνιοι, μεταξύ των οποίων 8 παιδιά, έχουν σκοτωθεί από τον ισραηλινό στρατό και τους εποίκους. Οι κανονισμοί για ρίψη πυρών που εφαρμόζει ο ισραηλινός στρατός πάνω από ένα χρόνο και τα σχέδια της νεοφιλελεύθερης εθνικιστικής κυβέρνησης του Ισραήλ να εξοπλίσει περισσότερους Ισραηλινούς, έχουν οξύνει την ήδη τεταμένη κατάσταση. Δεν θέλει πολύ να ξεχειλίσει η οργή του παλαιστινιακού λαού που θρηνεί τα παιδιά και τα σπίτια που του έχουν κλέψει.

Κίνα:

Η οικονομική κατάσταση και οι ευσεβείς «δυτικοί» πόθοι

■ Σταύρος Σκεύος

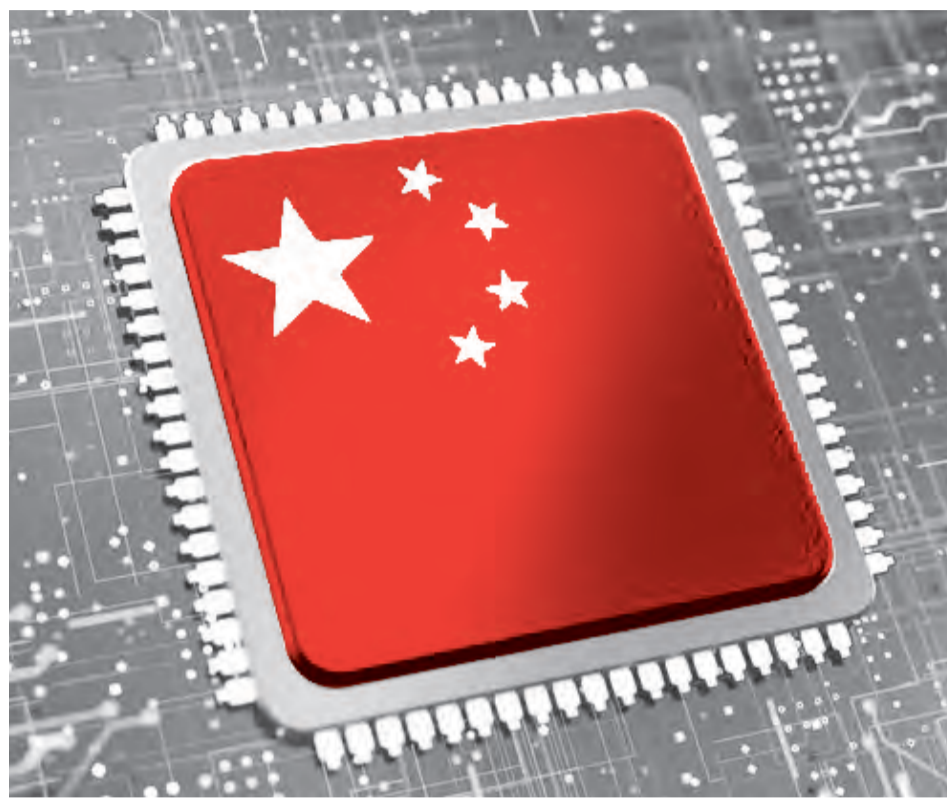
Παρά τις αξιοσημείωτες ιδιομορφίες της κινέζικης οικονομίας (π.χ. μια «αδιατάρακτη» ανάπτυξη πάνω από τριών δεκαετιών), είναι δύσκολο κανείς να αρνηθεί ότι έχει βασικά συντελεστεί ο καπιταλιστικός μετασχηματισμός της. Αυτό φαίνεται κυρίως στην ύπαρξη της ανεργίας (με διάφορες άμεσες ή έμμεσες μορφές).

Στα ΜΜΕ των δυτικών ιμπεριαλιστών, που οι ίδιοι βουλιάζουν στην ύφεση ή στασιμότητα, προβάλλεται η προπαγανδιστική εικόνα ότι η κινέζικη οικονομία περίπου παραπαίει: Η πολιτική «μηδενικού Covid» έχει αποτύχει. Ο πληθυσμός έχει αρχίσει να μειώνεται και να γερνάει (εξαντλώντας την «δεξαμενή» φτηνής και σχετικά ειδικευμένης εργατικής δύναμης, όπου βασίστηκε η εκτίναξη της Κίνας). Υπάρχει κρίση χρέους. Η οικονομία δεν «μεταρρυθμίζεται» δίνοντας έμφαση στην «ιδιωτική κατανάλωση» έναντι των επενδύσεων, με αποτέλεσμα να επιβραδύνεται σοβαρά, να οδεύει προς μόνιμο βάλτωμα της παραγωγικότητας κ.ο.κ. Και όλα αυτά επειδή η Κίνα βασίζεται σε ένα μοντέλο διαφορετικό από «δυτικό», το νεοφιλελεύθερο και... «επιτυχημένο»! Ας δούμε αυτά τα «επιχειρήματα» από πιο κοντά:

1) Στο ξέσπασμα της πανδημίας, η Κίνα είχε μικρότερο κατά κεφαλήν αριθμό ΜΕΘ από πολλές ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες και καμία πρόσβαση στα σύγχρονα mRNA εμβόλια. Αυτό την υποχρέωσε σε συνδυασμό καραντίνας και χρήσης παραδοσιακών εμβολίων, όπου κινήθηκε αστραπιαία και γενικά αποτελεσματικά. Αν παγκόσμια ο αριθμός θανάτων κατά κεφαλήν παρέμενε στα κινέζικα επίπεδα, θα είχαμε λιγότερους από 30.000 θανάτους από Covid αντί για σχεδόν 7 εκ.

2) Οι «ειδικοί» των δυτικών ιμπεριαλιστών κάνουν πολύ θόρυβο για την πτώση του κινέζικου ρυθμού ανάπτυξης. Προφανώς αυτή η πτώση οφείλεται στους περιορισμούς για την αντιμετώπιση του Covid αλλά και στη διεθνή ύφεση ή στασιμότητα, που επηρεάζει τις κινέζικες εξαγωγές. Είναι άλλωστε φυσιολογική μετά από δεκαετίες αλματώδους ανάπτυξης. Όμως σε αντίθεση με τις οικονομίες των G7, η Κίνα δεν οδεύει προς ύφεση: η αύξηση του ΑΕΠ της θα παραμείνει μεγαλύτερη από 4% το 2023, ενώ οι περισσότερες οικονομίες των G7 θα έχουν περίπου μηδενική ανάπτυξη ή ύφεση. Ταυτόχρονα, αυτή η «μέτρια» επίδοση μεταφράζεται λόγω των μεγεθών της Κίνας σε άνοιγμα της ψαλίδας υπέρ της και σε βάρος των δυτικών ιμπεριαλιστών. Έτσι π.χ. το διάστημα 2019-2023 ο κινέζικος ρυθμός ανάπτυξης θα είναι περισσότερο από 3πλάσιος των ΗΠΑ και 4πλάσιος των G7.

3) Η Κίνα έχει αυξήσει πολύ το συνολικό χρέος της, ειδικά μετά τη διεθνή «μεγάλη ύφεση» του 2007-2008 (163% του ΑΕΠ το 2009, 328% το 2019), προσπαθώντας έτσι να ενισχύσει την παραγωγή της παρά το χτύπημα που επήλθε

στις εξαγωγές της. Ωστόσο τα πράγματα είναι διαφορετικά από την «κρίση χρέους» των δυτικών ιμπεριαλιστών – στην Κίνα, τίποτα τέτοιο δεν φαίνεται στον κοντινό ορίζοντα. Γιατί το χρέος αυτό βρίσκεται στο εσωτερικό (υπό τον έλεγχο της κεντρικής τράπεζας, των μεγάλων κρατικών τραπεζών και γενικά του κράτους), δεν είναι εκτεθειμένο στην κερδοσκοπία των διεθνών «αγορών».

Αυτό δεν σημαίνει ότι το χρέος είναι για την Κίνα αδιάφορο ή ότι μπορεί να το συσσωρεύει απεριόριστα (αυτό δείχνουν π.χ. οι «φούσκες» που έχουν δημιουργηθεί στον τομέα ακινήτων της) – της δίνει όμως ακόμα μεγάλα περιθώρια.

4) Όλες οι δυτικές ιμπεριαλιστικές οικονομίες προσπαθούν εδώ και πολλά χρόνια να υποκαταστήσουν την πτώση των παραγωγικών επενδύσεων με μια τεχνητή συντήρηση της «ιδιωτικής κατανάλωσης» (με αυξήσεις όχι μισθών αλλά χρεών, καθώς και, οριακά, με διάφορες επιδοματικές πολιτικές) – η αποτυχία τους είναι πασιγνώστη. Αντίθετα, στην Κίνα η συνολική κατανάλωση αυξάνεται: 1. Τόσο η «ιδιωτική κατανάλωση» (μέσος ετήσιος όρος 2000-2018 8,3% έναντι 2,2% στις ΗΠΑ και ακόμα λιγότερο σε Βρετανία, Γερμανία, Ιαπωνία), λόγω της βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου, της εξόδου τεράστιων μαζών από την φτώχεια, της αύξησης των πραγματικών μισθών (την τελευταία 10ετία στην Κίνα ξεπέρασε το 73% έναντι μόλις 12% στις ΗΠΑ). 2. Όσο και η «παραγωγική κατανάλωση», δηλαδή οι επενδύσεις.

Τα περιθώρια της παραπέρα τέτοιας επέκτασης της κινέζικης εσωτερικής αγοράς παραμένουν μεγάλα, καθώς ακόμα 500 εκ. ζουν σε αγροτικές περιοχές και υπάρχει μεγάλο πεδίο ανάπτυξης των υποδομών και των κοινωνικών υπηρεσιών.

5) Πρόσφατα η Κίνα ανακοίνωσε ότι το 2022, για πρώτη φορά μετά από 60 χρόνια, ο πληθυσμός της μειώθηκε (κατά 850.000). Παρόλα αυτά, αριθμώντας 1,41 δισ. ανθρώπων, είναι 5πλάσιος από των ΗΠΑ και με τις πιο δυσόιωνες προβλέψεις θα παραμείνει πάνω από 3πλάσιος

τις επόμενες δεκαετίες.

Ταυτόχρονα, η εξέλιξη της παραγωγικότητας αναπληρώνει την (όποια) «δημογραφική κόπωση». Στις μετρήσεις τις πιο ευνοϊκές για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές, η αύξηση της παραγωγικότητας ήταν (ετήσιος μέσος όρος) στις «δυναμικές» ΗΠΑ 1,2% το 2008-2019 και 1,6% το 2020-2022, ενώ στην Κίνα 6,7% και 7% αντίστοιχα.

6) Αντιμέτωπη με τον οικονομικό πόλεμο των ΗΠΑ (δασμοί, κυρώσεις κ.λπ. ιδιαίτερα στην υψηλή τεχνολογία), η Κίνα δεν βασίζεται μόνο στις αυξανόμενες διεθνείς σχέσεις και συμμαχίες της: Ρωσία, BRICS, πολύ σημαντικές χώρες που προστίθενται σ' αυτούς ή μεγαλώνουν τις αποστάσεις τους από τις ΗΠΑ (Σ. Αραβία, Τουρκία κ.ά.). Επιχειρεί και μια ιστορική στροφή στην ενίσχυση της εσωτερικής αγοράς της, που όσο κι αν δεν εγγυάται «αυτάρκεια» (αυτή είναι αδύνατη στην εποχή του ιμπεριαλισμού) παραμένει ακόμα τεράστια: π.χ. η εξάρτηση της κινέζικης οικονομίας από το εξωτερικό εμπόριο από 64% το 2006 είχε μειωθεί το 2021 στο 34%.

Παρά τις δυσκολίες, αυτός είναι ο στόχος του γιγάντιου επενδυτικού σχεδίου Made in China 2025, με αναβάθμιση όλων των υποδομών και δικτύων στις πόλεις και στην ύπαιθρο, με ανάπτυξη νέων και διασύνδεσή τους με τα υπάρχοντα, με έμφαση στις τεχνολογίες και στα δίκτυα αιχμής (5G, «μεγάλα δεδομένα», τεχνητή νοημοσύνη κ.ά.), με τεράστιους πόρους για έρευνα και ανάπτυξη.

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δίκαια φοβούνται ότι η Κίνα μπορεί έτσι να ανταπεξέλθει στο κόστος αυτού του οικονομικού πολέμου και να ξεπεράσει τελικά τα εμπόδια.

7) Τέλος, να σημειωθεί ότι: α) Ο κρατικός τομέας παραμένει ένας τεράστιος μοχλός για την κίνηση της κινέζικης οικονομίας, ειδικά στις «δύσκολες» φάσεις όπου οι μηχανισμοί του ιδιωτικού τομέα μπλοκάρουν. Έτσι π.χ. μετά το 2014, το μερίδιο των κρατικών στις επενδύσεις παγίου κεφαλαίου αυξήθηκε από 40% σε 60%, αντίστροφα με αυτό των ιδιωτικών.

β) Με δεδομένη την παραγωγική ισχύ που έχει συσσωρεύσει η Κίνα, η παραπέρα «φιλελευθεροποίηση» της χρήσης και ιδιοκτησίας της γης στην ύπαιθρο (επέκταση των καπιταλιστικών σχέσεων) ίσως αποδειχτεί ένα σημείο κλειδί, «απελευθερώνοντας» την προλεταριοποίηση επιπλέον εκατοντάδων εκατομμυρίων μαζών και μια τεράστια αξία προς καπιταλιστική «αξιοποίηση» (πρόχειρα εκτιμάται σε 22 τρισ. δολάρια). Αυτό το κινέζικο «βάθος» παραμένει ακόμα αχανές σε σύγκριση με τα σημερινά περιθώρια των δυτικών ιμπεριαλιστών.

Τα σχέδια και οι λύσεις της Κίνας δεν είναι «σοσιαλιστικά»: είναι καπιταλιστικά και ιμπεριαλιστικά, το βάρος τους πέφτει πρωτίστως στις πλάτες του κινέζικου προλεταριάτου (που άλλωστε στερείται πολλά βασικά πολιτικά δικαιώματα και δημοκρατικές ελευθερίες). Παρά τη γενική βελτίωση του βιοτικού επιπέδου, οι ανισότητες έχουν αυξηθεί υπέρ μιας πλούσιας ελίτ (π.χ. το μερίδιο των κινέζων δισεκατομμυριούχων στον προσωπικό πλούτο υπερδιπλασιάστηκε από 7% του ΑΕΠ το 2019 σε 15% το 2021), σε κοινό βηματισμό με τον υπόλοιπο καπιταλιστικό κόσμο.

Ούτε βέβαια αυτοί οι μηχανισμοί θα λειτουργούν αποτελεσματικά για πάντα. Μέχρι τότε θα παραμένουν υπό έλεγχο το χρέος, η αντίθεση ανάμεσα στον κρατικό και ιδιωτικό τομέα της οικονομίας, οι κοινωνικές εντάσεις. Μέχρι που θα φτάσει η εξισορρόπηση ανάμεσα στα συμφέροντα των όλο και πιο ισχυρών καπιταλιστών (τους οποίους μέχρι σήμερα το καθεστώς μπορεί να περιορίζει ή κατά περίπτωση να καταστέλλει, π.χ. όπως όταν για τρεις μήνες «εξαφάνισε» τον ιδιοκτήτη της εταιρίας-κολοσσού του ηλεκτρονικού εμπορίου Alibaba) και τις προτεραιότητες της κρατικής-κομματικής νομενκλατούρας; Πάνω απ' όλα, πόσο θα βαρύνει ο αμφίρροπος οικονομικός πόλεμος με τις ΗΠΑ, που ολοένα αγριεύει – και πιο γενικά η «αποπαγκοσμιοποίηση» (κατακερματισμός της παγκόσμιας οικονομίας), από την οποία όμως «ματώνουν» σοβαρά και όλοι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές.

Ωστόσο, τουλάχιστον μεσοπρόθεσμα φαίνεται ότι παραμένουν ακόμα μεγάλα τα περιθώρια της κινέζικης οικονομίας να συνεχίσει να ισχυροποιείται σε βάρος των δυτικών ιμπεριαλιστών («καταπίνοντας» και υποβαθμίζοντας πρώτη-πρώτη την ΕΕ). Έτσι όμως φτάνουμε στο μεγάλο ζήτημα: στη σύγκρουση ΗΠΑ-Κίνας, που ξεπερνάει το οικονομικό πεδίο και έχει γίνει ο βασικός άξονας της έκρηξης των ανταγωνισμών και στρατιωτικών συγκρούσεων, της κούρσας των εξοπλισμών σε όλο τον κόσμο, της πορείας προς έναν Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο. _

Στη μνήμη του σ. Στέργιου Κατσαρού ο σ. Διονύσης Κοντομηνάς κατέθεσε το ποσό των 200 ευρώ για την οικονομική ενίσχυση της ΟΚΔΕ.

Μεγάλη επιτυχία κατέγραψε η γενική απεργία της Τρίτης 31/01, η δεύτερη μετά τη γενική απεργία της 19 Ιανουαρίου, δείχνοντας ότι ένα κίνημα ενάντια στην ασφαλιστική αντιμεταρρύθμιση είναι εν τη γενέσει.

Η αντιμεταρρύθμιση προβλέπει σταδιακή μετάβαση σε γενικό κατώτατο ηλικιακό όριο συνταξιοδότησης στα 64 χρόνια από τα 62. Η αύξηση του ορίου ηλικίας σχεδιάζεται να ξεκινήσει άμεσα. Έτσι, η πρώτη γενιά εργαζομένων που κληθεί να δουλέψει παραπάνω είναι οι γεννηθέντες το 1961, πρακτικά όσοι θα μπορούσαν να βγουν στη σύνταξη από το τέλος της φετινής χρονιάς.

Σύμφωνα με την κυβέρνηση, εξαιρέσεις θα αποτελούν όσοι άρχισαν να εργάζονται νωρίτερα, από 14 έως 19 χρονών, για τους οποίους προβλέπονται κλιμακωτά ελαφρώς μικρότερα κατώτατα ηλικιακά όρια, από 58 έως 62 χρονών. Πρόκειται φυσικά για μία εξαίρεση που θα ισχύσει για μερικά χρόνια, μέχρι να αναιρεθεί από μία νέα αντεργατική ρύθμιση και στοχεύ-

Γαλλία: Ένα κίνημα γεννιέται ενάντια στην

ει αποκλειστικά να ρίξει στάχτη στα μάτια της πολυάριθμης εργατικής νεολαίας που ξεκινάει τον εργασιακό βίο της με μαθητεία και πρακτική στα τεχνικά λύκεια και στην μεταλυκειακή επαγγελματική εκπαίδευση. Ανάλογη στάχτη στα μάτια αποτελεί ο συνυπολογισμός των γονικών αδειών των γυναικών ως ασφαλιστικών τριμήνων. Είναι προφανώς θετικό, αλλά πρόκειται για μία ψευδο-ευαισθησία, για ένα φεμινιστικό προσωπείο. Τέλος, η κυβέρνηση ανακοίνωσε την κατάργηση των «ευγενών ταμείων», των ξεχωριστών ταμείων, και την ενοποίηση σε έναν γενικό ασφαλιστικό φορέα. Ωστόσο, προσέχοντας να μην ανάψει παραπάνω φλόγες από αυτές που μπορεί να διαχειριστεί και κατόπιν της πικρής εμπειρίας των πολύμηνων καθολικών απεργιών του 2019-2020 στα ΜΜΜ του Παρισιού που διαθέτουν ξεχωριστό ταμείο, αυτή η ενοποίηση θα αφορά μόνο τους νέο-προσληφθέντες και όχι τους εν ενεργεία εργαζόμενους. Τέ-

λος, στην προσπάθεια της να παρουσιάσει ένα κάποιο φιλολαϊκό προσωπείο και να διαιρέσει, ανακοίνωσε ότι το σχέδιο νόμου προβλέπει αυξήσεις για περίπου 2 εκατομμύρια χαμηλοσυνταξιούχους αν έχουν πλήρη καριέρα, δηλαδή ασφαλιστικά τρίμηνα/έτη, και οι οποίοι θα λαμβάνουν εφεξής ως σύνταξη το 85 τοις εκατό του κατώτατου μισθού.

Επιπλέον, η επιδιωκόμενη αντιμεταρρύθμιση επιταχύνει διατάξεις προηγούμενων αντι-συνταξιοδοτικών επιθέσεων, κυριότερα του νόμου Touraine του 2014 επί προεδρίας Ολάντ, που προβλέπει αύξηση των απαραίτητων ασφαλιστικών τριμήνων/ετών για την απονομή πλήρους σύνταξης (δηλαδή 50% του μικτού ετήσιου μισθού) στα 173 τρίμηνα, με άλλα λόγια στα 43 έτη. Οποιαδήποτε συνταξιοδότηση ανάμεσα στα 64 και 67 έτη θα υπόκειται σε μειωμένο ποσοστό σύνταξης, εάν δεν υπάρχουν τα απαραίτητα ασφαλιστικά τρίμηνα/έτη, και μόνο μετά τα 67 έτη,

θα δικαιούται κανείς πλήρη σύνταξη ανεξαρτήτως τριμήνων, υπολογισμένη προφανώς, όπως και όλες οι συντάξεις, στα τελευταία 25 καλύτερα χρόνια.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της αστυνομίας, η συμμετοχή στην διαδήλωση ανήλθε στα 1,27 εκατ. διαδηλωτές, πάνω από τα 1,12 εκατ. της προηγούμενης απεργίας, και επισήμως πρόκειται για τη μεγαλύτερη διαδήλωση των τελευταίων 30 ετών, συμπεριλαμβανομένων των διαδηλώσεων του 1995. Τα στοιχεία των συνδικάτων, κάνουν λόγο για 2,8 εκατ. διαδηλωτές, εκ των οποίων οι 500 χιλιάδες στο Παρίσι. Πανεθνικά έγιναν περίπου 250 διαδηλώσεις, σε πόλεις, μεγάλες, μεσαίες και μικρές. Η συμμετοχή παντού ήταν ανοδική, με πρωτοεμφανιζόμενες διαδηλώσεις ακόμα και σε πολύ μικρές πόλεις, ενώ υψηλότερη ήταν η συμμετοχή της νεολαίας, φοιτητών και μαθητών.

Η συμμετοχή στην απεργία στον δημόσιο τομέα, για τον οποίο υπάρχουν στοιχεία, ήταν ελαφρώς μικρότε-

Βραζιλία:

Τα γεγονότα της 8ης Γενάρη και τα καθήκοντα του εργατικού κινήματος

Αν κάτι θυμίζουν τα όσα εκτυλίχθηκαν στις 8 Γενάρη στην πρωτεύουσα Μπραζιλία με την κατάληψη του Μεγάρου των τριών εξουσιών (προεδρικό μέγαρο, Κογκρέσο, Ανώτατο Δικαστήριο) από οπαδούς του Μπολσονάρο είναι η κατάληψη του Καπιτώλιου στην Ουάσινγκτον στις 6 Γενάρη 2021 από οπαδούς του Τραμπ.

Η όλη πορεία των γεγονότων, όπως εξελίχθηκαν πριν τις 8 Γενάρη έδειχναν με σχετική ακρίβεια μία επεισοδιακή κατάληξη. Προεκλογικά ο Μπολσονάρο, με την παρότρυνση του Τραμπ (και του συμβούλου του Μπάνον) είχε διακηρύξει ότι θα αμφισβητήσει το αποτέλεσμα των εκλογών αν ηττηθεί. Μετά την ήττα του τον Οκτώβρη, οι υποστηρικτές του οργίασαν με θεωρίες για αλλοιωμένα αποτελέσματα, με τους ιδιοκτήτες φορτηγών να επιχειρούν να παραλύσουν με μπλόκα τη χώρα και μπολσοναριστές να κατασκηνώνουν έξω από στρατόπεδα, καλώντας τους στρατιωτικούς να πάρουν την εξουσία (η ηγεσία του στρατού σχολίαζε πως είναι δημοκρατικό δικαίωμά η διαμαρτυρία). Την ορκωμοσία του Λούλα ακολούθησε η σύλληψη μπολσοναριστών με εκρηκτικά, αποτρέποντας ένα σχέδιο πιθανής επίθεσης. Στις 8 Γενάρη κι ενώ οι κατασκηνωτές έξω από το αρχηγείο του στρατού είχαν περιοριστεί σε λίγες εκατοντάδες, με νοικιασμένα λεωφορεία κατέφθασαν από όλη τη χώρα περίπου 3.000 μπολσοναριστές που κατάφεραν να καταλάβουν το Μέγαρο. Είναι προφανές ότι η κατάληψη του Μεγάρου από ένα τόσο μικρό πλήθος έγινε με τη συνέργεια της στρατιωτικής αστυνομίας (που είναι επιφορτισμένη με την ασφάλεια

της πρωτεύουσας) και των δυνάμεων ασφαλείας του Μεγάρου.

Οι ομοιότητες με την 6η Γενάρη του 2021 είναι απλά υπερβολικά πολλές για να τις απαριθμήσει κανείς με κάθε λεπτομέρεια. Υπάρχουν όμως και διαφορές.

Πρώτον, ο Μπολσονάρο φαίνεται να έχει βαθύτερο έλεγχο του αστικού κράτους και κυρίως του στρατού. Μπορεί ο στρατός να μην μην στήριξε με ωμή επέμβαση τον Μπολσονάρο αλλά αυτό δεν μπορεί να αποκλειστεί και για το μέλλον. Προφανώς ανέχτηκε επί μήνες τους μπολσοναριστές και τα στελέχη του (όσοι δεν εκδηλώθηκαν ανοιχτά στις 8 Γενάρη) φαίνεται να φλερτάρουν με τον ρόλο ρυθμιστή των πραγμάτων. Η πλειοψηφία τους άλλωστε απεχθάνεται τον Λούλα και το ΡΤ και σίγουρα δεν ελέγχονται από αυτούς.

Δεύτερον έχει σχηματοποιηθεί ένα συμπαγές κοινωνικό μπλοκ που στηρίζει τον Μπολσονάρο. Στον πυρήνα του βρίσκονται ο στρατός, η αστυνομία και το δικαστικό σύστημα, η προτεσταντική εκκλησία και οι μεγιστάνες του αγροτοκτηνοτροφικού τομέα. Σε αυτό προσκολλάται μία πλειάδα μεσοαστικών και μικροαστικών στρωμάτων που νιώθουν μονίμως απειλούμενα από τις συχνές αναταράξεις της βραζιλιάνικης οικονομίας μέσα στην τελευταία δεκαεπενταετία και έλκονται από το μίγμα ακραίου νεοφιλελευθερισμού και ατομικιστικού πολιτικού αμοραλισμού που εκφράζει ο Μπολσονάρο, τις αντικομμουνιστικές και αντεργατικές γκαρίδες που καταφέρονται ενάντια σε κάθε έννοια δημόσιου, κοινοφελούς και συλλογικού. Από αυτή την πολιτική έλκονται ακόμη σημαντικά κομμάτια εξαθλιωμένων πάμφτωχων μαζών, που γοητεύονται από την πυγμή του

ισχυρού και την περιθωριοποίηση και συντριβή των ακόμη πιο αδύναμων (ιθαγενικές και έγχρωμες μειονότητες κ.ά.).

Ο άγραφος κανόνας των πραξικοπημάτων λέει πως κάθε πραξικοπηματική κίνηση που αποτυγχάνει δίνει το πλεονέκτημα της αντεπίθεσης. Οι δυσκολίες όμως είναι αρκετές.

Πρώτον, παρά την έγκαιρη και αποφασιστική κινητοποίηση των μαζών με κάλεσμα αρκετών πολιτικών και συνδικαλιστικών οργανώσεων (κυρίως προσκειμένων στην αντικαπιταλιστική και επαναστατική αριστερά), αυτό το κοινωνικό μπλοκ δεν είναι αρκετά συμπαγές ακόμη και αυτό οφείλεται στην έλλειψη μίας διακριτής επαναστατικής πολιτικής.

Δεύτερον, η κυβέρνηση του Λούλα έκανε κάποιες πρώτες κινήσεις για να ασκήσει στοιχειώδη έλεγχο στο κράτος (συνέλαβε τον υπουργό Ασφαλείας Τόρες και τον διοικητή της στρατιωτικής αστυνομίας Βιέρα, έπαυσε για τουλάχιστον τρεις μήνες τον κυβερνήτη της Μπραζιλία, Ιμπανέις Ρότσα και δρομολογήθηκαν διώξεις εναντίον των χρηματοδοτών των μπολσοναριστών) φαίνεται όμως να κινείται αργά και διστακτικά. Μόλις στις 3 Φλεβάρη για πρώτη φορά ο Λούλα δήλωσε ότι θα κινήσει διαδικασίες για την εκδοσή του Μπολσονάρο από την Φλόριντα των ΗΠΑ όπου βρίσκεται. Κυρίως, κινείται με την ελάχιστη δυνατή κινητοποίηση των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών οι οποίες όμως είναι η μόνη πραγματική ασπίδα απέναντι στον σκληρό πυρήνα του αστικού κράτους όπως αποδεικνύεται στο γειτονικό Περού ή λίγα χρόνια πριν στη Βολιβία. Μένει να δούμε αν και σε ποιο βαθμό αυτή την κινητοποίηση θα την επιτύχουν οι δυνάμεις της αντικαπιτα-

λιστικής και επαναστατικής αριστεράς.

Τρίτον, μπορεί ο Λευκός Οίκος να καταδίκασε τις πραξικοπηματικές ενέργειες του Μπολσονάρο (κάτι που συνέβαλε στην αποτυχία τους) προκειμένου οι Δημοκρατικοί να μην ενισχύσουν έμμεσα τον Τραμπ αλλά είναι δεδομένο ότι ο Λούλα και ειδικά η ατζέντα του για την αναζωογόνηση των BRICS και για έναν αυτόνομο και ενισχυμένο ρόλο της Βραζιλίας που θα κυριαρχεί οικονομικά στη Λ. Αμερική (και σε συμμαχία με τις Αργεντινή, Χιλή, Κολομβία) προκαλεί στους αμερικάνους ιμπεριαλιστές αναφυλαξία και είναι δεδομένο ότι δεν θα διστάσουν να αιματοκυλίσουν όλη την υποήπειρο προκειμένου να αποκλείσουν μία τέτοια τροπή.

Η αντεπίθεση των μαζών είναι επιτακτική και πρέπει να επιβληθεί το συντομότερο, με ταξική πυγμή, απέναντι σε έναν αντίπαλο που με κάθε τρόπο έχει διακηρύξει τις αιματηρές προθέσεις του, ξεπερνώντας την τάση του ΡΤ για συμβιβασμούς με το αστικό κατεστημένο. Μία συντριβή των μπολσοναριστών θα έχει σημαντικό αντίκτυπο για την εμφύχωση των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών στη Λ. Αμερική που δίνουν κρίσιμες μάχες (βλ. Περού). Θα έχει ακόμη σημαντικό αντίκτυπο, στο βαθμό που θα προσληφθεί από τα αστικά επιτελεία όλου του πλανήτη σαν μια δική τους ήττα, σε μία περίοδο που οι αστικές πολιτικές έχουν την τάση να αντιδραστικοποιούνται όλο και περισσότερο χωρίς οι πολιτικές δυνάμεις του εργατικού κινήματος να παρουσιάζουν την ανάλογη τάση ριζοσπαστικοποίησης.

ασφαλιστική αντιμεταρρύθμιση

ρη από την προηγούμενη φορά, αλλά από όσο φαίνεται η συμμετοχή στην απεργία στον ιδιωτικό τομέα ήταν στα ίδια επίπεδα και μάλλον μεγαλύτερη από την προηγούμενη φορά, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά τον αριθμό των επιχειρήσεων, που είχαν έστω και λίγους απεργούς. Αυτό είναι ιδιαίτερα σαφές στις μικρές και μεσαίες πόλεις. Δεν υπάρχει όμως ακόμα στον ιδιωτικό τομέα κάποια επιχείρηση με καθολική συμμετοχή, με μόνη εξαίρεση ορισμένα διυλιστήρια, αν και υπάρχουν ορισμένες με συμμετοχή τέτοια ώστε να μπλοκάρει ή να σταματάει η παραγωγή. Στον δημόσιο τομέα, πολύ υψηλά ποσοστά συμμετοχής παρατηρούνται στους σιδηροδρομικούς, στα μέσα μεταφοράς του Παρισιού, στην EDF (γαλλική ΔΕΗ) και ακολουθούν οι εκπαιδευτικοί. Στις διαδηλώσεις, εμφανίστηκαν περισσότερα πανό επιχειρήσεων από την προηγούμενη φορά, αλλά ο κύριος όγκος των διαδηλωτών συμμετέχει με παρέες, ομάδες συνα-

δέλφων, φίλους και συγγενείς. Αντίστοιχα μικρή είναι η συμμετοχή στις γενικές συνελεύσεις, όπου αυτές έχουν επιχειρηθεί, ακόμη και σε κλάδους που απεργούν μαζικά.

Κατόπιν αυτής της μαζικότατης διαδήλωσης, τα συνδικάτα, διατηρώντας το κοινό τους μέτωπο, προκήρυξαν γενική απεργία για την Τρίτη 7 Φεβρουαρίου και διαδήλωση το Σάββατο 12 του μηνός. Σε διάφορους κλάδους, όπως τα διυλιστήρια και τους σιδηροδρόμους, συζητείται η κάθοδος σε απεργία διαρκείας, με την συνδικαλιστική γραφειοκρατία και ιδιαίτερα τη CGT να διστάζει να προχωρήσει, καθώς θα μπορούσε να δημιουργήσει ρήγματα στο κοινό συνδικαλιστικό μέτωπο, αφού η συνομοσπονδία CFDT υποστηρίζει την τακτική των μονοήμερων γενικών απεργιών, χωρίς «μπλοκάρισμα» της χώρας, όπως ούδρονται στα κανάλια κυβέρνηση και εργοδότες εναντίον των κυλιόμενων απεργιών ή των απεργιών διαρκείας.

Είναί βέβαιο ότι η ερχόμενη απεργία θα είναι ίδιου μεγέθους ή και ακόμη μεγαλύτερου, καθώς όσοι δεν απήγγησαν δύο φορές τον Ιανουάριο, από φόβο μην χάσουν δύο μεροκάματα, θα απεργήσουν εκ νέου στις 7 Φεβρουαρίου, ενώ η συμμετοχή στις διαδηλώσεις θα είναι μάλλον ακόμα μεγαλύτερη, καθώς ελλείπει σημαντικής καταστολής και συγκρούσεων, ακόμα και πιο διστακτικά στοιχεία ή άπειροι διαδηλωτές δεν θα φοβηθούν να συμμετάσχουν. Φυσικά, όσο η κυβέρνηση συνεχίζει να εμμένει στα 64 έτη, υποστηρίζοντας ότι είναι εκτός συζήτησης, τόσο η κύρια αιτία κινητοποίησης θα παραμένει, όσα τερτίπια ή μερικές βελτιώσεις και εάν παρουσιαστούν. Εξάλλου, ήδη εντός των κοινο-

βουλευτικών ομάδων του Μακρόν και των Ρεπουμπλικάνων έχουν αρχίσει να εμφανίζονται δισταγμοί και κάποιες πρώτες ρωγμές, που θα γίνουν πιο εμφανείς και βαθιές όσο οι κινητοποιήσεις διευρύνονται και βαθύνονται. Μία ενδεχόμενη απώλεια της πλειοψηφίας στο Κοινοβούλιο, θα οδηγούσε την κυβέρνηση Μακρόν σε καταφυγή στα διατάγματα έκτακτων διαδικασιών, όπως το 49.3, κάτι που θα στιγμάτιζε, ιδιαίτερα μετά την απώλεια στήριξης στο κοινοβούλιο, τον Μακρόν και την κυβέρνηση του, ως δικτάτορα και θα παρόξυνε την πολιτική και κοινωνική κρίση.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Συμφωνία της Βάρκιζας:

78 χρόνια από την αιματηρή προδοσία του εργατικού κινήματος

12 Φλεβάρη του 1945 υπογράφεται μεταξύ της κυβέρνησης και του ΕΑΜ/ΚΚΕ η Συμφωνία της Βάρκιζας, που θα αποτελέσει καταλυτικό σταθμό για την ήττα της ελληνικής επανάστασης 1942-1949. Ο Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ – ένοπλο τμήμα του ΕΑΜ) παρέδωσε τα όπλα και διαλύθηκε, με αντάλλαγμα την παροχή αμνηστίας για την ηγεσία του ΕΑΜ - ΚΚΕ. Χιλιάδες αγωνιστές που πάλεψαν στην αντίσταση και στα Δεκεμβριανά έμειναν ξεκρέμαστοι, άοπλοι και προδομένοι απέναντι στο αντιδραστικό αστικό κράτος και τους άγγλους ιμπεριαλιστές. Πρόκειται για μία από τις μεγαλύτερες προδοσίες του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, έναν αποφασιστικό σταθμό για το τσάκισμα του που εγκαινίασε μια μακρόχρονη περίοδο λευκής τρομοκρατίας, εξοριών, διώξεων, κ.α.

Οι απανταχού σταλινικοί έκτοτε προσπαθούν να παραγράψουν την επαίσχυντη προδοσία του ΚΚΕ, κατασκευάζοντας μια σειρά από μύθους και αισχρά ψέματα, («λανθασμένη απόφαση της στιγμής» η οποία οφείλεται στην δειλή ηγεσία ή στους «δυσμενείς συσχετισμούς»). Στην πραγματικότητα, η Συμφωνία της Βάρκιζας είναι αποτέλεσμα της προδοτικής πολιτικής του σταλινισμού. Η επικράτηση της σταλινικής γραφειοκρατίας στην ΕΣΣΔ, οδήγησε σταδιακά στον εκφυλισμό της 3ης Διεθνούς και την αναθεώρηση των βασικών πολιτικών και στρατηγικών της κατευθύνσεων. Το ΚΚΕ λίγα χρόνια μετά την ίδρυσή του αλλάζει πλήρως πολιτική φυσιογνωμία και ξεκινά μια ρεφορμιστική πορεία. Στην 6η Ολομέλεια το 1934 ολοκληρώνεται η ρεβιζιονιστική στρο-

φή του ΚΚΕ που ξεκίνησε ήδη από το 1927 με την επικράτηση των σταλινικών με επικεφαλής τον Ζαχαριάδη. Το κόμμα εγκαταλείπει τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αντ' αυτού, βασιμμένο (α) στην θεωρία της «επανάστασης κατά στάδια» και (β) σε μια στρεβλή ανάλυση της ελληνικής οικονομίας (διέκρινε ανύπαρκτα φεουδαρχικά κατάλοιπα), υιοθετεί την στρατηγική της «αστικοδημοκρατικής επανάστασης». Καταφεύγει σε λαϊκομετωπικές τακτικές και πολιτικές ταξικής συνεργασίας, υποτάσσοντας την εργατική τάξη στα συμφέροντα και της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών. Αυτοί είναι οι βασικοί πυλώνες που συνθέτουν το καταστροφικό, αντεπαναστατικό πρόγραμμα του ΚΚΕ που θα οδηγήσει το προλεταριάτο σε γιγαντιαίες ήττες με τίμημα ποτάμια αίματος: Την προδοσία της εξέγερσης του Μάη του 1936 με το Σύμφωνο Σοφούλη - Σκλάβαινα που έδωσε χρόνο στην αστική τάξη για την προετοιμασία της δικτατορίας Μεταξά, τη διακήρυξη για την «εθνική ενότητα» στον πόλεμο του 1940 από τον Ζαχαριάδη με την «περίφημη» επιστολή του και φυσικά την προδοσία της ελληνικής επανάστασης με τις συμφωνίες της Καζέρτας και του Λιβάνου που προετοίμασαν την οριστική «ταφόπλακά» της στη Βάρκιζα.

Η πολιτική του ΚΚΕ εκείνη την περίοδο μπορεί να συνοψιστεί στα εξής: (α) προσπάθεια νομιμοποίησης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ (β) επικοινωνία με την εξόριστη κυβέρνηση και διαμόρφωση κυβέρνησης «εθνικής ενότητας», και (γ) προκήρυξη εκλογών και δημοψήφισματος για την ανασυγκρότηση του αστικού μηχανισμού, με αβασίλευτη δημοκρατία. Συνοπτικά, βασικός στόχος του ΚΚΕ ήταν η ανασύλωση του αστικού καθεστώτος, με έναν αναβαθ-

μισμένο ρόλο του μέσα σε αυτό, τη στιγμή όμως που έλεγχε ένοπλα σχεδόν όλη την Ελλάδα. Η οσφυοκαμψία των σταλινικών απέναντι στην αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές είναι που θα επιτρέψουν τελικά τη βρετανική επέμβαση, αλλά και την οικοδόμηση του μαύρου μετεμφυλιακού κράτους.

Πως φτάσαμε στην Συμφωνία της Βάρκιζας

Η παρουσία τριών κατοχικών δυνάμεων (Βουλγαρία, Γερμανία, Ιταλία) έφερε την ελληνική κοινωνία στα όρια της επιβίωσης. Οι κακουχίες και η εξαθλίωση συναπάρτισαν τον βατήρα για τη ανάπτυξη του μεγαλειώδους αντιστασιακού κινήματος απέναντι στην κατοχή. Εργαζόμενοι, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα οργανώνονται μαζικά σε αντιστασιακές οργανώσεις με κυρίαρχη το ΕΑΜ.

Παρά την πλατιά απήχηση και λαϊκή υποστήριξη του ΕΑΜ και του ΚΚΕ τα επόμενα δύο χρόνια, και το γεγονός ότι ο ΕΛΑΣ κατάφερε να θέσει ένα πολύ μεγάλο μέρος της ελληνικής επικράτειας υπό τον έλεγχό του, την κρίσιμη στιγμή το ΚΚΕ αρνείται την μάχη. Όταν αποχωρούν οι Ναζί από την Ελλάδα το 1944, δημιουργείται ένα βαθύ πολιτικό κενό και μαζί με αυτό η δυνατότητα για κατάληψη της εξουσίας από τις εργατικές μάζες. Ωστόσο, ο εθνικοαπελευθερωτικός και αστικοδημοκρατικός χαρακτήρας του ΕΑΜ που πηγάζει από τη ρεφορμιστική πολιτική του ΚΚΕ, βάζει φρένο στην κατάληψη της Αθήνας από τα στρατεύματα του ΕΛΑΣ. Η σταλινική ηγεσία υποκλίνεται μπροστά στην επιστροφή της εξόριστης κυβέρνησης προσβλέποντας σε μία ειρηνική συνθηκολόγηση και την διαμόρφωση «κυβέρνησης εθني-

κής ενότητας», καταδικάζοντας την εργατική τάξη και τους αγωνιστές στη βάρβαρη σφαγή και το αιματοκύλισμα που θα ακολουθήσει. Μαζί με τον Παπανδρέου, το ΚΚΕ υποδέχεται και τους βρετανούς ιμπεριαλιστές σαν «απελευθερωτές», εφαρμόζοντας πιστά την προδοτική συμφωνία του Στάλιν στη Πάλτα, όπου παρέδωσε την Ελλάδα στη ζώνη επιρροής των Άγγλων.

Με την επιστροφή της κυβέρνησης και την εγκατάσταση του αγγλικού στρατού στις πόλεις, διατάζεται από τους Άγγλους η διάλυση και ο αφοπλισμός του ΕΛΑΣ. Το ΚΚΕ καλεί στις 3 Δεκεμβρίου άοπλη διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας, η οποία έχει μαζική απήχηση. Το αστικό κράτος απάντησε με βάρβαρο τρόπο, ανοίγοντας πυρ, δολοφονώντας 33 και τραυματίζοντας ακόμη 148. Σηματοδοτώντας την αρχή της εξέγερσης των Δεκεμβριανών, όπου οι λαϊκές μάζες έδωσαν μεγαλειώδη αγώνα απέναντι στον βρετανικό στρατό χωρίς τα στρατεύματα του τακτικού ΕΛΑΣ, η οποία κατέληξε σε συντριπτική ήττα.

Η αντεπαναστατική πολιτική του ΚΚΕ γέννησε μια ζοφερή περίοδο για την ελληνική κοινωνία. Η άρνηση της σταλινικής ηγεσίας να χρησιμοποιήσει τα στρατεύματα του ΕΛΑΣ και η υπογραφή της Συμφωνίας της Βάρκιζας επισφραγίζουν τη συντριπτική ήττα των Δεκεμβριανών. Γεννιέται το Μετεμφυλιακό κράτος, μια μαύρη περίοδος εξοριών, διώξεων, φυλακίσεων αγωνιστών, απαγόρευση κομμουνιστικών οργανώσεων, πιστοποιητικών φρονιμάτων, ακραίας φτωχοποίησης, η οποία κράτησε μέχρι την δεκαετία του 1970.

■ Άννα Κλάδη

Παγκόσμιο οικονομικό φόρουμ στο Νταβός

Η «πολυκρίση του συστήματος»

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Μπορεί το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ στο Νταβός να έχασε λίγο από την παρελθούσα αίγλη του με την καθολική απουσία των ηγετών των παλαιών και νέων ιμπεριαλιστών (πλην του Σολτς που παρευρέθηκε) αλλά ομολογουμένως κέρδισε σε ειλικρίνεια. Για πρώτη φορά το κεντρικό συμπέρασμα όλων των συζητήσεων ήταν ότι το σύστημα, δηλαδή ο παγκόσμιος καπιταλισμός, αντιμετωπίζει μια «πολυκρίση», μια πολυδιάστατη κρίση. Μια κρίση που δεν είναι μόνο οικονομική αλλά και περιβαλλοντική, και κοινωνική και πολιτική και γεωπολιτική. Οι επικεφαλής των παγκόσμιων οργανισμών αλλά και των μεγάλων πολυεθνικών του πλανήτη ανοικτά παραδέχονται πλέον την «πολυκρίση του συστήματος», ή με μαξιμαλιστική ορολογία την δομική κρίση του συστήματος. Με άλλα λόγια, πρόκειται για μια έκρηξη όλων των συσσωρευμένων αντιφάσεων του συστήματος, για την οποία οι κυρίαρχες τάξεις δεν έχουν λύσεις, αν και βέβαια διατηρούν την... αισιοδοξία τους. Το γεγονός ότι αναγκάζονται να παραδεχτούν την «πολυκρίση» είναι ενδεικτικό των δυσκολιών (ή, καλύτερα, των αδιεξόδων) που αντιμετωπίζουν, μια που τέτοιου είδους συμπεράσματα πολύ απέχουν από το «τέλος της ιστορίας» όπως πριν σχεδόν τριάντα χρόνια προφήτευαν, ή από το «Δεν υπάρχει εναλλακτική» (TINA) και είναι ένα βήμα —που η αστική τάξη δεν πρόκειται να κάνει ποτέ— από το να τεθεί ένα μεγάλο ερωτηματικό για το καπιταλιστικό σύστημα.

Θα έχουμε ύφεση το 2023;

Όπως είναι φυσικό η συζήτηση για το αν το 2023 θα είναι έτος ύφεσης κυριάρχησε στις συζητήσεις, με τις εκτιμήσεις να ποικίλουν από τις απαισιόδοξες ως τις πιο αισιόδοξες. Είναι αλήθεια πως τα δύο τρίτα των «επιφανών» οικονομολόγων που ρωτήθηκαν πριν το Φόρουμ προβλέπουν ύφεση για το 2023. Δεν χρειάζεται να επιδοθεί κανένας στο μάθημα της μαργαρίτας, μια που το πρόβλημα δεν είναι μόνο βραχυπρόθεσμο αλλά μακροπρόθεσμο και δομικό. Όπως και να

χει, υπάρχουν κάποιες διαθέσιμες ενδείξεις για το 2023: α) όλοι οι παγκόσμιοι οργανισμοί (από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τον Οργανισμό Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης έως την Παγκόσμια Τράπεζα) ψαλιδίζουν συνεχώς την αύξηση του παγκόσμιου ΑΕΠ για το 2023. Π.χ. το ΔΝΤ προέβλεπε στις αρχές του 2022 ότι για το 2023 η αύξησή του θα ήταν 3,4%, πριν τέσσερις μήνες προέβλεπε μόνο 2,9%, πριν μερικές μέρες προέβλεψε 2,7%. Ακόμη κι έτσι, αυτό το ποσοστό αύξησης είναι το χειρότερο της τελευταίας δεκαετίας. β) Παρατηρείται μια διαρκής μείωση του ποσοστού ανάπτυξης του ΑΕΠ τόσο των ΗΠΑ όσο και της ΕΕ και Ιαπωνίας καθ' όλη την διάρκεια του 2022, και μια ασθενής αλλά συνεχής χειρότερηση όλων των δεικτών (κατανάλωση, επενδύσεις, κ.α.) πράγμα που προδιαθέτει για μηδενισμό της αύξησης ή και αντιστροφή σε μείωση. γ) Η ίδια η επικεφαλής του ΔΝΤ, η Γκεοργκίεβα ξεκαθάρισε ότι μέσα στο 2023 θα υπάρξει κρίση στο ένα τρίτο όλων των χωρών του κόσμου. Αυτό βέβαια που διακριτικά αποσιώπησε είναι ότι η κρίση μάλλον θα χτυπήσει κυρίως τις παλαιές ιμπεριαλιστικές χώρες, μια που Κίνα, Ινδία, Ινδονησία, Νιγηρία, κ.α. προβλέπεται να έχουν, έστω και περιορισμένη σε σχέση με το παρελθόν, αύξηση του ΑΕΠ τους.

Τα πραγματικά προβλήματα

Ωστόσο, τα προβλήματα είναι άλλα, όπως όλοι κατανοούν αλλά δεν ομολογούν ανοικτά. Για να ελεγχθεί η κρίση του 2020-21 χρειάστηκε να δοθούν πάρα πολλά τρισ. σε δάνεια/επιδοτήσεις από τα κράτη, κατά κύριο λόγο με την δημιουργία πληθωριστικού χρήματος. Είναι αλήθεια ότι η κρίση που ενίσχυσε η πανδημία ελέγχθηκε και η παγκόσμια παραγωγή ανατάχθηκε. Λίγο πολύ όλες οι χώρες βρίσκονται σήμερα στο επίπεδο παραγωγής που είχαν αμέσως πριν την πανδημία. Αλλά οι κρατικές ενισχύσεις/δάνεια συνέχισαν να δίνονται και μέσα στο 2022, αυτή τη φορά όχι λόγω της πανδημίας αλλά λόγω της έκρηξης των τιμών σε ενέργεια, μεταφορές, τρόφιμα, κ.α. Τα χρέη, ειδικά

του δημοσίου και των επιχειρήσεων έχουν εκτοξευτεί. Είναι ενδεικτικό ότι το δημόσιο χρέος των ΗΠΑ έφθασε τα 31,5 τρισ. δολάρια ή το 129% του ΑΕΠ τους (η χώρα μας χρεοκόπησε με χρέος 122% του ΑΕΠ). Με άλλα λόγια, και παρά την μεγαλύτερη και ταχύτερη αύξηση από ποτέ των χρεών, το καπιταλιστικό σύστημα σήμερα βρίσκεται εκεί που βρίσκονταν πριν την έναρξη της πανδημίας, δηλαδή στο εξάμηνο πριν την άνοιξη του 2020, όταν άρχισε να βυθίζεται στην κρίση, παρ' όλο που πολλοί την ξεχνούν.

Σε αυτή την κατάσταση δεν είναι να απορεί κανείς γιατί οι επενδύσεις έχουν βαλτώσει ή μειώνονται και έχει εμφανιστεί το φαινόμενο του στασιμοληθωρισμού, δηλαδή παρ' όλη την αύξηση των τιμών των εμπορευμάτων, παρά την πρόσκαιρη αύξηση της κερδοφορίας (η αλήθεια είναι ότι δεν είναι γενικευμένη), παρ' όλη τη λεγόμενη αύξηση της ζήτησης, οι επενδύσεις δεν λένε να ξεπαγώσουν. Οι κρατικές ενισχύσεις, επιδοτήσεις, δάνεια, κ.α., μπορεί να αντιμετωπίσαν ή να ανέβαλλαν προσωρινά την κρίση αλλά δεν μπορούν να επιβάλλουν στους καπιταλιστές να προχωρήσουν σε επενδύσεις όταν κανένας όρος δεν τους ευνοεί. Κατά συνέπεια, η έκδοση πληθωριστικού χρήματος, ο ίδιος ο πληθωρισμός, τείνει να γίνει επιταχυνόμενος. Για να είμαστε ακριβείς, μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο ίσως είναι η πρώτη φορά που ο πληθωρισμός ανεβαίνει με τέτοια ταχύτητα. Όπως και να' χει, κινδύνευε πολύ γρήγορα να γίνει ανεξέλεγκτος και να οδηγήσει σε μια αποδιοργάνωση της οικονομίας. Γι' αυτό και έγινε αναγκαστική η παρέμβαση των διαφόρων κρατικών τραπεζών με την αύξηση των επιτοκίων τους. Προς το παρόν στις ΗΠΑ τα επιτόκια της Fed κινούνται στο 4-4,5% και στην ΕΚΤ στο 3,5% και δεν υπάρχει αμφιβολία (παρά τις αστήριχτες ελπίδες διαφόρων) ότι θα αυξηθούν και άλλο. Αύξηση όμως των επιτοκίων και περιορισμός των πιστώσεων, σημαίνει αύξηση του κόστους των χρεών, δηλαδή αύξηση των τόκων, και κυρίως σημαίνει δυσκολίες ή αδυναμίες αναχρηματοδότησης των ήδη υπαρχόντων χρεών. Με άλλα λόγια, σημαίνει ακόμη μεγαλύτερη μείωση επενδύσεων και κυρίως χρεοκοπία χωρών και επιχειρήσεων, δηλαδή βύθισμα στην κρίση. Ο προβληματισμός στο Νταβός ήταν κατά πόσο θα κατορθώσουν να την ελέγξουν και κατά πόσο θα καταφέρουν να νικήσουν την εργατική τάξη.

Περιβαλλοντική κρίση και κρίση γεωπολιτικής

Τα δύο άλλα προβλήματα που τους απασχόλησαν στο Νταβός ήταν η περιβαλλοντική κρίση και η γεωπολιτική κρίση. Η περιβαλλοντική κρίση έχει τρεις διαστάσεις: α) η «μέρα της κρίσεως» καθίσταται «αναπόφευκτη»

λόγω της ανικανότητας του συστήματος και των διαχειριστών του κι αυτό φαίνεται ολοένα και πιο καθαρά στα μάτια των μαζών, β) η περιβαλλοντική κρίση δεν περιορίζεται στην «μέρα της κρίσεως» αλλά δείχνει τα δόντια της με τις επαναλαμβανόμενες καταστροφές, με ολοένα και μεγαλύτερο κόστος σε ανθρώπινες ζωές και σε κεφάλαια. γ) οι όποιες δειλές προσπάθειες για πράσινη μετάβαση αποδεικνύονται ότι είναι «αρπαχτές» που ρίχνουν το οικονομικό κόστος στις πλάτες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Η γεωπολιτική κρίση, στην αργκό των αστών σημαίνει αποπαγκοσμιοποίηση και πόλεμος στην Ουκρανία. Είναι γεγονός ότι παρ' όλη την αλληλεξάρτηση των καπιταλιστικών οικονομιών αναπτύσσονται επιταχυνόμενα ισχυρές τάσεις κατακερματισμού της παγκόσμιας αγοράς. Στις ήδη προϋπάρχουσες (νομισματικός πόλεμος, διμερείς συμφωνίες αντί για διεθνείς, κ.α.) προστίθεται η επιταχυνόμενη επιβολή κάθε είδους δασμών, δηλαδή μια στροφή προς τον εθνικό προστατευτισμό, οι κυρώσεις που πολλαπλασιάζονται, η απροκάλυπτη και γενναία ενίσχυση των εγχώριων επιχειρήσεων, ο τεχνολογικός πόλεμος (επεξεργαστές, κ.α.). Ωστόσο ακόμη δεν έχουν σημειώσει μια ποιοτική τομή. Αυτό θα εξαρτηθεί από την εξέλιξη του πολέμου στην Ουκρανία, δηλαδή από το αν θα γενικευτεί και αν θα επεκταθεί και σε άλλες χώρες. Η ανάδυση των δύο μπλοκ, παλιοί και νέοι ιμπεριαλιστές, είναι πλέον μια πραγματικότητα παρ' όλο που προς το παρόν και τα δύο στρατόπεδα είναι συγκρατημένα. Πόσο όμως θα κρατήσει αυτό; Το ίδιο το ΔΝΤ προβλέπει ότι το χειρότερο σενάριο αποπαγκοσμιοποίησης θα επιφέρει μείωση του παγκόσμιου ΑΕΠ κατά 7%!!!

Η επίθεση στην εργατική τάξη

Ουσιαστικά το πρόβλημα του παγκόσμιου καπιταλισμού δεν είναι αν το 2023 θα γνωρίσει ένα κρουολόγημα ή μια πνευμονία: είναι ότι μέσα σε δύο χρόνια έχει γεράσει απότομα. Αυτό σημαίνει ότι το ένα τρίτο της κοινωνίας που βρίσκεται στη φτώχεια βυθίζεται πλέον στην εξαθλίωση, και το άλλο ένα τρίτο βυθίζεται πλέον στην φτώχεια. Δίπλα στις μειώσεις των μισθών/συντάξεων από τον πληθωρισμό (που δεν πρόκειται να αναπληρωθούν) έρχονται καταστροφές σε υγεία, παιδεία, ασφάλιση λόγω δημοσιονομικών περικοπών και αύξησης των δαπανών για στρατιωτικούς εξοπλισμούς. Και τώρα αρχίζει να ξαναφουντώνει και η ανεργία. Αυτές είναι οι αιτίες για το ξέσπασμα εργατικών αγώνων που σίγουρα θα πολλαπλασιαστούν. Αυτό εννοούσαν στο Νταβός όταν μιλούσαν για «κοινωνική κρίση» και όταν προέβλεπαν «κοινωνικές εξεγέρσεις».

